

ХАВИЕР СИЕРА

ТАМПЛИЕРСКИТЕ ПОРТИ

Превод от испански: Екатерина Делева, 2007

chitanka.info

Девет, като тайнствените рицари, основоположници на Ордена, бяха личностите, изиграли ключова роля за написването на тази творба. Робърт Бовал, Луи Шарпантие и Греъм Хенкок вляха необходимата доза данни, за да добие тя завършен вид. Розе Кастелви пося преди години семето край едни руини в Тарагона. Хуан Г. Атиенса беше — без да съзнава — твърде великодушен към мен в ключовите моменти на редактирането, а Естер Торес, Жени Мартен и Енрике де Висенте изстрадаха най-много отсъствията ми с месеци в „плаването“ на руля на тези страници.

Но все пак решаваща бе ролята на Хосе Мария Калвин — приятеля, който неотменно ми сочеше пътя към Граала.

На всички тях — вечна благодарност.

Si secretum tibi sit, tege illud, vel revela.

(„Ако знаеш някоя тайна, запази я или я разкрий“.)

АРАБСКА
ПОГОВОРКА,
използвана от
кръстоносците

Какво е Бог? Той е дължина, ширина,
височина и дълбочина.

СВЕТИ БЕРНАР от
КЛЕРВО

Постарай се да разгласяш свещените
тайни, без да изричаш светотатства. (...)

Предай светите истини само по свят път на хора, озарени от свято просветление.

Дионисий
АРЕОПАГИТ

ВЪВЕДЕНИЕ

През август 1995 година отидох за пръв път в Египет. И като всеки, тръгнал за земите на фараоните, както се казва, с открито сърце, бях омагьосан още при първото съприкосновение с камъните, с безбрежните пустини и с плодородните брегове. Отидох отново през декември, през март следващата година и пак през август. И така девет пъти за последните четири години. Причините ли? Те са и лични, и професионални, но след всяко минаване през Кайро или Луксор знаех, че трябва да се готвя за следващото неизбежно завръщане. Интересно: никога, в никоя от повече от двайсетте държави, които съм обиколил, не съм изпитвал тази насъщна нужда да се върна.

При последното пътуване нещо ме накара да отида в стария коптски квартал в столицата и да се откъсна за миг от пирамидите и храмовете. В музея там — истинско архитектурно чудо на два етажа, свързани с красива верига от филигранни осмоъгълни прозорчета — открих парче пергамент от Евангелието на Тома, изложено в една от витрините. Надписът на този апокрифен текст гласеше, че той е част от християнските текстове, открити през 1945 година край селцето Наг Хамади в околностите на Луксор.

Бях изумен. Тези трескави редове бяха дело на някой от първите в историята християнски писатели, на някой безименен писар, който смяташе Тома за брат близък на Исус и за един от преките свидетели на възкръсването му. Но най-много ме впечатли това, че този текст — като един от парадоксите в историята — бе стигнал до Египет, където доктрината за възкресението на плътта е опазена в продължение на векове благодарение на мита за Озирис.

Като се върнах в Испания, се сетих, че месеци преди да се натъкна на тази „находка“, се бях сдобил в Лондон с целия превод на ръкописите от Наг Хамади, дело на неизвестна гностическа секта между III и IV век от нашата ера. Като ги прегледах внимателно, се изненадах, че в тези страници има толкова алюзии, макар и доста спорадични, за някаква общност от мъдри люде, наречена

„организацията“, чиято цел, изглежда, е била да строи на земята паметници по подобие на „духовните центрове“, намиращи се на небето. Останах с впечатлението, че те са нещо като паднали „ангели“, които се опитват да възстановят връзката си с небето. Бяха обсебени от страстта към архитектурата, която се изразяваше в желанието им да противостоят от земята на непрестанното настъпление на някакви „сили на мрака“, които така и не бяха описани по-подробно в ръкописите от Наг Хамади.

Гностиците, написали древния пергамент, пазен в тази витрина, вярваха в съществуването на вечното единборство между Светлината и Мрака. Една безпощадна битка, белязала по особен начин жителите на тази планета, битка, в която някои родове — като този на Давид, от който произхожда Исус — играят решаваща роля заради връзките си с „неизвестни висши същества“, дошли „от горе“. Странното верую на тези хора от пустинята стига незнайно как до средновековните алхимици и до строителите на катедралите. Тамплиерите — както разбрах след някои проучвания във Франция, Италия и Испания — имали голяма заслуга за пренасянето на това знание и за увековечаването на идеята за вечната битка между Доброто и Злото. И така, без да усетя, бях увлечен в проучването на живота на онези, които бяха продължили делото на „организацията“ повече от тринайсет века, като опазваха някои средища и планираха възникването на други.

С времето и с голяма доза „късмет“ стигнах до творбите на някои съвременни изследователи, като руснака Пьотър Демянович Успенски, ученик на не по-малко интересния арменски учител на име Гурджиев, който през 1931 година стига до изумителното заключение, че строителите на Парижката Света Богородица получават знанията си в наследство от епохата на градежа на пирамидите! Тоест, че от Древен Египет до средновековните каменоделци има някакъв „трансмисионен ремък“ на знания, останал незабелязан за историци и анализатори. И ако тази хипотеза е вярна, то тези „майстори на знанието“ сигурно са оставили своя подпис, но не в архитектурния стил — това би било твърде грубо и повърхностно, — а в сходния начин, по който са планирали и едните, и другите строежи спрямо звездите, независимо от хилядолетията история, които ги делят.

И естествено бях обсебен от предизвикателството да открия потомците на тези майстори, на тези „ангели“. Къде ли бяха днес пазителите на това знание? Възможно ли беше да ги срещна някой ден? Това е основната идея на този разказ.

За да я прокарам, тръгнах по следите, оставени от „организацията“ — в този роман това са дърводелците (les charpentiers), — обиколих половината свят и днес мисля, че съм попаднал на част от следата, водеща към такива странни общности като тамплиерите или към такива съвършени в своята хармония творения като катедралите. За следата, оставена от тези „ангели“ — на които гледам като на същества от плът и кръв, проникнали сред нас, — вече съм споменавал в книгата си Синята дама. А в следващите страници се опитвам да ги опиша още по-добре.

Така че бъди нащрек, скъпи читателю.

ЛА НАВАТА, ПОД ЗНАКА НА СЪЗВЕЗДИЕТО ДЕВА, СЕПТЕМВРИ 1999 г.

БЕЛЕЖКА

В следващите страници по необходимост е представена само малка част от фактите, които променят неусетно лицето на света. Не всички подробности са исторически верни много от тях съвсем умишлено не са такива, — но те носят духа на нещо, което би могло да се случи. Един ден, ако, както се надявам, Вратите се отворят и Провидението ми позволи, тази история ще бъде разказана докрай.

ОМЕН^[1]

ЙЕРУСАЛИМ, 1125 ГОДИНА

Клетият Жан от Авалон не си бе представял нито за миг, че да водиш битка в бронята на вярата^[2] е нещо толкова реално, близко и същевременно опасно.

Стреснат от неочаквания обрат на събитията, рицарят успя да запази хладнокръвие и да се усмихне, когато графът, приведен над ухото му, му прошепна целта, към която трябваше да се отправи възможно най-скоро. Той изрече само три фрази на романски, къси и прости, които стигнаха до мозъка на неговия раб с лекотата на трубадурски напев. Но последната от тях го жигоса: „Аз ще ви вода“, рече.

Развълнуван, Жан прие тази нова заръка и побърза да подеме *Te Deum laudamus*, сякаш нищо не се беше случило.

Но не беше така.

После, обзет от неописуема възбуда, младият воин на бялата пелерина падна на колене пред своя господар, целуна златния печат на графство Шампания, гравирани върху прекрасния пръстен, и изрече високо своята клетва, която всички чува.

— Приемам на драго сърце вашите заповеди, господарю избоботи той, — и ще ги изпълня дори това да ми коства живота. Сега, когато видях Истината, нека света Богородица закриля тази свята мисия, амин.

Никой не се изненада. Всъщност благородният Хуго де Пайен, сенешал и доверен човек на графа, му бе обяснил всичко съвсем ясно още в деня, когато го вербува в Троя преди време. „Милицията, която събираме — каза му по пътя към параклиса, където се проведе церемонията по приемането му, — ще води битка на два фронта: ще се бием безпощадно с онези, които обсаждат пътищата към Божигроб, и ще громим духовните сили на Злото, заплашващи нашия свят. И вие,

благородни Жан от Авалон, можете да се развивате и в двете посоки, затуй бъдете готов да влезете във всяка от тези битки“.

Жан узна тази пророческа вест през лятото на 1118 година, преди цели седем години. Тогава получи и бялата дреха, която днес носеше с гордост. През онзи далечен юли младият воин от Авалон бе навършил деветнайсет лета и с гордата си и крепка осанка, със смелостта и дръзновението си, със златистите коси и зелените си, изумрудени очи бе впечатлил изпълнителите на проекта, които скоро започнаха да го готвят за едно бъдеще, изпълнено с тежки мисии. И то бе свързано, без съмнение, със „знака“, че рожденият му ден съвпаднаше с момента, когато Годфроа дьо Буйон превзе Йерусалим и го отвоюва от турците за християнството.

Съкрушителният триумф на този пръв кръстоносен поход щеше да изиграе решаваща роля. Много по-голяма, отколкото папата или европейските крале бяха предвидили.

Както и да е, но само Жан и още осем души, всички много по-възрастни от него, получиха бялата пелерина, с която щяха да се отличават занапред като първи воители от най-странната армия, съществувала някога: армията на Бедните Христови рицари.

В Троя Жан се запозна с Годфроа дьо Сент Омер — великан с бяла брада и топъл поглед, който сега приемаше със сведени очи благословията на графа; с Андре дьо Монбар чичо на друг юноша, който скоро щеше да се изяви като суров и неумолим духовник, известен като Бернар от Клерво, и щеше да се прослави; с Фулк д'Анже — превърнал се в торба стари кокали, чиито очи сееха още огън и жупел, и с много други воители, доказали храбростта си, които бяха с него в това изпитание.

Пак там, в същия параклис в Троя, младият Жан срещна за пръв път и една разнородна група войници, повечето от тях кръстоносци, осъществили вече мечтата си да коленичат на гроба на Исус Христос, които също получиха пелерини тогава, ала черни или от кафяво сукно, в знак на принадлежност към новата милиция на Де Пайен.

Но как минава времето! И как завиждаше сега на ония мъже, които не носеха тази отговорност, нито имаха представа какво става!

Нека повторим: седем дълги години бяха изминали вече от онази далечна церемония по приемането му, проста и скромна. Тогава капеланът, брат на рицаря Хуго, благослови доспехите на Жан от

Авалон, помаза го с кръстния знак и го посъветва да се отдаде изцяло на святата мисия, която рано или късно щеше да му бъде възложена. Това беше още един „знак“. Всъщност младият рицар така и не разбра какво значи „святата мисия“, докато в самото начало на седмата зима от похода в Йерусалим, по време на работите по реставрацията на Харам ес Шариф, както арабите наричаха древния Храм на Соломон, една вест не изненада пратениците там.

Тя завари рицаря от Авалон да изравя огромен каменен ковчег близо до така наречения Купол на Веригата, няколко метра на изток от впечатляващата джамия, известна като Скалата. От месеци работеше без отдых, разчистваше пръстта от древните конюшни на цар Соломон, но почти от три месеца се мъчеше единствено да изрови този тежък ковчег.

Беше рано сутринта. Един от сержантите му, отговорник за лекарствата, някой си Ренар, слезе в тунела да му каже новината: „Господарю — разкашля се сред облака прах, който вдигнаха ботушите му в подземията, — магистър Хуго е получил спешно послание от Франция. Моли ви да отидете по-бързо на капитула“. „Знаете ли за какво става въпрос?“, запита рицарят. „Не. Но сигурно е нещо важно. Идете бързо“.

Колко спомени.

В девет часа сутринта същия ден Хуго де Пайен наистина свика извънредно събрание на капитула в старата джамия „Ал Акса“, където неотдавна Негово величество Балдуин II бе настанил малобройния си двор. Хуго бе човек, пестелив на думи, който прикриваше вълнението си с отмерено слово, баща на голямо семейство и извънредно лоялен към хората си. Така че говореше, без да увърта. Във вътрешността на „Ал Акса“, заобиколен от голи мраморни колони, високи почти шест метра, под ехото на голите стени той осведоми хората си, че графът на Шампания — друг Хуго от знатен род, който в началото бе финансирал новия Орден на Бедните Христови рицари, скоро ще пристигне в Йерусалим и ще се присъедини към „тайния кръстоносен поход“.

„Сянката на злото е по-близо от всякога — заяви Де Пайен със сурово лице, което показваше колко важен е този момент. Всъщност той четеше посланието, което току-що бе получил. — Обичният ни граф е разтревожен, от месеци не може да спи, нито да се причестява в мир, и е стигнал до дълбоко изстраданото решение да напусне

владенията си, съпругата и децата си, за да бъде с нас в първото ни истинско сражение, което ще поведем много скоро срещу най-могъщия си враг на земята“.

Казаното от рицаря Де Пайен, както и много други неща, случили се тогава, скоро щеше да се окаже съвсем вярно.

[1] Вест (лат.). — Б. а. ↑

[2] След години, пишейки своята „Възхвала на новата тамплиерска милиция“, за да даде Устав на този орден, Бернар от Клерво ще използва точно тези думи, опитвайки се да опише истинските цели на *Ordo Pauperum Commilitonum Christi Templique Salomonici*. — Б. а. ↑

TEMPLUM DOMINI^[1]

„Звярът“ наистина се развихри призори на 23 декември от лето господне 1125. Но яростта му бе кратка.

Ала да караме подред.

На зазоряване, следвайки точните указания, дадени от Хуго де Пайен предния ден, деветимата воители с бели пелерини влязоха в Храма през Вратата на търговците на памук, намираща се почти в средата на западната стена. Тъй като нямаше никаква охрана, влизането на тази група благородници не привлече ничие внимание.

В този час Йерусалим се радваше на единствените спокойни мигове от деня. По ъглите нямаше търговци, нито продавачи на вода, хлебари или войници. Нещо повече, храмовете и местата за поклонение също бяха здраво залостени — мярка за сигурност срещу просяци и злосторници. Тъй че градът изглеждаше пуст като близката долина Хосафат.

Забързани, те се отправиха към стълбите, водещи до площадката, където се издигаше така нареченият Купол на Скалата и без да имат време да хвърлят дори поглед на първите слънчеви проблясъци по медното кубе, се заизкачваха по тях.

— Знаете ли арабската легенда за това място, млади Жан?

Андре дьо Монбар, якият бургундски воин, роден на брега на река Армансон, прошепна това на Жан от Авалон, докато се приближаваха до Райската врата в северния край. Изненадан, рицарят поклати глава.

— Боже мой! — изръмжа Дьо Монбар, сдържайки гръмкия си глас. — Не сте ли излизали от дупката си през цялото това време? Копаете ли, копаете, само това ли правите?

— Не, но...

— Няма прошка! Трябва да знаете, че при първото си идване в Йерусалим — по време на кръстоносния поход през 1099 година, самият граф Хуго бе единственият християнин, който си направи труда

да провери дали легендата, разказваща, че пророкът Мохамед е бил точно тук само за една нощ, е вярна. За това сте чували, нали?

Жан от Авалон кимна.

Ниският и пълен бургундец жестикулираше до него като смахнат фавн. Вървейки приклепнал и съскайки като змия, той му обясни, че сарацините вярвали, че Пророкът дошъл в Йерусалим, като прелетял от Мека на гърба на вълшебно магаре, което нарекъл Ал Барак, ще рече „светкавица“. Страшно ездитно животно с огнена грива и блестящи очи, изпратено от самия Аллах.

— Светкавица ли? — Младежът облещи очи.

— Е — изкашля се Дьо Монбар, за да прочисти гърлото си, както правеха трубадурите във Франция, — малкото, което знам, е от разказите на кръстоносците: че по онова време Мохамед бил в много особено състояние, защото жена му Кандия, била умряла наскоро, както и чичо му Абу Талеб. Изглежда, че както скърбял една нощ, му се явил архангел Гавраил, облечен в туника от звезди, и го поканил да дойде тук. Какво ще кажете? Кожата му блестяла като мълния и никой не можел да го погледне в лицето, както не можел да погледне и магарето, за да не ослепее.

— И казал ли му защо иска да го отведе от Мека?

— Искал да му покаже нещо, което ще го утеши и ще му даде сили да довърши успешно мисията си. Да го убеди, че жена му и чичо му са по-живи от всякога в рая. И дори казват, че Гавраил го накарал да се качи заедно с него на гърба на Ал Барак и с това вълшебно животно дошли точно в този храм.

— В този?

Жан не можеше да се съвземе от изумление, заслушан в разказа на рицаря.

— Така е, млади приятелю — измърмори той. — Тук го чакали Аврам, Мойсей и Исус, за да го убедят, че той, любимият син от клана Хасим, е законен наследник и на голям род пророци.

— Изглежда, вярвате сляпо на тази история, Андре дьо Монбар.

Бургундецът, който говореше все така тихо, сякаш се страхуваше да не го чуят другите, спря на няколко крачки от стълбата, водеща нагоре към Скалата, и си пое дъх. Беше твърде дебел, за да говори, да скача, да слуша и да върви едновременно.

— Чудно! — изпъшка той. — Нищо не знаете! И представа си нямате за историята на това място, а сте тук с нас! Защо ви наеха?

Преди Жан от Авалон да успее дори да възрази на тези дръзки приказки, Дьо Монбар го спря.

— Не ми казвайте! Ще ви обясня всичко. Дали Мохамед е видял, или не е видял библейските патриарси и нашия Господ в този храм, всъщност не ни засяга. Това, което наистина е важно сега и което интересува нашия господар, графа, е какво е станало после с Пророка.

— После ли?

— Ами да! — изръмжа той. — И за това не сте чували, така ли?

Жан започваше да се чувства като истински глупак. Защо никой не му бе споменал за тези исторически случки, с които Андре дьо Монбар се перчеше? Може би се дължеше на дискретността, с която рицарите ветерани общуваха помежду си? А това не обясняваше ли и забраната за всеки от тях да влиза сам в Купола на Скалата, без изричното разрешение на Хуго де Пайен?

— Слушайте хубаво — продължи той с поверителен тон. Казват, че някой от небето спуснал над Скалата, която скоро ще видите, една стълба, цялата от светлина, и тя се забила в камъка, който тук наричат на Yaqub^[2]. По нея Мохамед се качил на небето, избродил го нашир и дълж и се възхитил колко голямо и съвършено е Божието творение.

— И казвате, че тръгнал оттук на това пътешествие?

— Така е.

— А върнал ли се?

— Да, и то много помъдрял. И няма да си простя, скъпи ми братко, ако главната причина, заради която нашият господар, графът, ни свиква тук, не е нещо, свързано с тая стълба. След кръстоносния поход той се върна във Франция, но възложи на Хуго де Пайен да продължи да проучва тази легенда и да открие стълбата.

Жан от Авалон изкачи с три-четири скока стълбите под колонадата, които арабите наричаха mawazen („везните“), и стигна на един дъх до Райската врата. Под внушителния ѝ праг в тюркоазено и черно един от сержантите на Ордена му подаде запалена факла. А после и на рицаря от Монбар. Двамата бяха последните пристигнали.

— Виждате ли я? — рече му троснато бургундецът още щом пристъпиха в сумрака на това впечатляващо осмоъгълно помещение.

— Какво да видя?

— Скалата! Какво друго? Вляво от вас е. Този коридор с колоните е само една галерия, опасваща единствената част от хълма Мория, която е под открито небе. За евреите това е изначалната скала, около която Господ създава света, на нея Аврам едва не жертва сина си Исак и пак тук внук му Яков получава видението със Scala Dei, по която видял да се изкачват и да слизат безброй ангели.

Жан изсумтя от изумление.

— Не знам само — поколеба се Дьо Монбар — защо това място е затворено от години за нашите рицари.

— По-красиво е, отколкото смятах.

— Така е.

Докато ехото от последните им думи заглъхваше сред мраморните орнаменти и скъпоценните камъни наоколо, Хуго де Пайен, застанал начело на групата, им показва с внушителен жест посоката и целта. Това беше нищо и никаква дупка на пода в югоизточния край на Скалата, в която едва се провиждаха груби стъпала, изсечени с длето. Стъпалата се губеха надолу, а в дъното, в края на някакъв къс и тесен коридор, се долавяше приятно оранжево сияние.

Минаха по него, без да се колебаят.

В другия край ги чакаше прав и с нетърпение графът на Шампания. Мъж, надхвърлил петдесетте, със сурово лице, кафяви очи и голям гърбав нос, надвиснал над сивата му брада, Хуго дьо Шампан бе облечен в дреха до кръста и снежнобели тесни панталони.

— Заповядайте, заповядайте, братя, в изначалната пещера, в axis mundi^[3] на християнството — подкани ги той. — Загърбете всички предразсъдъци и нека духът на Истината проникне във вас.

До него, също прав, с голям ръкописен екземпляр на Библията в ръце, стоеше един капелан от свитата му. Беше млад момък, подстриган като цистерцианец, когото никой от рицарите не бе виждал досега в Дома на Ордена или на капитулите тези дни.

Щом Хуго де Пайен влезе в недовършената крипта след Жан от Авалон, свещеникът разбра, че церемонията трябва да започне.

— Всички сме тук — обяви графът. — Мъдрият, талантливият, хитрият, храбрият, богобоязливият, лудият, великодушният, вълшебникът и незнаещият. И така, нека отворим пътя към Всевишния.

И като каза това, вдигна показалеца на десницата си, давайки знак на свещеника, че церемонията може да започне.

— Текст от свещената книга Битие, дваисет и осма глава — изрече той, докато рицарите машинално се кръстеха. „Иаков пък излезе от Вирсавия и отиде в Харан, и стигна до едно място, дето остана да пренощува, защото слънцето бе залязло. И взе един от камъните на онова място, подложи си го за възглавница и легна на онова място. И видя сън: ето, стълба, изправена на земята, а върхът ѝ стига до небето, и Ангели Божии се качват и слизат по нея“.

Андре дьо Монбар намигна на Жан, който бе застанал точно срещу него. И Жан скоро разбра защо.

— Продължете, отче — заповяда графът.

— „И ето, Господ стои отгоре на нея и говори: Аз съм Господ, Бог на твоя отец Авраама и Бог на Исаака. Земята, на която лежиш, ще я дам на тебе и на потомството ти; и потомството ти ще бъде като земния пясък; и ще се разпростреш към морето и към изток, към север и към юг; и ще бъдат благословени в тебе и в твоето семе всички земни племена; и ето, Аз съм с тебе, и ще те запазя навред където и да отидеш; и ще те върна пак в тая земя, защото няма да те оставя, докле не изпълня онова, което съм ти казал. Иаков се събуди от съня си и рече: наистина Господ е на това място, аз пък не знаех! И уплаши се и рече: колко е страшно това място! Това не е нищо друго, освен дом Божий, това са врата небесни! И даде Иаков оброк.“

— Слава на Господа — отвърнаха другите.

Докато капеланът затваряше тържествено Библията и увиваше книгата в снежнобяло ленено платно, графът на Шампания пристъпи напред и застана в средата на залата. Като целуна сребърния кръст, който висеше на врата на свещеника, и прегъна коляно пред дарохранителницата с Христовото тяло, която бе заповядал да донесат малко преди това в пещерата, той отправи поглед към рицарите.

— Виждате ли тази плоча на пода?

Под нозете на господаря им наистина имаше една плочка дваисет на дваисет сантиметра, много малка, без никакъв знак, гравирани върху нея.

— Това е мястото, където според Библията стои стълбата, която Яков вижда — обясни той. — Същото място, където цар Давид съгражда първия жертвеник на Господа, след като съгрешава тежко

пред Него от гордост. Той е царят, заповядал на Иоава и цялата му войска да преброят народа на Израил, като по този начин се усъмнил в думата, дадена от Господ на Яков, когато му обещава: „потомството ти ще бъде като земния пясък“.

Хуго дьо Шампан погледна сериозните лица на своите хора и продължи:

— Не разбирате ли? Първо Яков, а после и Давид се молят точно на това място и точно тук на бащата на мъдрия Соломон се явява небесна войска, която слиза по друга стълба от светлина и му показва каква сграда трябва да построи, за да опази тази врата към небето. Вие сте пред Вратата! На Прага на небето! Umbilicus mundi^[4], който свързва този свят с другия!

— И Мохамед е видял тази стълба, господарю — осмели се да прекъсне графа Жан от Авалон, почти скрит зад широките плещи на фламандеца Пайен дьо Мондидие.

— Така е, млади Авалон. И в известен смисъл всички вие сте тук по тази причина. Когато преди четиристотин години сарацините завземат тази земя и издигат върху Скалата на хълма Мория такава странна джамия, те са знаели, че зад каменните ѝ стени затварят тайната на Стълбата. А по време на обсадата на Антиохия, по пътя за Сирия, открих страшната истина.

— Страшна истина ли? Какво искате да кажете, господарю?

Граф Хуго извърна глава и впи поглед в суровото лице на верния Годфроа. Великанът, скръстил ръце на гърдите си като някой пантократор, готов да раздава правосъдие, го гледаше в очакване.

— Вие бяхте там с мен, не помните ли вече?

— Така е, господарю. Но не останах при вас през цялото време — възрази той, — защото оглавих един от ескадроните, които пазеха източната част на града по време на деветмесечната ни обсада.

— Разбирам. Значи сте отсъствали при разговора, който имах с един от сарацинските шейхове, дошли да преговарят за мир с войските ни. Казваше се Абдул ел Макриси и дойде в палатката ми, придружен от един стар турчин, преводач, който ни обясни, на мен и на принц Бохемунд, колко опасно е да продължаваме обсадата на града им.

— Опасно ли? Дръзнал е да ви заплашва в собствения ви лагер?

— Не, верни ми Сент Омер. Този мъдър мюсюлманин дойде да ме предупреди, че Антиохия е една от крепостите, пазещи пътя към

някакво прокълнато място, което ние, кръстоносците, трябвало да избягваме на всяка цена. Това била една от седемте кули, които самият Дявол наредил да построят между Азия и Африка, издигайки ги в отдалечени райони — като Месопотамия или крайнините на Ниневия. Ел Макриси ни обясни, че тези кули са в ръцете на последователите на един халиф на име Йезид — враг на неговия султан, които защитавали Луцифер и доброто, което той правел за хората.

— Защитавали са Луцифер?

— Колкото и невероятно да е — да. Тези йезидийци смятат, че той е единственият ангел, дръзнал да задава въпроси на гневния и суров Бог на юдеите или на Пророка.

— А „страшната истина“, за която говорите?

— Ел Макриси ни довери, че една от тези кули за проникване в ада е издигната в Йерусалим точно на това място. Увери ни, че турците са завзели града с тайното намерение да запечатат тази врата завинаги, и предсказа, че ако ги прогоним оттук, както и стана, ще трябва да поемем отговорността за създаването на ново поколение пазители на Вратата. В противен случай Злото ще се върне отново през нея. Освен това ни бе казано, че на Запад ще се отворят поне още седем врати и наш дълг е да ги запечатаме завинаги.

— И какво стана? — запита Жан от Авалон, който от известно време слушаше, слисан.

— Не обърнахме внимание. След като обсъдихме някои неща, завзехме Антиохия с помощта на един предател, който ни спусна въжета и стълби от една от бойниците на крепостната стена, и щом влязохме, избихме до крак всичките му жители. Божията справедливост биде въздадена безмилостно и без отдих за двацет и четири часа. Мечовете ни не пожалиха старци, жени, деца или войници и в края на втория ден всичката турска кръв на Антиохия течеше по улиците. Така затрихме и подробностите за Кулите на Дявола, за които успяхме да узнаем само, че са разположени на земята във формата на небесната Голяма кола^[5].

— А после?

— После дойдохме в Йерусалим и се уверихме, че предупреждението на Ел Макриси е съвсем реално. Страшната истина беше жива. Жива! Разбирате ли?

Графът притвори очи, преди да продължи:

— Когато дойдох тук, осъзнах отговорността, която пада върху плещите ми. И тогава, както днес, беше 23 декември и аз реших точно тук да създам Ордена, на който принадлежите, и да поема отговорността, защото не се вслушах в онзи мъдър шейх.

— Тогава — прекъсна го Годфроа — всъщност нашата мисия не е да охраняваме пътищата на поклонниците, а да пазим Вратата в края на този път.

— Вратите, Годфроа. Вратите.

[1] Божи храм (лат.). С това име кръстоносците наричали Купола на Скалата, намиращ се в сградата на древния Соломонов храм в Йерусалим. — Б. а. ↑

[2] На Яков. — Б. а. ↑

[3] Земна ос (лат.). — Б. пр. ↑

[4] Пъпът на земята (лат.). — Б. пр. ↑

[5] Съзвездието Голяма мечка. — Б. а. ↑

SCALA DEI^[1]

Жан от Авалон и осмината мъже, които бяха с графа на Шампания онова утро на Скалата, никога не разбраха какво точно се случи след това. Беше нещо, което едва когато обмислиха далеч от Йерусалим, изпълнявайки възложената им мисия, приеха като събитие, подготвено най-старателно от техния господар.

Ето как стана. След оскъдните обяснения за местонахождението на Кулите на Дявола владетелят на Шампания нареди любезно на своя капелан да повика някои слуги, които стояха на пост край святата пещера. Даде им точни указания, които никой от нас не чу, а после се върна при рицарите и свещената служба продължи.

И така, докато воините огласяха гръмко помещението, пеейки *Spiritus Domini Replevit Orbem Terrarum* („Цялата земя е пропита с Божия дух“), половин дузина младежи, облечени в дрехи с ярки цветове, поставиха до всеки от воините по една красива каменна чаша. Наляха в тях освежаващо ароматно вино и след туй се оттеглиха безмълвно нагоре по стълбата.

— Пийте от Христовата кръв, братя, и се закълнете, че ще се борите срещу Лукавия с меч в ръка за опазването на Божията стълба — рече графът, като вдигна чаша и докосна ниския таван на пещерата.

Рицарите направиха същото. Чукнаха камък о камък и отпиха три-четири пъти от сладкото вино. А после бяха обзети от някакво странно усещане за блаженство, идващо от самите им вътрешности.

Гондмар д'Англиор пръв усети топлата вълна, като се качи горе при Скалата. Когато излезе от пещерата, вече се беше развиделило, но бившият писар, който бе напуснал манастира в Клерво и бе грабнал меча, потръпна от изненада. Не би могло да се опише с думи; сякаш някой от огнените езици, явили се на Петдесетница, за които се говореше в Евангелията, се стовари върху главата му още щом се качи под купола. Косата му настръхна, мускулите му внезапно омекнаха и някакъв гъст облак замъгли сетивата му.

Без да знае как, нито защо, умът му се просветли. Всичко наоколо стана повече от реално, изпълнено с контрасти и нюанси, които никога не беше виждал. След туй някаква странна светлина озари обърканите му мисли и дори неразбираемите арабски надписи по осеяните със скъпоценни камъни стени на джамията придобиха смисъл. Най-мистериозно, за секунди, започна да разчита всяка дума, всяка фраза от Корана, изсечена върху камъка.

Какво беше това чудо?

На колене, вперил поглед в капитела, опасващ купола, и обзет от безкрайна благодарност, Гондмар занарежда, възхитен.

— О, Мария! — избоботи. — Господ наистина ти праща благата вест на своето Слово. Неговото име е Месията Исус, син на Мария, тачен на този свят и знатен на онзи, където стои до Господа.

— Това е третата Сура! — Изумен, Хуго де Пайен забеляза, че и той започва да губи равновесие.

— Сура ли? — запитва друг.

Въпросът му получи механичен, прост отговор малко преди сенешалът на графа да падне тежко на колене.

— Трета книга от Корана, стих 40, братко.

Каква гледка. Един подир друг рицарите започнаха да осъзнават чудото, ставащо край тях, и обзети от внезапен мистичен плам, коленичиха около Гондмар. Но той не бе изпаднал в транс — четеше! А Хуго, с насълзени очи, шепнеше едва доловимо същите стихове, следейки текста по контура на филигранния купол. Беше някакво чудо.

Графът падна на пода последен.

Но най-невероятното стана веднага след това. Продължителен трус, съпроводен от жужене — сякаш сто хиляди пчели кръжаха около своята царица, — разтресе цялото помещение. Не идваше от определено място и същевременно бе навсякъде, а въздухът наоколо стана плътен, почти осезаем.

Никой не бе пощаден. Беше невъзможно. Воините усетиха под марокенените си ботуши силния трус на пода, който премина мигом по панталоните им и стигна до крайниците им. Беше продължителен. Косите на рицарите настръхнаха и те усетиха силен гъдел по цялото тяло.

Не помръдваха.

Не можеха.

Същото стана и със слугите и сержантите, стоящи на пост по ъглите на осмоъгълника.

А после, съвсем неочаквано, се появи светлина. Страшен масивен взрив избухна пред тях по вертикала на Скалата. Стана почти мигновено. И в същото време жуженето се засили до болка, присъстващите нападаха по пода и се загърчиха от задушаване.

Не трая дълго. Най-много, колкото да преброиш до десет. А след туй, щом вихърът изчезна, се възцари плътна тишина.

— Видяхте ли? — Пръв наруши тишината графът.

— Беше стълба — промълви някой.

— Не. Това е силата на Лукавия. Само онзи, който носи бронята на вярата, ще издържи и ще победи. Но дали, след като вече го знаете, ще искате да останете в този Орден?

Жан, все така сгърчен от болка на крачки от входа на криптата, потвърди пръв.

Трогнат, владетелят на Шампания се приближи и като се наведе над него, прошепна в ухото му:

— Тогава, верни ми Жан от Авалон, вие ще откриете вратите на Запад и ще запечатате всяка от тях с един храм. Ще бъдат прекрасни, съвършени творения и никой няма да узнае какво крият. Не бойте се, аз ще ви вода.

Със зачервени и влажни очи Жан погледна към вече тъмната и гола скала. Замисли се над думите на графа и като ги скъта в сърцето си, успя да каже високо и ясно, та всички да го чуят.

— Приемам на драго сърце вашите заповеди, господарю избоботи, — и ще ги изпълня дори това да ми коства живота. Сега, когато видях Истината, нека света Богородица закриля тази свята мисия. Амин.

— Амин — отвърнаха онези, които го чуха, без да знаят защо.

[1] Божия стълба (лат.). — Б. а. ↑

САТЕЛИТ ТУЛУЗА, В НАШИ ДНИ

Ето го пак.

ERS-1^[1] се полюшна леко на лявата си страна, насочвайки сребристите си панели към спокойната повърхност на синята планета. Така изпълняваше последната електронна команда, пратена му от Земята само десетки от секундата преди това.

Златистата ракета проблесна, а цялата маневра бе обгърната като от спасителна ръка от онази наситена с напрежение тишина, която много астронавти се бяха опитвали да опишат при завръщането си от космическите полети.

Според компютърното изображение в момента нямаше място за съмнение: със завидна величественост послушният сателит бе наклонил с дващест градуса оста на правоъгълната конструкция, поддържаща финия инструментариум. Само гладките керамични панели с емблемата на Европейската космическа агенция се свиха едва-едва и лекото поклащане се предаде на целия апарат.

Точно в 13,35 ч. по Гринуич всичко бе готово и този „танц“ трябваше да се повтори.

Всички скръстиха ръце.

Въпреки че протичаше по програмата, подготвена от екипа на професор Монри, специалистите знаеха, че това е най-деликатният момент в цялата операция. Личеше си. От известно време мониторите, на които следяха орбиталната настройка на сателита, тънеха в гъст цигарен дим. Всъщност точно този безформен сух облак посрещна Мишел Темоен, щом той влезе в Контролната зала.

Там сякаш бе нощ. Амфитеатърът на три нива около големия стеноен екран, на който се следяха орбитите на останалите сателити на Агенцията, беше по-пълнен от обикновено. С приглушените светлини, с включените монитори, клавиатурите и хилядите многоцветни светещи клавиши това място сякаш щеше всеки момент да закипи.

— Готови сме, мосю. Металният глас есна в цялата зала.

Темоен обичаше всичко това. Почти три години не бе виждал друго освен този свят от пощурели светлини, електронни сигнали и автоматични команди. Не знаеше дали навън вали, или грее слънце, дали е зима или лете. Каквото и годишно време да беше, той напускаше тази зала винаги нощем и макар заради проекта, който носеше със себе си, често да не мигваше нощем, не пропускаше и ден да не почете малко. Беше му останало от Летисия, но предпочиташе да не мисли много за нея.

— Можем да започнем отново обратното броене, мосю.

Операторът, отговорен за връзката със сателита — един двойник на Анди Уорхол, — който бе седнал пред централната контролна маса в залата, току-що бе дал зелена светлина за следващата маневра на ERS-1.

— Благодаря, Лаплас — отвърна някой зад гърба му. — Антената готова ли е?

— Готова да се разтвори, мосю.

Темоен пребледня. Другият глас, екнал в амфитеатъра по вътрешните микрофони, беше последното нещо, което главният инженер очакваше да чуе тук долу. И все пак нямаше грешка: лично Жак Монри бе слязъл в пъкъла и даваше команди на сателита, застанал до екрана. Какво, по дяволите, правеше тук, редом с простосмъртните оператори на CNES^[2], най-големият шеф на станцията? Защо ще инспектира така неочаквано една рутинна мисия?

Темоен тръсна глава и преди да успее да се измъкне и да се върне ядосан там, откъдето бе дошъл, Meteor map — подходящ прякор за това кълбо от нерви Монри — го спря с отривист вик. Беше махнал микрофона и слушалките си и тичаше към него.

— Господи, Мишел! Къде, по дяволите, се дянахте? От двайсет минути се мъча да ви открия.

Инженерът — мъж на средна възраст, с тъмни очила и добре поддържани мустаци, се помъчи да се усмихне наивно и убедително.

— Съжалявам, мосю. Бях в комуникационния център да проверя навигационните системи на сателита. Никой не ми каза, че лично ще ръководите тази операция.

— Добре — прекъсна го Meteor map, без да е съвсем убеден, гледайки го през рамо. — Предполагам, че там горе всичко е наред за следващите снимки, нали?

Тръпки полазиха по гърба на Темоен.

— ERS е готов, професоре. Уверявам ви, че моите хора няма да изпуснат нито един детайл.

— Надявам се, Мишел. За ваше добро е. Вие, учените, си нямате и представа какво коства на националния бюджет всеки от провалите ви.

Професорът измърмори още нещо, което инженерът не можа да чуе. И сгушен в сакото си, цъкна с език, преди да довърши:

— Няма нужда да ви напомням, че резултатите, които получихме вчера, бяха някакви неразбираеми галиматии, мосю Темоен. — Той издуха облаче дим в лицето му. — Огромен картографски провал. А вие пак ме уверявахте, че всички системи функционират добре!

— Така смятах, мосю. Но такива неща стават понякога. Нали знаете — промяна на температурата във високите атмосферни слоеве, попадане на военен радар.

— Глупости!

Въпреки уморения си вид, напредналата подагра и отдавна навършените 60 години, Meteor map погледна инженера като кобра, готвеща се да нападне избраната жертва.

— Сателитът функционира добре, професоре — потръпна инженерът. — Преди вчерашната операция прегледах всичките му системи, бяха в отлично състояние.

— Но нещо не беше наред, мосю Темоен.

— Въпросът е какво.

— Вашата работа е да откриете точно това, нали?

Жак Монри му обърна гръб и насочи цялото си внимание към орбиталната траектория на ERS-1, която в този момент се очерта докрай на гигантския плазмен монитор в залата.

Там горе, на 800 километра над главите им, приблизително над вертикалата на Дижон, сложната десетметрова антена на сателита бе готова да се разтвори на четири, преди да изпрати първия сноп микровълни към повърхността на Франция.

Непрестанната глъчка в залата стихна. Ако всичко бе наред, другата част от операцията щеше да е лесна.

— Три, две, едно.

— Отворете „чадъра“!

Synthetic Aperture Radar, по-известен за персонала на Европейската космическа агенция като SAR, беше впечатляващо точен апарат. Проектиран от екип експерти по телекомуникация, сред които и самият Тимоен, SAR можеше да изпраща „радарни карти“ на различни зони от повърхността с големина 25 метра едната страна, независимо от атмосферните условия в момента. Можеше да преминава безпрепятствено през буреносни облаци и да праща ясни дигитални изображения на земната повърхност. А благодарение на тях след това екип от специалисти определяше местонахождението на сгради, булеварди, гори или езера, изчисляваше точно повърхността и разположението им — в границите на грешка от няколко сантиметра.

Всъщност всяка от тези зони по 25 квадратни метра се вместише в един пиксел на монитора — най-малкото изображение, до което можеха да я сведат мощните компютри на CNES. Така всяко по-голямо нещо по тази повърхност се запечатваше с почти абсолютна точност в инструментариума на SAR.

Мишел Темоен застана пред централния пулт в залата, хвърли бърз поглед на показателите за орбитата над раменете на операторите и се увери, че ERS вече е в избраната точка. После, като уточни няколко неща с Анди Уорхол, сам даде командата със съответните клавиши.

Беше 13,43 ч. гринуичко време. Бяха изминали точно сто минути, откакто ERS-1 бе завършил последната си обиколка над целта. И тогава „всевиждащото око“ се приготви за първата „снимка“.

Думата scanning се появи автоматично в лявото горно поле на монитора, който Монри следеше.

— Изпраща ли вече информацията? — запита той.

— Да, мосю. До две минути ще бъде регистрирана. После трябва само да я превърнем в образ.

Този отговор задоволи професора.

— Имам ви доверие, Темоен — излъга той.

— Благодаря, мосю.

В 15,23 ч., след като обиколи още веднъж Земята, ERS-1 „изстреля“ още една серия микровълни по въображаемата линия, свързваща градовете Байо, Еврьо и Шартр. Но Meteor map не беше вече там, за да се увери, че зададената орбита е стабилна по цялата

траектория. Бе предупредил само, че иска да види възможно по-бързо резултатите на масата си.

Но тази операция беше дълга.

В 17,03 ч., по време на третата обиколка, дойде ред на Амиен и Реймс. И в 18,43 ч. — на Париж.

На този етап по електронните монитори на сателита Градът на светлината изглеждаше като голямо бяло петно, обкръжено от тъмни облаци. SAR работеше така: маркираше в светло гладките и твърди повърхности, обикновено дело на човешката ръка, в които високочестотните вълни се отразяваха с еднаква сила. А в тъмно — онези „меки“ и неравни структури, които поглъщаха електронните лъчи на сателита.

Точен, безшумен и неуловим, ERS-1 беше една от най-добрите инвестиции на правителството на бившия президент Митеран. НАТО се домогваше до услугите им. Руската мафия вече бе опитала да изпиратства информация в своя полза по време на първия конфликт с Чечня. Дори иракчани си играеха от време на време да прехващат радиоизлъчванията му и да крадат от ценната му база картографски данни.

Преди 19,00 ч. орбиталната част от Операция Шарпантие бе напълно завършена. Оставаше само да се изчака събраната електронна информация да бъде декодирана и превърната в изображения чрез операция, подобна на онази, която НАСА използва за данните, получени от последните космически полети до Марс.

Никой в Тулуза не смееше дори да си помисли, че операцията може да се провали за втори път за по-малко от двайсет и четири часа.

[1] European Remote Sensing. — Б. а. ↑

[2] Съкращение на Национален център за космически изследвания в Тулуза. — Б. а. ↑

ZEUS

Всичко бе въпрос на минути.

След последното сканиране на „окото“, когато над Южна Франция бе паднала вече нощ, мощният Zeus започна да бълва първите видими резултати от Операция Шарпантие. Този компютър, носещ името на всемогъщия бог на Олимп, извършваше няколко милиона операции в секунда и имаше честта да е единственото европейско оборудване, способно да превърне електронните импулси, изпратени от геостационарните сателити, в ясни изображения.

И така, една след друга снимките, направени по вертикалата на Дижон, Байо, Еврьо, Шартр, Амиен, Реймс и Париж — в този ред, — започнаха бавно да се появяват на мониторите и да се оформят върху карта от пиксели с големина почти половин метър страната.

Мишел Темоен чакаше.

Инженерът приглади мустаци, щом видя, че първата снимка е вече готова; въздъхна, сякаш от това зависеше животът му, и въоръжен със силна лупа, се наведе над нея да огледа релефа на терена. Без съмнение това беше Дижон. Но и онази „грешка“, от която толкова се боеше, беше там.

Всъщност доста пиксели в изображението се появяваха, кой знае защо, в бяло. Просто така, сякаш на това място земята се бе изпарила.

Темоен подозираше най-лошото.

Една след друга аномалиите започнаха да се появяват периодично в различни параметри, с различни очертания и в следващите изображения. Инженерът не можеше да си обясни причината за подобна „дупка“. Сякаш малък ескадрон от black holes^[1] бе погълнал каквото и да е имало в тези координати, които при всички случаи представляваха пояси от повърхността с големина не повече от хиляда квадратни метра.

Zeus даде звуков сигнал.

Седемте странни сивкави петна с неопределени очертания се бяха появили за втори път върху всеки от фотографираните градове.

Всъщност да се говори за петна бе твърде силно казано. По-скоро ставаше въпрос за съвсем малки, подредени една до друга хоризонтални черти, закриващи онова, което беше отдолу. Погледнато хладнокръвно, сякаш някаква „контраемисия“ бе успяла да блокира зеницата на електронното око на ERS-1, да разфокусира картината и да пропусне точно тази част от географската информация.

Това обяснение не беше съвсем научно — вярно е — и от чисто техническа гледна точка нямаше никакъв смисъл. И най-лошото бе, че Темоен го знаеше.

[1] Черни дупки (англ.). — Б. а. ↑

TERRIBILIS EST LOCUS ISTE^[1]

ШАРТР, 1128 ГОДИНА

ТРИ ГОДИНИ СЛЕД СЛУЧИЛОТО СЕ В

ЙЕРУСАЛИМ

Всичко беше така, както му бяха описали. Река Евре, тиха и кристално чиста, блискаше леко води в каменния канал, по който я бяха отбили, безучастна към наплива от поклонници, вдъхващ живот на безбройните ханове и гостилници в района. На изток, точно след Порт дьо Гийом, над тихите ѝ води се издигаше красив мост, водещ към Опито — двуетажна странноприемница, строена от бенедиктинците, да дава подслон и храна на духовниците от техния орден, пристигнали тук. И над всичко това, запълвайки голяма част от обозримия хоризонт на града — хълмът. Величествено възвишение, заобиколено от безброй малки къщички, разположени в низ от концентрични кръгове, пресичащи се около масивния храм, където се съхраняваха мощите на свети Любен.

Нямаше нужда да питат. Поели по единствената павирана улица на града, щяха да стигнат, волю-неволю, до мястото, към което се бяха запътили.

Беше обикновен делничен ден в Шартр. Пазарът за животни в сряда гъмжеше от хора, дошли от цялото плато Бос да си набавят всичко необходимо за зимата. Рождество Христово приближаваше. Кози, овце, някоя и друга крава, магарета и най-вече прасенца бяха струпали зад временните дървени заграждения по павирания централен площад. Сърцето на града тънеше в оглушителна врява и в киселата миризма на тор.

Жан от Авалон не обърна внимание на тълпата. Следван от Филип, младия си оръженосец, който бе нарамил шлема, бойната ризница, раменната броня и железните ботуши на своя господар, той

си проправи път сред търговците и подкани кортежа, който водеше, да се изравни с него. Това бе малка група от петима бели монаси, тръгнали точно преди седмица от абатството в Клерво, които със светлите си дрехи се открояваха на заобикалящия ги мръсен фон.

Единият от тях, слабават и мършав, с издължено лице, рядка брада и изпъкнали очи, разбра мигом знаците на рицаря. Направи една-две големи крачки пред групата и като свали пътьом качулката от бръснатата си глава, се обърна някак тържествено към рицаря.

— Свършихте добра работа, Жан от Авалон — рече му. — И нека нашият Господ Бог Исус Христос ви дари с безкрайната си милост.

— Просто изпълних обета си за послушание, отче Бернар — отвърна той, следейки изпод око простолюдието, което започваше да се сбира край тях. — А сега ми кажете каква мисия ще ми възложите и аз ще я изпълня с радост.

— Достатъчно е да знам, че сте наблизко и бдите над нас с оръжие в ръка — каза монахът. — Шартр е свято място и тук ще имаме нужда повече от ума ви, отколкото от вашия меч.

Без да иска, Бернар дьо ла Фонтен, абат на процъфтяващия цистерциански манастир в Клерво, напомни на рицаря истинската цел на това пътуване. Всъщност те бяха поели по тежкия път за Оксер и Орлеан не само за да се срещнат с епископ Бертран. Абатът, мъж с остър ум, отдаден с невиджана страст на вярата, искаше да се увери и дали този хълм е мястото, което търсеше от месеци. Откакто рицарят от Авалон отиде в манастира му, Бернар не бе преставал да мисли за странните неща, преживени от граф Хуго и хората му, и за това как би могъл да овладее този източник на огромна сила, на който, както изглежда, се бяха натъкнали в Светите места. Дали това беше Дяволът? „Може би“, отговаряше си. Човекът, чийто девиз беше прочутата фраза *Regnum Dei intra nos est* („Божие царство е в нас самите“), смяташе, че същото се отнася и за Дявола, следователно за събитията, случили се в Йерусалим — толкова очевидни и така осезаеми, — трябваше непременно да има някакво „очевидно“ обяснение.

Но още повече го тревожеше нещо друго: той знаеше, че срокът, в който „ключът“ към Божията стълба — появила се неотдавна по думите на Жан от Авалон в подземие на Скалата — трябваше да

бъде донесен от Йерусалим, вече изтичаше. А най-трудно му беше да реши къде да положи тази реликва. Дали Шартр щеше да се окаже подходящото място?

Както очакваше, малка група духовници посрещна прочутия Бернар в църквата на абатството. Начело бе епископ Бертран, мъж с голям корем и добре подстригана коса, който носеше тънка червена мантия с вплетени златисти филиграни. До него неколцина „черни монаси“ от Ключи, всичките пращящи от здраве, наблюдаваха подозрително този „орляк мистици, умиращи от глад“.

Представянето продължи точно колкото трябваше. Когато и двете делегации се озоваха под северния портик на църквата — украсен с грубовати изображения на дванайсетте апостоли, пребоядисани в ярки цветове, — водачите им се целунаха по страните и се отправиха навътре в храма да разговарят насаме. Никой от двамата не желаше да се впуска във вечния спор за бедна или богатата Църква, така че, притулени в сенките на храма, те поведоха разговор като съмишленици, както подобаваше в случая.

— Благодаря на Господа, че дойдохте, отец Бернар. Притворната усмивка по руменото лице на епископа изчезна още щом той обърна гръб на свитата си.

— Когато вашият пратеник ни извести вчера, че идвате в града, наистина повярвах, че молитвите ми са чути.

Отец Бернар се намръщи.

— И каква е причината за безпокойството ви? Не смятах, че ще отстъпите така бързо пред цистерцианския идеал.

— О, не, не — побърза да отвърне епископът. — Но макар да не споделям аскетичните ви възгледи, признавам, че монасите ви имат повече опит в духовните дела, а в момента ме занимава точно такава.

— Щом казвате.

— Миналата седмица — обясни Бертран — от криптата на Света Богородица, на същата тази църква, изчезна майсторът, когото бяхме наели за ремонта. Всичко беше повече от странно. В началото помислихме, че е отвлечен, но само преди два дена клетникът се появи на същото място, откъдето изчезна, и то, когато храмът бе затворен отвсякъде!

— Значи се е върнал.

— И така може да се каже. Помислихме, че е дяволска работа. Какво друго? Защото иначе не разбирам как ще се промъкне в криптата, без да разбие вратата. Беше невредима! Но най-лошото е, че се появи с помрачен разсъдък и не можахме да разберем почти нищо за това изчезване.

— С помрачен разсъдък ли казвате?

Епископът вдигна поглед към свода на църквата, сякаш търсеше по-солидни аргументи.

— Всъщност — поколеба се той — бръщолевеше за някакъв ангел, който го вдигнал във висинето и му показал, по думите му, колко много са небесните сфери там. Твърдеше упорито, че небесните светила са подредени в гигантски механизъм, че всички били свързани и цялото колело се движело благодарение на безкрайната Божия мъдрост. Изломоти нещо и за Неговата воля, за това, че онуй, което е на небето, трябва да бъде сторено от хората и на земята. Разбирате ли нещо?

— Наистина ли каза така? — Изпъкналите очи на Бернар блеснаха от възбуда. — А нещо друго?

— В интерес на истината — не. Някаква странна треска, която не можахме да овладеем навреме, го повали и той се помина вчера следобед в страшен делириум. За щастие малко след това приехме легата, който ни съобщи за вашето пристигане, и благодарихме на Бога, че ни провежда такъв пратеник да разгадае тази мистерия.

— Да.

— Кажете ми, отче, според вас има ли някакъв смисъл в това, което ни разказа каменоделецът?

— Може би, Ваше Преосвещенство. — Бернар сбра длани пред устата си, както правеше обикновено. — Заведете ме в криптата, където се е случило това, което ми разказахте. Ако е бил Дяволът или някой от следовниците му, сигурно е оставил там скверните си следи.

— Последвайте ме.

Епископ Бертран повдигна леко одеждите си, за да не му пречат да върви, после заобиколи главния олтар и отмести един дървен капак, под който започваше тесен и влажен отвор със стълби. Криптата, към която той водеше, беше помещение, обхващащо горе-долу половината от централния кораб; беше тъмно като в рог и широко, но с нисък таван. В дъното, до един кладенец и до ковчега с мощите на свети

Любен край олтара, се издигаше прекрасна статуя на света Богородица с детето в скута. Огромна свещ осветяваше едва-едва помещението.

— Какъв ремонт смятахте да правите тук, Ваше Преосвещенство?

— Искахме да снижим пода и криптата да стане по-удобна. Да поставим няколко реда пейки, за да можем да извършваме служби за кръщаване, погребения. Но майсторът убеди нашия капитул да разрушим тази църква и да започнем строежа на друга, в по-нов и според мен не съвсем реалистичен стил.

— Разбирам — кимна Бернар. — И къде точно, казвате, се появил отново вашият майстор?

— До статуята на Богородица, отче.

— Така и предполагам.

— Наистина ли?

Абатът се спря до една колона, на която имаше обкова с цитат от молитвата за градината на кръстните мъки. Впери поглед в своя домакин и като сложи ръце на кръста си, го смъмри строго:

— Епископ Бертран, изненадан съм от липсата ви на тактичност. Още не сте ме попитали какво всъщност ме води във вашия град. Едва пристигнал, ме засипахте с тревогите си и дори не попитахте какво всъщност ме води тук. Ако постъпвате винаги така, не бихте се справили със случаи като този, заради който днес съм не ви хваща.

Прелатът се изчерви.

— Прав сте, отче. Дълга ви извинение.

— Няма нищо. Сам ще ви кажа: исках да видя точно това място. Знаете, че от години ратувам за култа към света Богородица, на която досега не се отреждаше подобаващото място. Тя, като майка от плът и кръв на нашия Господ, е естественият посредник между нас и небесното царство, между Земята и нашия Господ. Онзи, който се стреми към Бога, ще стигне по-лесно до Него чрез милостивата му майка, отколкото по други пътища. Древните жители на това място, далечни предци на първите християни, са го знаели и са отправяли молитвите си към Майката — преди Бог да я прати на този свят!

Епископът изчака, преди да отговори.

— Попадахте точно в целта, отец Бернар — потвърди накрая. — Знаете ли, че моят предшественик, епископ Фюлбер^[2], обличал със символите на Божията майка езическата богиня, държаща сина си в

скута, която carnutiis^[3] почитали, и забранил долмена^[4], който те донесли тук?

— И друидите от горите на Клерво са почитали подобни божества. Те смятали, че това са свещени майки, родили божествените си отрочета с непорочно зачатие, и че светилищата им служат за естествен мост към небето. Нима това не е една прекрасна ранна представа за образа на света Богородица в нашия век на просветлението? И нима не сме свидетели на явен пророчески знак, предвещаващ пристигането на Майката Божия?

— Може би — измърмори Бертран, свивайки рамене пред красноречивия абат от Клерво. — Но това не обяснява онуй, което стана с нашия майстор.

— Напротив. Ако обърнете внимание, той е казал, че един ангел го отнесъл на небето и му показал какво е там. От години проучвам подобни разкази в ръкописите, които пазим в моя манастир, и точно в един от тях — връзка страници, спасени от хората на графа на Шампания, моя господар, по време на кръстоносния поход на Урбан II — се споменава за нещо подобно на станалото с вашия майстор.

— Разкажете ми, ако може. И с друг строител ли е станало?

— В известен смисъл — да. В Библията е казано, че освен света Богородица, само трима пророци се възкачват телом и духом на небето: Енох, Илия и Йезекил. Първият от тях пише страниците, за които ви споменах, и описва подробно една раса от ангели, които нарича „пазителите“ и които го отвличат два пъти. Първия път — за трийсет дена и трийсет ноци. И разказва, че пътувал, воден от ангел, когото назовава Правел и който му дава стилет и дъсчици, на които той записва всичко в триста и шейсет текста. Като се завръща, Енох донася тези ценни дъсчици, за да разкрие на хората небесните тайни.

— Но в Светите писания не е казано нищо такова — измърмори епископът.

— Така е. Защото става въпрос за изчезнала книга, в която се говорят ужасни, изумителни неща и до която, по волята Божия, християните не трябва да имат достъп, за да не се плашат.

— Да не се плашат ли?

— Да, Ваше Преосвещенство. Например с истории като тази за бунта на Луцифер, когото Енох нарича Семиаса^[5]. В текста, за който ви говоря, се казва, че така нареченият Семиаса и група от двеста

ангели се разбунтували срещу Господ, съвкупили се с нашите жени и сложили началото на раса от зловещи титани, която успяла да оцелее дори след Потопа. Тези дяволи в човешка плът се пръснали из цялата земя, създали семейства, които живеят може би и до днес, и издигнали кули, за да покажат на потомците си откъде могат да стигнат до своите.

— Пази Боже!

— За тези оцелели гиганти се споменава в Числа, глава 3, стих 33. Или във Второзаконие, глава 2, стих 11. Или в Книга Иисус Навин, глава 12, стих 4.

— И какво още се казва във вашата книга?

— Не много. За съжаление страниците, които имаме, са малко и са доста крехки. Но по повод тревогите за станалото в епархията ви, Ваше Преосвещенство, трябва да ви кажа, че арабите, които ги предали на графа на Шампания, му обяснили, че Енох бил велик строител, който при завръщането си донесъл плановете на съвършения храм и ги съхранил, изсечени върху камък.

— Пиер дьо Бланшфор не е споменавал за такъв план, преди да умре — замисли се епископът.

— Никой майстор не го споменава.

— Никой ли? Искате да кажете, че не е бил само Енох?

— Всъщност, Господ праща на Йезекил видение с всички подробности за храма, както Той иска да изглежда, и съществува предание, според което плановете стигат до самия цар Давид, който после ги оставя в наследство на Соломон. И тези плановете, изглежда, са само началото на гигантски Божествен план за пресъздаване на небесното мироздание в тленния свят. Това, че вашият майстор е имал достъп до част от познанието, преди да умре, може да означава само едно, Ваше Преосвещенство.

Епископ Бертран пое бледите ръце на отец Бернар в своите. Те бяха студени, сякаш монахът беше изпаднал в някой от онези странни пристъпи на екстаз, които често го спохождаха.

— Какво? — попита той. — Какво може да значи това?

— Че майсторът наистина е бил на небето и е имал достъп до плановете на Енох. А ние, Ваше Преосвещенство, сме дошли точно за да открием някого, който е виждал тези плановете.

[1] „...колко е страшно това място!“, Битие 28:17. — Б. а. ↑

[2] Свети Фюлбер дьо Шартр (960–1028 г.), епископ, възстановил опожарената катедрала и обновил теологическата школа в града, прочута през XI в. — Б. пр. ↑

[3] Местна етническа общност с друидски традиции, населявала районите край Шартр преди покръстването. — Б. а. ↑

[4] Гробница от каменната ера с голям плосък камък върху две каменни подпори. — Б. пр. ↑

[5] Семиаса, или Амизирас, е паднал ангел, който заедно с Азazel, според Книга на Енох, слиза сред хората. Името му според едни тълкувания означава „на име Аса“, а според други — „той вижда името“. — Б. р. ↑

ЛУИ ШАРПАНТИЕ ТУЛУЗА

Не беше необходимо да си кой знае колко проникателен, за да разбереш, че Жак Монри е в лошо настроение. Когато това се случваше, атмосферата в кабинета му ставаше непоносима; през тъмните стъкла едва проникваше светлина и масата му, обикновено подредена, биваше затрупана с купища документи и стружки от молив.

И точно такава бе тъжната гледка, която Мишел Темоен видя пред себе си, правейки се на спокоен.

— Невъзможно! — викна професорът, гледайки снимките от ERS-1. — Невъзможно! Невъзможно! — повтори. — Не може да има пак грешка в системите, и то точно на същите места като вчера! Та това е статистически невъзможно!

Застанал там, инженерът изтръпна. Макар да знаеше, че неговият директор е доста сприхав човек, никога не го бе виждал така странно потиснат и същевременно бесен. Най-лошото беше, че в данните, преработени от Zeus, нямаше място за никакво съмнение: на сателитните снимки се виждаха ясни дефекти в съвсем конкретни географски зони.

— Ако ми позволите — побърза да каже Темоен след известно неловко мълчание, — може би е най-добре да обясним на клиента, поръчал тази услуга, че точно на местата, които е искал да заснемем, са се появили проблеми.

— Нищо не разбирате, нали?

— Да разбирам ли?

Meteor map потри чело с лявата си ръка, сякаш искаше да избърше потта, която още не беше избила.

— Нашият клиент всъщност е филантропска общност, която през последната година е дарила почти трийсет милиона долара на тази институция, за да си свършим добре работата. А тези петна — продължи той, сочейки една от снимките — са ясно доказателство, че

сме неспособни да го направим. Провалът ни ще доведе до безпрецедентна административна катастрофа. Разбирате, нали?

Източеното му лице пламна.

— Но, мосю, не смятам, че грешката е в технологията ни. По-скоро става въпрос за нещо извън ERS.

— Извън ли? Какво искате да кажете?

Темоен знаеше, че няма да има друга подобна възможност да убеди Meteor map, така че реши да рискува докрай.

— Обърнете внимание, извършихме операцията за втори път и белите пиксели се появиха — видяхте, точно в същите координати, както вчера. Не ви ли се струва твърде показателно?

Монри се наведе отново над една от снимките.

— Дефект в антената ли?

Инженерът поклати отрицателно глава. На избрания кадър — САЕ 992610 — се виждаше съвсем ясно правата линия, отговаряща на улица Либержие в самия център на Реймс, която трябваше да стига до централния портик на готическата катедрала. Но вместо църква, там имаше само една от проклетите цапаници.

Професорът се пощипа леко по бузата, мъчейки се да осмисли това, което виждаше. Прегледа още веднъж всяко от изображенията, пратени от ERS, и удари силно с юмрук по масата. Отпечатани на фотографска хартия и изпъстрени с числа, показващи координатите и височината, от която бяха направени, снимките бяха удивително ясни. А това, което показваха, беше без съмнение най-странното, което бе виждал през трийсет и пет годишната си кариера.

— Направете ми една услуга, мосю Темоен — каза накрая и престана да ги подмята. — Опитайте се да разберете какво, по дяволите, се крие зад тези петна. Ако сте прав, може би сме имали малшанса да попаднем на някой научен институт, на лаборатория, изследваща магнетизма, или експериментален център, който по време на сканирането е излъчвал емисии в пространството, повлияли на нашите системи. Ако е така, ще можем да дадем на нашия клиент поне някакво убедително обяснение за снимките.

— Не, не. — Инженерът надмогна за пръв път смущението си. — Това не е необходимо.

— Така ли?

Монри се наклони на въртящия се стол в очакване на обяснението, което явно щеше да последва.

— Проблемът лесно може да се дефинира, мосю.

— Слушам ви.

— Вижте, сигурен съм, че ако нанесем тези снимки върху карти със същия мащаб на градовете, на които отговарят, ще разберем, че аномалиите съвпадат точно с мястото, където се издигат техните катедрали.

Монри вдигна вежди в недоумение, докато инженерът се мъчеше да изглежда колкото може по-убедителен.

— Виждате ли? — настоя Темоен, с карта в ръката. — В Шартр центърът на петното е Катедралният площад, в Париж — Ил дьо Франс, в Амиен...

— Катедрали? — прекъсна го професорът.

— Няма съмнение, мосю. Проверете в картите.

— И как според вас трябва да разбирам твърдението ви, Темоен?

— Нямам представа. Казах ви, че проблемът може лесно да се дефинира, не да се разреши.

— Но имате някаква идея за това, нали?

Монри видя как Темоен най-сетне се реши да седне пред масата, как избърса потта с кремавата си кърпа и поглади безупречните си мустаци. Не знаеше откъде да започне.

— Мислих много за това, откакто видяхме вчерашните резултати, и открих само едно изключение в теорията си, което малко ме обърква. — Инженерът направи съвсем малка пауза, за да предаде повече тежест на думите си, и довърши: — Дижон. Там аномалията, която е доста по на североизток от града, отговаря много интересно на друг религиозен център — Везле.

— Виж ти. И това говори ли ви нещо?

— Не. А на вас?

— Съжалявам — измънка Монри. — Остава само камбаните да влияят на сателитите ни.

— Не, разбира се, че не. Но при това положение смятам, че хипотезата за контраемисия микровълни трябва да бъде отхвърлена. Причината е друга и може би е свързана с архитектурата; някакъв странен ефект на поглъщане на микровълни от камъните, лошо отразяване на вълните, знам ли!

— Тогава не разполагате с нищо така да се каже солидно?

— Ако ми позволите да кажа още нещо, мосю, то сигурно бих могъл да говоря с клиента, поръчал на Центъра тази задача, и да подразбера дали е очаквал да открие нещо „по-специално“ в снимките, които иска от нас.

— И какво ви кара да смятате, че този опит ще ни отведе до някаква следа?

— Обърнете внимание. В момента това е единственото, което можем да направим. Знаем, че никое естествено магнитно поле не може да предизвика подобен ефект и че открихме това на сателитните снимки, защото клиентът е поискал данни точно за тези градове.

Монри прехапа долната си устна, сякаш се бе сетил за нещо важно, но знаеше, че ако го спомене, може да усложни нещата. Отпусна се с цялата си тежест във въртящото се кресло и като се полюля леко, впи поглед в инженера.

— Има още нещо, Темоен. Чували ли сте за една международна фондация, наречена Les charpentiers?

— Не. А трябва ли?

— Точно нейният пълномощен съветник ни поръча тази задача преди седмица. Сферата на дейност на фондацията е чисто историческа: грижат се за съхраняването на художественото наследство на Франция, а по-точно — на пътя за Компостела, като обръщат специално внимание на опазването на сградите в готически стил. Събират фондове от меценати от цяла Европа и след това ги инвестират в проекти, които могат да хвърлят повече светлина върху някои интересни за тях исторически теми.

— Виж ти. Похвално дело.

— Така е. Казвам ви го, защото, като споменахте за катедралите, се сетих за името на фондацията.

— Разбира се — усмихна се Темоен. — Гилдията на дърводелците е играла особено важна роля в строежа на готическите храмове. Те изработвали скелето, върху което се градели готическите сводове, и после го махали.

Монри кимна.

— Точно затова ви го казах. Според мен е само щастливо съвпадение, но щом вече ви хрумват подобни странни идеи, може би ще ви помогне.

— Съвпадение ли? Нима сте от хората, които вярват, че Господ си играе на зарове, професоре? — Стисна челюсти, преди да продължи: — Вижте, мосю Монри, нямах намерение да говоря за това, но току-що ми дадохте чудесен повод да го направя. Като се прибрах вкъщи снощи и се опитах да открия някакво обяснение за аномалиите, фотографирани от „окото“, събрах цялата информация за катедралите, която имах подръка. Стоях буден до два часа. Всъщност не открих много, но някои евтини издания привлякоха вниманието ми. Най-вече едно.

— И какво е то?

— Заглавието е Тайните на катедралата в Шартр, а книгата е написана от някой си, забележете, Луи Шарпантие. Темоен си пое дъх. — Разбирате, нали? Луи Шарпантие без съмнение е псевдоним, взет от някой средновековен майстор строител.

— Още едно съвпадение естествено.

— А може би не. Вижте, в тази книга се казва, че ако прокараме линия и свържем в определен ред точно градовете с катедрали, които снимахме, ще получим нещо като план на съзвездието Дева, очертан върху картата на Франция. Не смятате ли, че е странно?

Монри се наведе в креслото и смръщи вежди. Наблюдаваше, без да продума, как инженерът взема парче хартия и рисува нещо като ромб, по чиито върхове отбелязва номерата на някои звезди от съзвездието Дева.

— Представете си, че това е Дева.

— Добре.

— А сега, ако свържем Реймс с Амиен на север и с Шартр на юг, а последния с Еврьо и Байо, и него с Амиен, получаваме същата геометрична фигура. Виждате ли?

Жак Монри вдигна очи от рисунката и прониза с поглед инженера.

— Вие сте учен, скъпи приятелю. Кажете ми, докъде смятате да стигнете с подобно твърдение?

— В момента — доникъде — призна инженерът. — Но знаете ли кое е най-хубавото в книгата? Този Шарпантие обяснява, че всички храмове, които излязоха с аномалии на снимките ни, са посветени на света Богородица и са построени горе-долу по едно и също време през дванайсети век.

— Не разбирам какво значение може да има.

— Много просто: ако всички те са строени в последователни години, то сигурно са част от колосален проект, дело на майстори, появили се сякаш от нищото, които разполагат с огромни средства във време на силна икономическа рецесия. — И добави, намигайки: — Смятам, мосю, че тук се крие някаква тайна от първа величина. И ако вчера това бе само съмнение, то днес съм напълно сигурен. Нещо повече, ако съм на прав път, би трябвало да се срещнете с този съветник и да поискате някои обяснения.

Това идваше в повече на Монри. Твърде праволинеен, със строго религиозно възпитание, той едва понасяше вече странните брътвежи на инженера. Сгради от XII век, излъчващи нещо като микровълни, които деформират сателитните изображения? Някой си Шарпантие, който говори за план на съзвездието Дева, очертан върху половината Франция, и някакви charpentiers, които субсидират една космическа агенция, за да снима местата, включени в този чертеж? Професорът, барикадиран в креслото си, преплете силно пръсти. Така ги притисна, че кокалчетата му побеляха от липсата на приток на кръв. След туй, мъчейки да се овладее, сложи край на разговора:

— Това е лудост, Темоен. Очевидно имаме проблем с ERS, но той е от чисто технически характер и не е от компетенцията на нашия клиент. Другите факти, които отбелязвате, са по-скоро плод на някакво странно натрупване на съвпадения, свързани с четива, които, повярвайте, не са за човек от вашия калибър.

— Както кажете, мосю. Но твърдя, че...

— Достатъчно, Темоен — сряза го сухо професорът. — Стигнахте твърде далеч с умозаклученията. Ако в близките часове не видя на масата си рационално обяснение за тези грешки, ще бъда принуден да ви потърся отговорност. Ясно ви е, нали?

— Разбира се, мосю.

ВРЕМЕННО ОТСТРАНЕН ОТ ДЛЪЖНОСТ

Минаваше обед, когато телефонът в кабинета на Мишел Темоен иззвъня оглушително до главата му. Инженерът го чу, но не помръдна и отпуснал се върху купчината всевъзможни документи, снимки и книги, го остави да звънне още един-два пъти. Едва когато третият звън прониза мозъка му, той разбра, че е прекарал цялата проклета нощ над снимките от ERS-1, и вдигна неохотно слушалката.

— Ало? — Гласът му прозвуча доста вяло. А онзи, който го търсеше, явно още се колебаеше.

— Вие ли сте господин Темоен? — чу най-сетне.

— Да, аз съм. Кой се обажда?

— Мишел Темоен Графен? — настоя онзи.

— Да.

Чу се леко покашляне, сякаш някой си прочистваше гърлото, за да съобщи нещо важно.

— Обаждам се от името на професор Жак Монри — каза. Аз съм Пиер д'Орсе, адвокат по трудово-правните отношения и легитимен представител на компанията, за която работите. На масата пред мен е копие от делото, което директорът на CNES заведе срещу вас тази сутрин. Знаете ли за какво става дума?

Темоен преглътна.

— Не, нямам никаква представа.

— Добре, ще ви обясня. Според писмото, с което разполагаме, сте обвинен в допускането на серия от сериозни грешки при упражняването на контрола по програмата European Remote Sensing Satellite. В него се казва още, че налудничавите ви идеи за причините за допуснатите грешки са попречили на техническия екип на проекта да ги преодолее с необходимата бързина. Затова се обаждам да ви информирам накратко, че ще бъдете призован пред Административния съвет на CNES. И ако не искате да имате неприятности, ще трябва да дадете убедителни обяснения за работата си.

„Какъв гадняр!“ При тази новина инженерът моментално се събуди като от тежък кошмар и бързо схвана всичко: Meteor man го бе хвърлил на лъвовете, за да спаси собствената си кожа. „Иска да ме превърне в жертвен козел, кучият му син.“

— Уведомявам ви също — продължи Д’Орсе заучените си юридически брътвежи с безупречен акцент, — че в следващите часове трябва да освободите кабинета си и да не се връщате на работното място до изясняване въпроса за отговорността, която носите. Още днес ще получите плик с писмено потвърждение на това, което ви съобщих, и с точни инструкции за незабавното му изпълнение.

— Трябва да напусна още днес? — промърмори той.

— Така е най-добре за вас, мосю Темоен. Повярвайте.

Инженерът не му отговори. Съвсем спокойно, което му костваше доста, се опита да разбере от адвоката само кога куриерът ще му донесе въпросния плик и остави леко слушалката. Потресен и изтерзан, стоя известно време така, не знаейки какво да прави. При мисълта, че може да остане без работа и да бъде въввлечен в някакво трудово-правно дело, се вцепени от ужас.

А отгоре на всичко — Д’Орсе. И Темоен, както целият персонал на CNES, бе чувал нещичко за него. Знаеше като всички, че той обича да прилага на противниците си разни техники от ловното изкуство, и беше наясно, че това адвокатче успява да получи винаги най-големия пай от „лова с кучета“. Беше майстор в правото. И като изправяха срещу него подобно чудовище — такъв коварен, ловък и безпощаден адвокат, — все едно го обричаха да му смъкнат и ризата от гърба.

„Обяснения, но какви обяснения мога да дам на Съвета?“, простена тихо и скри лице в пълничките си ръце.

Първото нещо, което му дойде наум, като се поуспокои, бе да позвъни на директния телефон на Монри, но се въздържа. Дори и този амбициозен плъх да не беше днес на махагоновата си маса — като всепризнат страхливец, — инженерът веднага съобрази, че ако се нахвърли направо на него, ще утежни положението си с още, и то неоспорими от законова гледна точка, аргументи против себе си. После прецени горе-долу за колко време и по какъв начин би могъл да се барикадира в кабинета си и да окаже съпротива на заповедта за временно освобождаване, която всеки момент щеше да получи. Но размисляйки, отхвърли и тази идея. Накрая, като получи и

инструкциите на Д'Орсе, в които му даваха десетдневен срок да представи доказателствата си пред Съвета, реши, че първо трябва да си почине и да обмисли добре как да убеди началниците си, че няма нищо общо с „грешките“ на сателита.

И така точно в три следобед, преди още повечето му колеги да се върнат от обета, Мишел Темоен излезе от Сграда С на Космическия център в Тулуза и пое незнайно накъде. Носеше само кашон с някои лични документи, бележника си и кореспонденцията от последните дни.

Кратката бележка, която остави на секретарката си, гласеше: „Ще се върна по-късно“. Залепи я на монитора на компютъра.

Подреди внимателно папките с текущи въпроси на металната поставка, прибра малкото неща от бюрото си — сред които и някои снимки от ERS — и като сложи някакъв ред в чантата си и в кашона, слезе на паркинга, прекоси охраняемата зона на Агенцията и я напусна.

Разбира се, Темоен не забеляза сребристосивия микробус с барселонски номер, който веднага потегли зад него и го проследи по широкия булевард Едуар Белен.

ТАВУЛАЕ^[1]

В ОКОЛНОСТИТЕ НА ОРЛЕАН, 1128 ГОДИНА

Изглежда, целият лагер спеше.

От мястото си, спотаен край тръстиковия шубрак на другия бряг на Лоара, Родриго запомни местата, където още тлееше жарава, и си направи сметка — с доста усилия — колко време ще му трябва да прекоси реката и да стигне до центъра на стана.

Разбра, че няма да е лесно. Най-близкият мост беше на повече от една левга оттук и дори да разчиташе на пълния мрак в безлунната нощ, в лагера сигурно щеше да се натъкне на въоръжени до зъби стражи. Слуховете в града не оставяха място за съмнение: това бе конвой, идващ от Светите места, който превозваше сигурно някаква ценна реликва, притежание на знатна особа. На някой кралски васал, който бе поверил защитата на кервана на петима рицари и на доста големия им и добре въоръжен кортеж.

Заслужаваше си да рискува.

Но от друга страна, за този керван не се знаеше нищо: още не беше се разчуло какъв точно товар носи и кой е собственикът му и големците на града изгаряха от любопитство. От два дена ковчезникът на феодалния владетел събираше все по-високи пътни налози, които рицарите, за свой ужас и за ужас на графа, плащаха, без да продумат. Налогът за всеки от мостовете, по които минаваха, биваше плащан в злато, но те извършиха и едно богоугодно дело, като внесоха щедро дарение за строежа на катедралата в града. Какво ли бе това необикновено съкровище, заслужаващо такива разходи? Епископът на града Раймундо де Пеняфорт не можеше да понесе подобна мистерия.

И точно затова Родриго беше тук. Той трябваше да проникне до самото сърце на кервана, да види със собствените си очи какво превозват тези хора и после да информира Пеняфорт. Епископът не

искаше, разбира се, да се стига до някакъв сблъсък с воините и затуй бе избрал за тази мисия най-невзрачния от хората си. Логично. Дори да бъдеше заловен и да признаеше кой го праща, нима някой би повярвал на такъв селяк?

Родриго беше прекосил Пиренеите, бягайки от владетеля на Монсон — някъде във високите арагонски земи, — за да стане свободен човек, а се бе озовал в странното положение да рискува живота си, за да задоволи любопитството на страшния епископ и да спечели благоразположението му.

Той не се помая. Развърза пипнешком вървите на врата на вълненото си наметало, свали го и като остана по риза, сложи ботушите си встрани и се потопи безшумно в реката. Водата беше ледена.

— Божичко! — прошепна от болка, щом усети течението между краката си.

Заплува право напред, като ловджийско куче, водейки се по мъждивата светлина на свещите, горящи в една от палатките на стана. Движеше се бързо, за да се сгрее, горкият, и се мъчеше да държи устата си затворена, та зъбите му да не тракат. Но навън беше още лошо, отколкото във водата. Мокър и вкочанен, той се овъргаля като обезумял в пясъка на крайбрежната ивица. Направи всичко възможно, за да се подсуши, и като се изправи на босите си крака, се приближи до първия ред от grebeleures^[2] на лагера просто, за да не стои на едно място.

Бяха само три, а малко по-нататък имаше още толкова. В дъното, съвсем в края на опасния проход, образуван от страничните възета, които поддържаха брезентовите палатки, лек отблясък показваше, че някъде още гори добре разпален лагерен огън.

Пътят дотам изглеждаше чист. Нямаше животни, които можеха да вдигнат шум, или обемисти вързопи, в които да се препъне. С четири големи скока Родриго стигна до първата палатка. Тих като лисица, направи същото още на два пъти, докато не се озова в края на тази своего рода улица, за да разбере, изпънал врат, какво го чака от другата страна.

И тогава ги видя.

На десетина метра от себе си съзря масивните колела на поне шест големи талиги. Бяха разположени в кръг около друга, седма, и

между тях имаше само по една пролука, през която можеше да стигне до центъра на този кръг.

До каруцата в средата искреше огън, на който се грееха двама души. Мечовете, висящи на коланите им, и малките ками на дясното им бедро проблясваха. Изглеждаха отпуснати, говореха за плановете на техния капитан за другия ден и печеха късове месо на огъня.

Имаше ли някакъв избор? Като прецени с поглед положението, Родриго разбра, че има само една възможност: да се промъкне под каруците от кръга и да стигне от другата страна на войниците. Оттам, с малко късмет, щеше да пропълзи до центъра, без да го забележат, да се качи в средната каруца и да огледа товара ѝ, без да я клати много. Ако всичко беше наред, за няколко минути щеше да разбере какво има там вътре и при сгоден случай да се измъкне по същия път.

Сърцето му се разтуптя.

Единственото нещо, което можеше да провиди там, зад търбуха на каруцата, бяха заоблените върхове на ботушите на войниците.

Мокър, оставяйки едва забележима влажна диря зад себе си, той се просна под дървената кола и преди да продължи, си пое дъх. Вече чуваше ясно гласовете на войниците.

— От десетина дни вече чакаме заповеди и те все не идват — оплака се единият от тях.

— Недей да хленчиш. Поне се върнахме във Франция отвърна другият. — Ако беше останал с гарнизона на графа, още щеше да охраняваш Кулата на Давид.

— Мразя Йерусалим.

— И аз.

Родриго видя как единият войник разрови огъня с тояга, за да подкладе жаравата, в която бе опекъл своето парче месо. Мозъкът му заработи: за кой граф говореха? И защо казваха, че мразят Йерусалим? Кръстоносци ли бяха?

Пое си дъх.

Докато дървата пращяха и пръскаха искри наоколо, арагонецът се изтегна по дължината на каруцата, издърпа няколко от гвоздеите, придържачи брезента, с който бе покрита талигата, и като се повдигна на две ръце, влезе леко в нея. Сигурно беше тежко натоварена, защото не помръдна.

Стана за секунди. Очите му свикнаха бързо с полумрака, разсеян от проблясъците на огъня отвън. За щастие платното на каруцата беше много тънко и пропускаше слабата му светлина, както и заплашителните сенки на стражите.

В началото се поколеба дали да помръдне. Беше попаднал между два големи блока, които приличаха на гранитни. Твърди и студени, високи колкото него, те бяха свързани с дебели въжета за пода на каруцата и затворени в нещо като дъсчени сандъци по техния размер без съмнение.

Родриго опипа единия от тях, търсейки някакъв ръб. Първо потърси по ъглите на камъка, но по гладката му повърхност не откри никаква грапавина. После, прокарайки длан по диагонал по четирите му много гладки страни, също не откри онуй, което търсеше. Какво беше това? Два каменни блока? И ако е така, защо двама стражи стояха на пост и защо бяха оградени от другите талиги от конвоя? Не виждаше смисъл.

Като се увери, че и вторият блок е с подобни, ако не и същите размери, арагонецът опря гръб на единия.

А ако не бяха блокове? Какво друго можеше да са?

Облегнат така, в недоумение, Родриго се сети за коритата за водопой на коне, които бе виждал в замъка Монсон. Каменоделците ги правеха от камъните, останали от крепостната стена, а после ги заменяха за пушено месо или за хляб със селяните на господаря. Това бяха каменни блокове, издълбани с длето, масивни отвън, но кухи отвътре, и гледани отстрани, изглеждаха като обикновени дялани блокове. Бяха много удобни и беше виждал да ги използват дори за дарохранителница в най-бедните епархии. Ами ако?

Тази мисъл му вдъхна кураж. Огромни корита! Ковчези от камък! Саркофази! Дори с риск да се натъкне на гробницата на някой клетник, Родриго знаеше, че няма да има друга такава възможност. Надигна се, хващайки се за една от дъските, дялящи двата блока, и като протегна ръка да провери дали са масивни и отгоре, усети, че тя потъва. Сърцето му пак се разтуптя. Ръката му висеше в празното и той я размаха, опитвайки се да разбере какви са размерите на този огромен каменен резервоар. Беше поразително: вътрешните стени май бяха още по-гладки от външните и там можеше да се побере не само

човек, но и цял вол! Дланта му се плъзна по тези гладки като огледало стени — сякаш по парчета лед.

Но в тях сигурно имаше нещо.

Подпирайки се на дъските, Родриго се надигна в цял ръст. Изпъна малко врат до ръба на първия ковчег и като се взря хубаво, забеляза нещо на дъното. Не знаеше какво е точно, но приличаше на купчина тухли от стъкло. На цвят тъмнозелени, тези плочи, дебели само два пръста, сякаш излъчваха меко сияние. Или просто отразяваха светлината отвън?

Преброи ги криво-ляво: около сто и осемдесет във всеки ковчег. Или взети заедно — повече от триста.

Щом приключи с броенето, което му отне повече време, отколкото предполагаше, той взе една от тях и я пъкна в дрехата си до пъпа. Беше прегладнял, но изчака търпеливо смяната на стражите, за да слезе от талигата и да напусне стана заедно с последните нощни сенки. Щеше да има време да се наяде на богатата трапеза в църквата.

„Епископът ще е доволен“, помисли си.

[1] Плочите (лат.). — Б. пр. ↑

[2] Вид брезентови палатки на френските кръстоносци. — Б. а. ↑

СЪЗВЕЗДИЕ ДЕВА

Отсечката А-68 до Монтастрию ла Консейер по магистралата за Алби бе необичайно пуста по това време. Мишел беше свикнал да се прибира в най-голямото задръстване в края на деня, защото хората бягаха всеки ден от Тулуза към безбройните малки селца в околността, и този спокоен трафик му заприлича на лунен пейзаж.

Мишел Темоен насочи внимателно малкото сузуки суифт към детелината извън селото и като я измина под ритъма на последния диск на Лорийна Макенит, се насочи право към вратата на блока. Паркира криво-ляво между две жълти камионетки за доставка по домовете на La Paste и после изкачи две по две стъпалата, водещи към апартамент 2 В1.

Откакто Летисия го беше напуснала преди повече от година заради някакъв телевизионен техник, за него бе мъчително да влиза през блиндираната врата, купена с първите им заплати. С тази блондинка — към четирийсетгодишна, със стегнато тяло — бе прекарал, както обичаше да казва, едни от най-хубавите моменти в живота си. Тя беше с пруска кръв и със силен характер и бе оставила трайни следи в целия дом: с кухнята от борово дърво, с решетката с пълзяща зеленина в банята и дори с балдахина с геометрични орнаменти в спалнята. Сякаш всичко носеше отпечатъка на грижовните ѝ ръце и на строгия ѝ германски вкус. Нещо повече, дори домашната им библиотека бе пълна с книги, които Темоен не би и помислил да купува, като Тайните на катедралата в Шартр например.

Но не беше време да се размеква.

Хвърли ключовете до ужасната снимка, която си направиха до крепостната стена в Монсегюр малко преди да се разделят и на която, според него, приличаше на рогоносец, и отиде бързо до хладилника да си сипе голямо божоле. Не че обичаше да пие сам, но моментът заслужаваше едно хубаво питие. Взе и отпуши последната бутилка, която му бе останала, и без много-много да му мисли, свали обувките и очилата си и се отпусна в удобното кожено кресло.

— Смърт на копелетата! — викна, вдигайки чашата.

Изпи само две, на един дъх, вперил очи в зацапаното дъно на чашата. После, потръпвайки от киселото старо вино, отправи инстинктивно поглед към гръбчето на книгата на Луи Шарпантие, лежаща до лаптопа му. Макар да я виждаше малко размазано, веднага се сети. „Ти си виновна за всичко — промълви. — И Летисия, разбира се“.

Тази книга беше най-отгоре на купчина различни издания, сред които се отличаваше с мизерната си подвързия. Мишел напълни още веднъж чашата си и я задържа на височината на дебелиите си устни, сякаш така виното можеше да проясни погледа му или да разреши като по чудо някои от въпросите, които го мъчеха. Защо, по дяволите, си навлече тая беля, защитавайки тъпата идея за връзката между катедралите и съзвездието Дева? Дали нещата щяха да се оправят, ако се извини на Монри и признае, че е виновен за грешките на сателита?

„Едва ли“, измърмори, отговаряйки си сам, и отпи голяма глътка от силното вино. Знаеше, че Meteor map му има зъб. Особено след като стана директор на Центъра и получи властта да решава съдбите на старите си колеги. Тоя гадняр беше потенциален тиранин. Човекоядец.

И какво можеше да направи? Темоен, който не помнеше откога не се беше напивал, изпи на един дъх и последната голяма глътка, надявайки се ароматното божоле да му подейства. Още глътка-две и скоро изобщо нямаше да вярва, че ще го изхвърлят от работа. Това лошо ли беше? Щеше ли да продължи напред, бягайки? Или щеше да се подготви да защитава една абсурдна идея, изказана от неизвестен автор, който на всичко отгоре се криеше зад съвсем съмнителен псевдоним? Холът започна да се върти пред него. И защо беше тоя псевдоним? Нима това не бе достатъчно да се усъмни в достоверността на цялата книга?

Инженерът залитна леко, преди да стигне със собствени сили до масата в трапезарията, и тя купена от Летисия, този път от един дизайнер от Нем. Засмя се. В крайна сметка всички кътчета в този дом, с украшенията и мебелите, бяха като билбордове, напомнящи му на всяка крачка, че животът му — до този момент поне любовният — беше един провал. Темоен тръсна глава и като остави встрани чашата с червено вино на дъното, опря лакти до купчината книги и заби нос в тази на Шарпантие.

— Какво се хилиш? И теб те изоставиха, глупачке — промълви.

Книгата, разбира се, не му отговори. Това малко издание с мека подвързия — с ярки златни букви, отпечатани на тъмен фон, и черно-бяла снимка на централната фасада на катедралата в Шартр — си стоеше тихо на мястото.

— Мълчиш, а?

Изцъклените очи на инженера се вторачиха в нея.

— Страх те е.

Като каза това, Мишел я взе със замах и прелисти несръчно пожълтелите ѝ страници. Гледаше ги някак злорадо, сякаш с надеждата, че от тях ще прокапе противоотровата за всичките му беди. И така, почти несъзнателно, наистина попадна на една страница, чието ъгълче бе прегънал предната вечер. Почти в края на главата, озаглавена Мистерията на хълма, бяха дадени съвсем стриктно данните, заради които го бяха обвинили за „налудничави идеи“. Освен това към тях имаше интересна диаграма, която не беше забелязал досега. В нея главните звезди от съзвездието Дева — във формата на нещо като ромбоид — бяха сравнени с разположението на някои готически катедрали в Северна Франция. Според тази графика двете карти бяха виртуално еднакви.

Приложеният текст обясняваше всичко. Прочете го.

В някогашна белгийска Галия, в старите провинции Шампания, Пикардия, Ил дьо Франс и Западното кралство, има катедрали, които носят името „Света Богородица“ (от XII и XIII век). И тези църкви образуват върху земята почти точно фигурата на съзвездието Дева, каквато е на небето. Ако върху звездите насложим имената на градовете, където се намират тези катедрали, Спика от Дева ще бъде Реймс; Гама — Шартр; Зета — Амиен; Епсилон — Байо. При по-малките звезди откриваме градовете Еврьо, Етамп, Лаон и във всички тях има катедрала Света Богородица от този период. На мястото на една по-малка звезда, близо до Спика, откриваме и Света Богородица на Спика, построена много по-късно, но и в нейната конструкция има някаква мистерия.

Леко пиян, Темоен прегледа съсредоточено този пасаж още един-два пъти, полагайки истински усилия да го разбере. Накрая, позамаян от виното, се изправи до масата и като си сложи отново очилата, събра сили да потърси картата на Мишлен и да провери някои елементарни

неща. Ако искаше да се защитава пред Съвета — съобрази в последен миг на просветление, — трябваше да изясни от самото начало откъде идват тези „налудничави идеи“.

Не смяташе, че в това състояние ще открие кой знае какво, но докато алкохолът не го приспеше напълно, може би все още имаше достатъчно здрав разум да сглоби едно-две парченца от пъзела, който бе решил да довърши.

При смътната надежда за успех се посвъзвзе.

Като тръгна към кашона с картите в трапезарията, пътъом взе едно блокче за бележки, пластмасова линейка и тънък флумастер. „Перото може повече от компютъра — измънка, перифразирайки известна фраза — и аз ще го докажа!“

Трудно му беше да стои прав. След като си изми лицето и го избърса с някаква кухненска кърпа на зелени коне, се опита да провери дали данните на Шарпантие съвпадаха с астрономическите. Искаше да се увери, че в основата си тази история е доста съмнителна и че връзката между катедралите и звездите, както подозираше, е просто случайна.

Нима всяка катедрала съвпаднаше с някоя звезда от Дева?

И ако е така, дали ставаше въпрос за елементарен, чисто географски паралелизъм, или тук се криеше нещо повече?

И дали това „нещо повече“ можеше да хвърли светлина върху аномалиите, уловени от сателита?

С малкия учебник по астрономия, забравен пак от Летисия вкъщи, Темоен намери сили да остане все още буден въпреки късния следобед. Достатъчно време, за да направи две таблици, които да му помогнат в работата и които нанесе в блокчето за бележки в следния вид:

СЪВПАДЕНИЯ С ГОЛЕМИТЕ ЗВЕЗДИ ОТ ДЕВА (според Луи Шарпантие)

Готическа катедрала	На коя звезда съответства
Шартр 1194 г.	Gamma virginis (Porrina)
Реймс 1211 г.	Alfa virginis (Spica)
Байо 1206 г.	Epsilon virginis (Vendimiatrix)
Амиен 1220 г.	Zeta virginis

СЪВПАДЕНИЯ С МАЛКИТЕ ЗВЕЗДИ ОТ ДЕВА (според Луи Шарпантие)

Готическа катедрала	На коя звезда съответства
Лаон 1160 г.	Virginis 1355
Париж 1163 г.	Virginis 1336 (?) Virginis 490 (?)
Еврьо 1248 г.	Virginis 484
Етамп ?	Virginis 1324
Св. Б. на Спика ?	Virginis 1348
Абвил ?	Virginis 1351

От усилията да внесе някакъв ред в очевидния хаос се изтощи. Дотолкова, че едва когато прегледа за ен-ти път списъците, забеляза една много важна подробност: храмовете, построени евентуално в съответствие с най-важните звезди от Дева, са били издигнати между 1160 и 1248 година. Ставаше въпрос за период от едва 88 години, което все пак бе доста над средната продължителност на живота през XII и XIII век. Какво значеше това? Много просто: че ако изобщо е съществувал някакъв мащабен план за строежа на готически църкви с името на света Богородица, които да съответстват на звездите от Дева, то той не би могъл да се ръководи от един човек, а непременно от група хора, или по-точно — от три-четири поколения майстори. Но кои са били те? И най-вече: имали ли са някаква представа от геомагнетизъм, което да обясни заснетото от сателита?

Мишел, който започваше да вижда вече кръгове, надраска до двете импровизирани таблици последните данни, взети от Мишлен: цялата площ на геометричната фигура, очертана от тези прекрасни храмове, беше — ако божолето не му объркваше сметките — със страни 210 на 160 километра. Тоест територия от близо 33 600 квадратни километра, или колкото една малка провинция.

Въодушеви се. Подобно планиране можеше да е дело само на исполински умове, способни да съгласуват разположението на паметници, отстоящи на десетки километри разстояние един от друг.

Ако събереш достатъчно доказателства, Монри сигурно щеше да го разбере.

— Решил съм. Заминавам още утре за Везле да събера колкото може повече информация и да обясня каква е грешката в сателита.

Елен, секретарката му, разбра по телефона, че Темоен е пил.

— Добре ли сте, мосю?

— Отлично — отвърна той. — Събирайте всички важни съобщения, докато ме няма, и отменете програмата ми за тази седмица. Ще ви се обадя.

— Добре, не се притеснявайте. А ако професор Монри пита за вас?

— Измислете нещо.

Изтощен, инженерът пусна мобифона до страничната облегалка на дивана и потъна в дебелия му и топла тапицерия. И докато го обземаше странната смесица от жажда за знания, но и за мъст, тялото му бавно се отпускаше в приятен унес. Божолето, както знаят всички французи, не прощава.

САРУТ^[1]

ШАРТР

Минаваше пладне, а абатът на Клерво още не се беше събудил. Заради неразположението, обзело го в криптата, трябваше да се оттегли за известно време. Филип, снажният оръженосец на Жан от Авалон, се погрижи за духовника от самото начало и има честта да остане при него и да присъства на бълнуванията му. И нали беше сдържан и скромен, трябваше да положи доста усилия, за да се разбере с епископ Бертран. Но все пак Филип бе единственият човек тази сутрин, на когото епископът на града разказа подробно какво бе станало в криптата и когото помоли да помогне на абата да се съвземе.

Всички тези странни за него привилегии бяха съвсем неочаквани. По една случайност господарят му Жан не беше на пазарния площад при смяната на конете и още дълго нямаше да узнае за припадъка на Бернар. И така, в отсъствието на рицаря, Филип беше воинът, който отговаряше за сигурността и състоянието на групата духовници.

— Не се тревожете, Ваше Преосвещенство — успокои той епископ Бертран от името на рицаря от Авалон. — Строгийт режим на преподобния отец и тежкото покаяние, което си налага всеки ден, понякога му се отразяват зле. Подобно нещо не му се случва за пръв път. Освен това — добави сдържано, — имайте предвид, че пътуването ни дотук беше дълго и уморително и вълнението при вида на този свещен хълм сигурно е било доста силно за него.

Бертран прие със задоволство тези обяснения, щом го освобождаваха от всякаква отговорност, и даде съответните указания монасите да бъдат настанени веднага в една голяма къща до епископския дворец. Беше категоричен по въпроса: никакъв излишен лукс, но и никакви лишения. След туй помоли младия Филип да го

уведоми, когато абатът дойде на себе си, защото, както призна, имало още много неща, за които да говорят.

Филип целуна смирено пръстена на епископа, после отиде при „белите монаси“ край Евре и им предаде желанията му.

Стаята, в която настанаха най-сетне отец Бернар, беше просторна, със сламен покрив, под от изпечени тухли и голям сламеник, сложен направо на пода. От единствения прозорец, гледащ на изток, се виждаха ясно керемидите на църквата и масивната ѝ кула от варовиков камък. Там Бернар си отдъхна поне още час-два. След туй, с все още зачервено лице от така непривичния за него следобеден сън, нареди да повикат Жан от Авалон.

Отец Леополд беше човекът, който най-сетне го откри.

— Искам да проверите всичко, което е по силите ви, за някой си Пиер дьо Бланшфор — заръча му Бернар спокойно от леглото си.

— Знаем ли нещо за него, отче?

Рицарят, когото отец Леополд бе открил при един ковач на име Жак, се замисли, почесвайки се по тила. Откакто се беше върнал във Франция, никога не бе виждал така угрижен мъдреца от Клерво.

— Единственото, което знам, е, че Бланшфор е бил майстор строител при епископ Бертран — обясни той — и преди няколко дни е умрял точно след като е получил странно видение в параклиса на абатската църква, където днес изгубих съзнание.

— Значи сте изгубили?

— Вече няма значение, драги ми Жан от Авалон. Това, за което ви моля настоятелно сега, рицарю, е да откриете причините за смъртта на този клетник и да разберете какво е търсел тук при епископа.

— Може би ще ни трябва доста време, отче — избоботи воинът от Авалон.

— Няма значение. Използвайте всички възможни средства, но изпълнете заръката, която ви възлагам.

Рицарят, отметнал пелерината върху лявата си ръка, се поклони церемониално на отец Бернар и без да му обръща гръб, се оттегли към вратата на стаята.

— Трябва ли да търся нещо по-специално за майстора? — запита, преди да излезе.

— Щом питате — да. Би било добре да разбере дали този Пиер дьо Бланшфор е носел някакви планове у себе си. Искам да знам

всичко за този проект: сроковете, които си е определил за ремонта, кой го финансира, какъв е точно, всичко!

— Ще направя каквото мога.

Жан сложи шлема на главата си и като засвидетелства още веднъж машинално верността си към абата с тайно заклинание, научено в Йерусалим, излезе стремглаво от къщата. Никак не беше лесно да се заеме с подобно начинание в непознат за него град. Верните хора бяха малко, а той знаеше, че е голям късмет да различиш разумния доносник от онзи, който е готов да ти угоди в замяна на няколко монети. Затуй, като прехвърли набързо всички възможности, зеленоокият рицар, Незнаещия от Светите земи, избра най-безболезнения път: щом този Пиер дьо Бланшфор бе умрял само преди няколко дни, най-разумно би било да хвърли един поглед на гроба му.

Дори Филип се съгласи с него.

Капеланът на църквата Свети Леополд — гърбав старец, отказал се от гностическите ереси, обхванали Южна Франция по онова време, му обясни най-подробно, че клетият майстор бил погребан в гробището на неговата епархия преди два дена. „Сам можете да се уверите, че гробът е още пресен — рече му той. — Няма да ви е трудно да го откриете и без мен. Слава Богу, тук хората не измират много“.

Следващото нещо, което научи от него, му костваше една златна монета. Малко неуверен в началото, накрая капеланът му обясни, че Пиер дьо Бланшфор наистина принадлежал към гилдия на строители, създадена в Марсилия след победоносното завръщане на някои прочути рицари от Първия кръстоносен поход. Обсебени от странната идея за светите майки, погребани в земите на друидите, тези мъже тръгнали из цяла Франция, предлагайки да преустроят всички черквици, параклиси и храмове, носещи името на някои от тези майки. Майсторите от тази гилдия не искали висока плата от енориите и затова много от тях бивали наемани веднага. Печалбата за тях, както казвали, била чисто духовна. Вдъхновявала ги идеята, че с техните строежи Земята ще заприличва все повече на Небето. Така проектите им били пропити с необикновен дух. Конструкцията им била много по-лека от тази на старите църкви, но те твърдели, че техните храмове могат да възвисят духа и на най-низшия смъртен.

— А знаете ли как е името на гилдията на Бланшфор?

Въпросът на Жан от Авалон изненада капелана. Той се чувстваше задължен заради щедрата плата, но му призна, че макар да бе чувал името на гилдията на Бланшфор десетки пъти по време на престоя му в Шартр, не му обърнал никакво внимание. Чувал го, когато майсторът разговарял с епископа дори когато диктувал писмата си на един млад монах, помощник на капелана. Бил го чувал десетки пъти, но не го помнеше!

Като чешеше брадичката си и пулеше очи, монахът се помъчи да си го спомни.

— Знам, че беше съвсем обикновено име, гилдия — рече. — На ковачите, на хлебарите, каменоделците. Не! На дърводелците. Ето това е, наричаха ги *Les charpentiers*.

— *Les charpentiers*. — промълви рицарят. — Не смятате ли, че е доста просто име за толкова амбициозни хора?

— Да, и това ме изненада, но сигурно знаете колко странни са чужденците!

— Чужденци ли?

Това накара рицаря да е нащрек.

— Точно така. Не ви ли казах? Пиер дьо Бланшфор не беше тукашен. И ако искате да знаете — прошепна капеланът дяволито, — изобщо няма да се учудя, ако ми кажете, че е проклет неверник. Нали разбирате, син на Мохамед, покръстен със светена вода, който сигурно се е отказал от вярата си, за да си спаси живота.

— И какво ви кара да мислите така?

— Истината е, че имаше тъмна кожа и много бели и здрави зъби, а това, господине, не се среща често при старите християни. И докато беше с нашия епископ, не спря и за миг да прави сметки и изчисления, да говори за числа и за чертежи, които приличаха на дяволско дело. Рисуваше ги навсякъде — по маси, по пясъка, по разписките, по какво ли не!

Шарещият поглед на капелана на Свети Леополд караше рицаря да се съмнява. Всичките му приказки бяха сякаш слухове и все пак това — за мюсюлманския произход на майстора — му направи впечатление. Защо ще си измисля такава нелепа подробност? Да срещнеш арабин по тия места беше не странно, а съвсем невъзможно. Походите срещу Селевкидите^[2] в Турция и битките в Средиземно море за контрол над пътищата към Палестина бяха разпалили навред

враждата между араби и християни. Притокът на християни, от една страна, и на арабски търговци в обратната посока беше потопен в кръв от самото начало на кръстоносния поход и почти бе секнал само за пет години.

Жан разбра, че нямаше избор.

Готов да си изясни нещата и да задоволи любопитството на абата на Клерво, той се раздели с капелана и изчака подходящия момент, за да се добере до трупа на майстора. Вечният му дом се открояваше, както му бяха казали, сред другите гробове. Купчината прясна пръст, струпана отгоре, още не бе покрита с бурени, а близостта му до източната стена на църквата го пазеше от ветровете.

Но да се изравят трупове беше престъпление. И още по-лошо — беше грях, ако не бъдеха изпълнени всички формалности, за да стане законно. Така че, след като се посъветва още същия следобед с абата на Клерво, Жан реши да отиде пак в гробището, когато падне нощта.

Гробищата изглеждат различно в различните часове. И това не правеше изключение. Кръстовете, каменните колони и копията, издигнати да сочат вечния дом на мъртвците, приличаха на вражеска армия от застинали в мрака стражи, която можеше да стресне всекиго. Денем те бяха просто паметни знаци за живите, но в тъмнината приличаха на воители на мъртвите.

Двамата с Филип — на когото бе казал за разговора си с капелана — бяха нарамили по една голяма кирка и лопата и сенките им, бяла и сива, се плъзнаха бързо сред гробовете към точното място. Никой не ги видя. Без факли или друга светлина, за да не бъдат забелязани, Жан от Авалон и неговият оръженосец скоро се озоваха пред дъската на гроба, който търсеха. Надраскан с тебешир с големи букви, надписът едва се виждаше под слабото сияние на луната в разсип.

П. Бланшфор

magister comiciani^[3]

— Тук е — прошепна Жан, щом успя да го прочете. — Да започваме.

Първата копка прозвуча глухо. Металният връх на кирката му се заби в земята и в краката му се появи тъмна буца пръст. Една след друга, равномерни като зъбчатите колела на подвижен мост, железните копки разкриваха постепенно гроба, в който очакваха да открият трупа на Пиер дьо Бланшфор. Едва когато след шестия-седмия удар лопатата

на Филип се натъкна на нещо, изпитаха неприятното чувство, че са стигнали до това, което търсеха.

Миризмите на рохка земя и на студена пот се смесиха. Коленичили, те почистиха с длани очертанията на вързопа, до който бяха стигнали. Махнаха пръстта по краищата, опитвайки се да не го докосват много-много и когато решиха, че е разчистен, се надигнаха, за да го огледат хубаво.

Виждаха го. Увит наскоро в груб чувал, вързопът с човешки ръст се открояваше ясно. Филип и Жан пъхнаха пак ловко ръце от единия и от другия край на тялото. Пъхнаха ги дълбоко, докато дланите им не се показаха от другата страна, издърпаха го силно и го оставиха до плиткия гроб.

Чувалът бе вързан с четири въжета и Филип ги срязва с камата, която носеше. Като ги освободи, затърси трескаво отвора и пак с камата разряза платното от горе до долу. То изсъска като змия.

— Какво се надявате да откриете, мосю? — запита оръженосецът, преди да отмахне чувала и да открие злоещото му съдържание.

— Отговори.

— Да го отварям тогава?

Жан кимна.

Филип се прекръсти, после хвана двата края на разрязаното платно и ги дръпна с все сила. Резултатът се усети веднага: разнесе се отвратителна миризма и пред тях се разкри страховита гледка. Със скръстени на гърдите ръце и качулка на главата, трупът на Пиер дьо Бланшфор сякаш беше изваян от мрамор. Оръженосецът, наведен над мъртвеца, го видя съвсем отблизо: снежнобелите му ръце, посинелите мръсни нокти, вдървената гръд на покойника. Ако не беше ужасната воня, дори би се заклел, че Пиер дьо Бланшфор просто е заспал.

Мъртвецът беше в кафяво вълнено расо, закопчано с костени копчета, и с качулка, скриваща лицето му. Имаше и кожен колан с красива лъскава тока, а над нея скръстените восъчни ръце на Пиер дьо Бланшфор държаха някакъв голям метален предмет, притиснат към гърдите му.

— Какво е това? — прошепна рицарят, щом започна да различава по-ясно очертанията на трупа и да забелязва подробностите.

— Това ли, господарю?

Филип докосна края на предмета, който приличаше на дебел меден медальон. Рицарят кимна:

— Подайте ми го.

Мъчейки се да потисне страха си, Филип протегна ръце към трупа и като хвана здраво предмета в единия край студен и гладък, — го дръпна силно. Трупът се разтърси. Филип не беше от плашливите, нито се притесняваше какво ще си помисли господарят за него, но като усети, че това тяло се тресе в ръцете му, се изсмя нервно.

Когато най-сетне взе медальона и разбра, че е нещо, което не бе виждал, го подаде на господаря си. Приличаше на амулет, може би на механизъм със зъбчати колела, и по края имаше някакви неразбираеми филигранни знаци.

Като го разгледа по-добре, видя, че това са два плоски медни кръга, свързани с една ос. По-големият, по-дебел и изписан с релефни символи, по които Жан от Авалон прокара леко пръсти, се движеше лесно и в двете посоки. По-малкият, закрепен в центъра на първия, можеше да се върти извън тази ос по плоската повърхност на по-големия кръг.

— Какво е това, господарю?

Жан от Авалон помълча, преди да отговори:

— Мисля, че е астролаб.

— Астролаб ли?

— Арабски уред, който видях за пръв път в Йерусалим: Само веднъж съм държал подобно нещо през целия си престой там и знам, че мюсюлманите астрономи го използват за определяне позицията на звездите спрямо земното кълбо.

— И за какво му е на един майстор?

— Не, Филип — прекъсна го той. — Въпросът е: за какво му е на един charpentier?

— А вие знаете ли?

Като отърсваше праха от вълнената си дреха, Жан се усмихна. Правеше го за пръв път, откакто дойдоха в гробището, и зъбите му проблеснаха в тъмното.

— Мисля, че току-що разбрах — възкликна той. — Под носа ни е: Исус от Назарет е бил charpentier, син на дърводелец и самият той дърводелец в юношеските си години, и се ражда в пещера, белязана от звезда!

— Обяснете ми, господарю.

— Много просто: онези, които се смятат за следовници на учението му, новите charpentiers, използват астролаби, за да набелязват новите „пещери“, над които да градят храмовете си. Разбирате ли? Пиер дьо Бланшфор идва в Шартр да огледа криптата на абатската църква! Това е пещера! И е използвал астролаба, за да стигне дотук, водейки се по звездите.

— Не разбирам.

Филип се помъчи да схване мисълта, но господарят го прекъсна.

— Скоро ще разберете — рече му. — Трябва да обясним по-бързо това на абата.

Държейки астролаба, Жан от Авалон хвърли последен поглед на трупа, лежащ в краката им. Както изглежда, тялото бе погребано без други лични вещи. Това наистина беше странно. Нито канап или пергел, нито чук или длето. В този гроб нямаше и следа от инструментите, използвани от строителите. Така или иначе, важното беше, че както изглежда, този гроб е бил временен, сякаш гробарите са имали намерението да го изровят скоро и при първа възможност да пренесат останките му на друго място. Дали други charpentiers щяха да направят това? И ако е така, не беше ли сгоден случай да разберат истината за тази смърт, като ги изчакат и ги попитат кой е врагът, който би желал смъртта на един от хората им?

Смутен от това колко неумолима е Онази с косата и колко бързо плътта се превръща в пепел, Жан от Авалон се прекръсти, преди да вдигне качулката на мъртвеца. Искаше да види лицето на човека, пожелал да промени Шартр с един толкова странен инструмент.

Филип подскочи пръв.

— Боже Господи! — викна уплашен. — Погледнете, господарю! Той няма...

Изумен, рицарят се прекръсти още веднъж. Макар да смяташе, че е открил някаква тайна, която ще се хареса на отец Бернар, никога не си бе представял подобно нещо.

— Да — промълви. — Няма глава. — И добави: — Този човек не е умрял от треска. Бил е ексукутиран.

[1] Глава (лат.). — Б. а. ↑

[2] Династия, основана от Селевк I Никатор (312–281 г. пр. Хр.), един от военачалниците на Александър Велики, създал най-обширната елинистическа държава. — Б. пр. ↑

[3] Майстор каменоделец (лат.). — Б. а. ↑

ХИРАМ

Епископ Бертран мина още два-три пъти, потропвайки с обувки, пред тънкия силует на отец Бернар, преди да каже нещо. Размахваше трескаво ръце, сновейки от единия до другия край на салона, сякаш да прогони тъмните облаци, надвиснали над епархията, която управляваше.

— Може да са му отсекли главата и след като е умрял, нали, преподобни?

Отчаянието на прелата не трогна ни най-малко суровия Бернар. Той дори не му отговори.

Единственото, което абатът на Клерво искаше да разбере, когато настоя за аудиенция при епископа, беше дали това обезглавяване има нещо общо с виденията на майстора в криптата и със странния му разказ, че е бил отвлечен от ангел. И ако, както подозираше, беше така, то откритието на Жан от Авалон бе просто още един „знак“, че моментът приближава и че пренасянето на „ключа“ до Шартр трябва да стане по-бързо.

— Извинете, преподобни отец Бернар — настоя Бертран, но въпреки че вашият рицар откри обезглавеното тяло на Бланшфор, този проблем не ви засяга пряко. Вие сте мой гост и отговорността за раздаването на правосъдие се пада само на съдебния изпълнител и на мен. — Той се изкашля, прегракнал, сякаш душата му щеше да изскочи, и добави: Освен това, докато не открием главата, не можем да обвиним никого в оскверняване на трупа.

Изправен пред него, Бернар не се смути.

— Напомням ви, че вие поискахте помощ още щом пристигнах.

— Знам. Но нямах предвид някаква изчезнала глава, а да ми помогнете да разбере причината за смъртта на майстора.

— Мисля, че двете неща са тясно свързани — отвърна Бернар. — Не искам да звучи налудничаво, но това, че човекът, избран да строи новия храм, е останал без глава, ми се струва странно съвпадение.

— Съвпадение ли? Какво имате предвид?

— Помните ли какво ви казах в криптата за плановете за съвършения храм и за начина, по който те са стигнали до нас в библейски времена?

Епископът кимна.

— Добре, плановете, които патриархът Енох получава от ангел Правел и сам изсича върху нетленни плочи, попадат по времето на Соломон в ръцете на един архитект чужденец — и по-точно, на човек от Тир на име Хирам. Той проучва тези плановете за божествения ред и когато някой се опитал да му ги отнеме, бил убит. Знаете ли как? Отсекли му главата.

— Но Пиер дьо Бланшфор не...

— Не знам дали ви е известно, но вашият архитект е членувал в гилдия от посветени, които от известно време се опитват да наложат в цяла Франция един нов архитектурен стил — прекъсна го Бернар. — Пиер, както и другите, е имал достъп до някакво висше познание, което се е опитал да осъществи, един Господ знае защо, точно тук. И някой, който е разбрал, че той разполага с това ново познание, е искал да му го отнеме силком. Въпросът е — кой.

Бернар пристъпи към масата на епископа, вадейки от диплите на белите си одежди една плоча от зеленикав камък, плоска от двете страни и не много дебела, с низ от геометрични фигури, изсечени по двете ѝ страни. Остави някак церемониално този камък на масата и зачака. Изумен, епископът взе плочата в ръце и като я претегли и се взря в отпечатъците, без да разбира нищо, погледна въпросително абата.

Бернар остана доволен.

— Да, Ваше Преосвещенство — промълви той. — Това, което държите, е част от плановете на Хирам финикиеца. Една от книгите, които Енох преписва по време на престоя си в небесата и които Пиер дьо Бланшфор е проучил, преди да дойде тук.

— А вие как... — заекна епископът.

— Как се сдобих с нея ли? — прекъсна го абатът. — Много просто, братко. Ние спасихме тази тайна в Светите земи. Сигурно не знаете, но заедно с кръстоносния поход имаше и друг, с много по-свята мисия от тази да отвоюваме Божия гроб. Трябваше да съхраним този къс Божествено познание, което Господ дал на Енох и което мюсюлманите пазеха ревностно от стари времена. Въпреки че по закон

това познание не им принадлежи. Много преди да се роди Мохамед и дори Исус Христос, египетските богове показали същите тези плочи на неколцина избраници от техния народ.

— Египетските богове ли?

Бернар кимна.

— Там друг архитект — на име Имхотеп, когото в Александрия почитали като бог до идването на първите християни, получил такива зелени плочи с познанието, необходимо за строежа на пирамидите. С времето легендата превръща тези плочи в Изумрудената книга на Хермес, който, разбира се, е бог Тот, наричан „триславен“, за разлика от гръцкия Хермес.

— Но това е идолопоклонство, абат Бернар.

Епископ Бертран тръсна глава, неспособен да проумее нещо, което бе в разрез със строгото му религиозно възпитание.

— А Бланшфор? Как е успял?

— Пиер дьо Бланшфор — отвърна Бернар — беше посветен в тайната и е един от последните хора, прочели плочите. Дошъл е тук, след като се изучи във Везле, в нашата школа за писари, където е получил необходимите знания, за да ви направи предложение за нов храм в съответствие с общия божествен план. Като сте го отхвърлили, очевидно сте предизвикали някой враг, който решава да го убие, знаейки, че Църквата няма да защити плана му. Представете си какво значеше за мен новината за смъртта му.

— А защо не ми споменахте по-рано, че познавате майстор Пиер?

— И каква полза от това? Нито моите монаси, нито рицарят, който ме придружава, знаят нещо. Казвам го на вас, защото искам да осъзнаете, че сега повече от всякога сме длъжни да започнем строежа на новата църква и да провалим плановете на врага, който ни дебне. Може би никой от двамата ни няма да види началото на това дело, но трябва внимателно да подготвим всичко.

— Ами врагът, заради когото Бланшфор изчезна за няколко дни от криптата? За него какво знаем?

— Ако е това, което подозирам, този враг не е от плът и кръв и дори не е от този свят. Така той ни казва, че не иска да строим върху земята, която владее днес.

— Можем ли да направим нещо?

Блуждаещият поглед на епископа беше пълен със зле прикрит страх. Той знаеше, че споменаването на враг, който не е от този свят, може да означава само, че това е най-лошият от всички възможни врагове. Самият Дявол.

Отец Бернар беше спокоен, защото знаеше какво трябва да направи: щеше да заповяда божествените планове на Енох да бъдат докарани в Шартр и да задвижи проекта. И тези планове, с Божията помощ, трябваше да пристигнат, без да събудят подозрението на могъщия противник.

Откакто бяха напуснали Египет, той не беше успял да се добере до тях и да ги унищожи, но Бернар знаеше, че ще се опита на всяка цена.

РОЖЕ МОНАСТИРЪТ „СВЕТА ЕКАТЕРИНА“ (ЕГИПЕТ), В НАШИ ДНИ

Иконката за „получено съобщение“ светна на фосфоресциращия екран пред брат Роже към седем часа следобед местно време. Откакто техниците на IBM бяха дошли специално в този затънт край — където, казват, растял къпиновият храст, който Мойсей вижда да гори преди Изхода и бяха изкачили трите хиляди стъпала, изсечени в скалата и водещи към светия дом, нарамили компютри, този най-стар действащ манастир в света се бе превърнал и в един от най-добре информираните.

Роже — мъж с тъмна кожа, островърха брада и остър нос — беше, без съмнение, авторът на това чудо. През януари 1999 година той успя да влезе в общността с екипа си от четирима „кибермонаси“ и само след няколко месеца получи от Светата Епистазия — нещо като православен Ватикан — нужните фондове за закупуването на компютрите. Сега те бяха навсякъде: в столовата, в кухнята и разбира се, в прекрасната библиотека на манастира.

Въпреки че не беше длъжен да следи входящите съобщения, Роже отвори електронната поща с едно кликуване на мишката, за да провери дали току-що полученото съобщение е за някого от четирийсетимата духовници тук. То бе двайсетото за този следобед, тъй че, без да се замисля изобщо, той кликна върху иконката за принтера и зачака.

Машинката издаде познатия звук.

Щом деветте страници, напечатани на рециклираната хартия, излязоха през отвора на Hewlett Packard, Роже ги взе и пое по най-краткия път към сакристията. Получателят си заслужаваше това разкарване. Ако не грешеше, по това време епископ Теодор трябваше да е в църквата „Преображение“ — Католикона на манастира — и да довършва последната служба за деня.

Позна. Духовникът не беше вече при олтара, бе прибрал принадлежностите си и ги подреждаше в стаята до фреските на свети Киприян в храма. Беше спокоен, както винаги, сякаш живееше в свят, в който всичко е наред и нищо не убягва от мъдрия поглед на Господа.

— Хубав ден, нали, братко Роже?

С благата си усмивка, едва доловима зад гъстата бяла брада, епископът посрещна монаха сред силния мирис на тамян от сандалово дърво.

— Беше ли на службата?

Роже поклати глава.

— Виж ти, толкова бързо ли се умори от задълженията си в нашия дом? — Прямотата на епископ Теодор обезоръжи монаха. Всъщност той се шегуваше. Обичаше много да го прави с новациите или с най-доверените си монаси; Роже беше от втората група. — Знам, че тук ритъмът на живот е по-бавен, отколкото в Солун или в Париж, но ще свикнеш. Дори може да откриеш, че компютрите не са всичко в наши дни. А от друга страна, пресвета Богородице! Какво щастие, че си видял толкова свят, преди да дойдеш тук!

— Тук съм от година, Ваше Преосвещенство. Още не мога да се оплача.

— Така е, разбира се — усмихна се пак епископът. — Почакай да сваля това и ще ти обърна внимание.

Епитрахилът със скъпоценни камъни, с който бе отслужил литургията — безценна вещ от XIV век, — падна меко на грубото кадифено кресло, което беше в пълен контраст, също както компютрите, с иконите, покрити със златен варак.

— Значи ми носиш нещо. Епископът не питаше. Той твърдеше.

— Да. Получи се току-що за Ваше преосвещенство — отвърна Роже, подавайки му страниците, които носеше под мишница. — На френски е. Ако искате, мога да...

— О! Спокойно ще го прочета. Научих френски, когато превеждах писмата на кръстоносците, които пазим в архива. Може да е малко архаичен, но ми служи.

Роже се изчерви.

Нямаше намерение да подценява епископа. Всъщност харесваше Теодор, защото този шейсетгодишен снажен мъж, облечен в скромните одежди на православен духовник и прекарал почти целия си живот,

затворен между тези стени, беше всестранно развита личност. Света Екатерина бе за него нещо като axis mundi на знанието и разбира се, възможно най-добрата езикова школа. Коптски, иврит, старогръцки, латински, арамейски, турски, арабски. В този храм продължаваха да се изучават всякакви текстове, както преди десет века. Може би затова, когато в ръцете на епископа попаднеше парче хартия, дори току-що изпринтено от някой от новите IBM в компютърната зала, той го разглеждаше с безкрайно внимание. Едва ли не като уникат.

И с този имейл направи същото. Взе го само с два пръста и го зачете, без да си губи времето да отпраща брат Роже. Но щом достопочтеният Теодор прочете първия ред, където пишеше „тема“, блаженото му изражение мигом изчезна.

— Но какво е това? — И продължи да чете. — Сега ли го получи? — запита той.

— Преди минути.

— И не е попадало в други ръце?

— Само в моите, Ваше Преосвещенство.

Роже изчака покорно прав, сякаш това, което епископът четеше, изобщо не го интересуваше. Престори се, че се моли пред едно бронзово разпятие, поставено в средата на огромната маса в сакристията, а през това време епископът не спираше да кръжи около монаха.

— И така. — Теодор спря най-сетне синия си като Егейско море поглед върху Роже, сякаш искаше да изтръгне някакви признания от него. — Знаеш ли за какво става дума?

— Не, Ваше Преосвещенство. Не съм го чел.

— И не си любопитен?

— Да разбира се.

— Вярваш ли в пророчества? В хората, които при определени обстоятелства получават просветление, пратено им от Господа Бога, и могат да виждат бъдещето?

„Странен въпрос“, помисли си монахът.

— Вярвам, Ваше Преосвещенство — отвърна най-сетне. В Библията има много примери за тях.

— Както и знамения, които вещаят Страшния съд.

— Така е — изтръпна той.

— Ами това, братко, е едно от тях.

Теодор размаха заплашително страниците, разперени като ветрило, във въздуха. А брат Роже, стреснат от категоричния тон на епископа, успя все пак да навлажни устни и да попита:

— Може ли да ми кажете за какво става дума, Ваше Преосвещенство?

— Не и докато не доведеш брат Василий — отвърна му. Той също трябва да чуе това, което ще кажа.

Монахът, онемял от вълнение, не се помая изобщо. Сведе глава в знак на непрекословно смирение и изчезна, тичайки към сградата с книгите.

Василий беше пръв мъдрец в Света Екатерина. Най-възрастен от всички духовници, вече прегърбен и плешив под черната си шапка, добрият човечец служеше тук повече от пет десетилетия като главен уредник на библиотеката. Негова бе заслугата например за последния опис на книгите от 1989 година, за решението да се забрани всякакъв достъп на туристи и зяпачи до читалните, както и за грижата за опазването на най-ценната, след тази във Ватикана, колекция от ръкописи в света.

Живееше сред купища книги, стигащи почти до тавана, точно от другата страна на манастира. Излизаше само за най-важните църковни служби и с доброволното си уединение си бе спечелил заслужената слава на посветен свадлив аскет. Затуй Роже го откри веднага в неговия скрипториум и го отведе начаса при епископа.

— Много е важно да дойдете с мен — увери го.

ЖАН ЙЕРУСАЛИМСКИ

В този час небето над Синай се бе обагрило в червено и отрязъкът от хоризонта, който се виждаше между стените, вече не трептеше от душната дневна мараня. Като стигнаха до Католикона, видяха, че Теодор ги чака с нетърпение.

— Помните ли ръкописа на Жан Йерусалимски, братко Василий?

При този въпрос, зададен от упор, библиотекарят пребледня. Главата на най-малката епархия в света се бе обърнал към стареца съвсем почтително.

— Навярно говорите за автора на Дневника.

— Точно така — кимна епископът, — на Тайния дневник на пророчествата^[1]. За какво друго?

— Никой вече не говори за него, Ваше Преосвещенство.

— Но аз говоря. И имам основателни причини да смятам, че духът на Жан Йерусалимски скоро ще се върне при нас.

— Да се върне?

Василий изсумтя в лицето на озадачения Роже, който, изглежда, не разбираше нищо от този разговор.

— Малкото, което знам за този ръкопис — продължи епископът, — е, че в библиотеката съхраняваме един от шестте съществуващи уникални негови преписа. Според преданията, той е написан лично от Жан Йерусалимски, който, от своя страна, е един от деветимата основатели на Ордена на тамплиерите. Много от нас смятат все още, както ще разберете, че някой от най-приближените му хора го е откраднал, преди той да умре, и го е скрил в този манастир към 1130 година.

— И сте го чели?

— В него има ужасни, но точни предсказания за развитието на света до 2000-ата година и дори след това. Но в нашия препис има и ясно предупреждение: до „деня на знака“ никой няма да разбере цялото значение на текста.

— Доста сте научили, Ваше Преосвещенство — рече Василий.
— Всичко, което твърдите, е вярно.

— Но сърцето ми е изпълнено със съмненията на апостол Тома, братко. Дали случайно не знаем какъв ще е знакът, за който се говори в преписа?

— Не съвсем.

— Или кога ще се появи?

— Също не.

Въпросите на епископа не изненадаха библиотекаря, който побърза да допълни отговора си:

— Жан Йерусалимски, драги Теодор, е скрил ключа за разгадаването на тази тайна в глава 34 на своите пророчества, въпреки че много се съмнявам, че това е нещо, което може да бъде разчетено току-така.

— Да, да. — Теодор тръсна брада, размахвайки трескаво ръце. — А помните ли тази глава?

Василий се поколеба миг преди да притвори очи в знак, че я помни. След туй, без да даде никаква възможност на епископа или на младия монах да го прекъсват, сбра леко длани пред рядката си брадичка и зашепна низ от странни стихове на френски, произнесени със силен коптски акцент.

Двамата се спогледаха, изумени от невероятната памет на стария библиотекаря.

*Lorsque ce sera le plein de L'An
Mille qui vient apres L'An Mille
L'homme saura quel est l'esprit
de toute chose.*

*La pierre ou l'eau, le corps de
L'animal ou le regard de l'autre.
Il aura perce les secrets que les
Dieux anciens possedaient
Et il poussera porte apres porte
dans le labyrinthe de la vie nouvelle^[2].*

Тежка тишина обгърна тримата мъже, когато брат Василий млъкна. За секунди в сакристията стана толкова безмълвно, че братът библиотекар свали сбраните си молитвено длани и падна на колене пред епископа.

— Не помня повече, Ваше Преосвещенство. Съжалявам — извини се той.

— Няма значение, станете. Така си и мислех.

— Мислехте си? Какво искате да кажете?

Гледайки сериозните лица на двамата старци, Роже едва си държеше вече езика зад зъбите.

— Е, драги ми Роже! Повиках и двама ви, защото смятам, че знакът е даден в съобщението, което ми донесе — възкликна епископът. — И този знак съвпада с време, което само ти от всички монаси в общността ни си подготвен да прецениш.

— Не разбирам.

— Вчера един сателит, предназначен за наземни картографски снимки, е уловил няколко неидентифицирани емисии на микровълни с висока честота, подобни на снопове, излъчени в пространството от различни точки на Франция прочете той.

— Още не разбирам.

— Всичко показва — продължи Теодор, — че тези точки съвпадат с важни катедрали и религиозни средища, строени през XII век, по времето на Жан Йерусалимски. И най-странното е, че сателитът не е успял да заснеме формата на катедралите, а само мощни лъчисти петна.

— Теодор — възкликна старият Василий, вдигайки ръце; не бяха го виждали такъв. — Вратите се отварят! „Човекът ще открява врата след врата“. Не разбирате ли?

Роже ги погледна, изумен.

— Така изглежда — съгласи се епископът, без да изпуска от поглед младия монах, който търкаше очите си с юмруци, сякаш, за да си проясни ума. — От малкото, което знаем, рицарят Жан е бил посветен в много специална тайна, за която в нашия орден слушаме от векове, но, за която никой досега не ни е дал конкретни доказателства.

— Тайна ли? Каква тайна?

— Както изглежда, Жан и другите осем воители, създали Ордена на Бедните Христови рицари, който слага началото на бъдещото

тамплиерство, са узнали точното място на някои центрове, от които човек може да се възкачи в небесното царство, без да губи физическото си тяло, и после да се върне, изпълнен с безкрайна мъдрост. С една дума — врати към небето.

След кратка пауза епископът продължи:

— Като получили това познание, рицарите се посветили изцяло на висшата цел да завладеят тези крепости и да запечатат завинаги „вратите“, та никой обикновен смъртен да няма достъп до знания, които не са за него.

— И създават страшни легенди, за да ги опазят — обади се Василий.

— Не било никак трудно — отсъди Теодор. — Всъщност тази история не е нещо ново. Нима откъсването на забранения плод от Дървото на познанието, за добро и зло, не обрича хората на тленност? Тези врати — друга версия на забранения плод, без съмнение са били издигнати на земята от самия Луцифер, затуй е трябвало да бъдат запечатани и охранявани.

— Както направили йезидийците.

— Йезидийците ли? — Очите на Роже едва не изскочиха от орбитите. — Съжалявам.

Теодор се усмихна, сякаш му дожаля за невежеството на младия монах.

— Йезидийците са ислямска секта, възникнала през единайсети век под покровителството на халиф на име Йезид обясни той. — Днес са се оттеглили в Северен Ирак, в кюрдската зона, и изповядват религия, според която принцът на злото има по-голяма власт от този на доброто. Ако можем да вярваме в легендите за тях, и те били посветени в тайна, подобна на тази на тамплиерите, приблизително по същото време.

— Значи също знаят за „вратите“? — промълви брат Роже, уплашен.

— За други врати — прекъсна го Василий, хващайки го за ръката. — Според йезидийците това са места, избрани от Луцифер, откъдето той упражнява властта си над хората. Отбелязани са със седем кули, пръснати из целия свят под формата на Голямата мечка^[3].

— Това е огледално отражение на Сътворението. Онуй горе е божественото, а проекцията му долу е дяволско дело.

— А тази проекция отнася ли се и за френските катедрали?

— Естествено, братко. — Тонът на библиотекаря бе необичайно бащински. — „Тайните на древните богове“, за които говори Жан, са свързани с това познание. Във всяка част от света са издигнати врати по подобие на съзвездията по небосвода. Предназначението им е забравено от всички, освен от малцината, съхранили това познание. На Франция например отговаря съзвездието Дева и катедралите, посветени на света Богородица, изобразяват него.

— В съобщението се казва и още нещо.

Поклащайки се леко, високата фигура на епископа се отправи към сребърната кадилница за тамян, висяща до вратата на сакристията. Като я напълни, без да продума, той се завъртя на пети и лицето му стана много сериозно. Дори брадата не можеше да го прикрие.

— Един от инженерите от френския Национален център за космически изследвания, проектирал сателита, който е открил местонахождението на вратите, изглежда, е готов да стигне до дъното на проблема. Не знам дали разбирате колко сериозно е това: разкриването на тайната пред света в този момент означава, че вратите ще се превърнат в обекти на научно изследване. Все едно Луцифер ни предлага отново ябълката от Дървото на познанието, за да съгрешим!

— И какво можем да направим?

— Затова имам нужда от теб, братко Роже. Ще заминеш още утре за Лион, за да следиш отблизо какво прави този инженер. Според доклада — Епископът посочи отново електронното съобщение. — той се готви да отиде във Везле и оттам да започне проучването си.

Теодор отвори широко очи, сякаш някаква подробност от това съобщение му беше убягнала.

— Разбира се, че във Везле!

— Ваше Преосвещенство, какво особено има там?

— Там е роден Жан Йерусалимски.

[1] Този Жан Йерусалимски не трябва да се бърка с френския крал със същото име, който от 1210 до 1225 г. се провъзгласява за суверен на Светите земи. Когато бъдещият крал се ражда през 1148 г., Жан, за когото става въпрос в този разказ, вече е починал. Уточнението е важно, защото почти всички исторически текстове, посветени на Жан

Йерусалимски, се отнасят за монарха, а не за тамплиера, когото имаме предвид. — Б. а. ↑

[2]

*Щом навлезе в хилядната
година, която идва след хилядната,
човекът ще узнае същността
на всяко нещо.*

*На камъка и водата, на тялото на
животно или на нечий поглед.
Ще прозре тайните, които
древните богове са знаели,
и ще открява врата след врата
в лабиринта на новия живот.*

— Б. а. ↑

[3] Според тази легенда, включена в книгата Другата история за тамплиерите (Мартинес Рока, 1999 г.) от френския историк Мишел Лами, тези кули би трябвало да са разположени в днешните Ирак, Нигер, Сибир, Сирия, Судан, Туркестан и Урал. — Б. а. ↑

ЛЕТИСИЯ

Тръпки побиха по гърба на Мишел още щом набра десетте цифри на мобилния телефон на Летисия. Никога не беше я търсил на този номер, но противно на всякаква логика, го знаеше наизуст. Докато слушаше прашенето, преди да чуе сигнала, започна да го обзема невероятно вълнение. Странно. Макар от доста време да се беше разделил с нея, явно тази жена с дълбоки сини очи продължаваше да го привлича, да предизвиква противоречиви чувства у него и на всичко отгоре да го кара да трепери до мозъка на костите.

— Ало? Кой е?

Нежният глас стресна инженера.

— Летисия, аз съм, Мишел. Помниш ли? — рече колебливо.

— Мишел?

— Мишел Темоен.

— А, Мишел! — възкликна най-сетне тя. — Прощавай, но не очаквах да ми позвъниш. Много време не сме се чували!

— Аз трябва да ти се извиня, че те търся на този номер.

— Няма значение. Кажете, случило ли се е нещо?

— Ами. Помислих си, че понеже тия дни ще минавам през Орлеан, може би ще намерим малко време да прием по едно кафе и да поговорим. Искам да обсъдя с теб някои неща, за които би могла да ми помогнеш.

— По работа ли?

— Нещо такова.

— Разбирам — въздъхна тя. — Никога няма да се промениш, нали?

Летисия напусна Тулуза малко след като си намери нов приятел и после се установи в родния град на Жана д'Арк, в другия край на Франция. Винаги бе обвинявала Мишел за раздялата им, защото беше отдаден изцяло на работата си и оставяше всичко лично или отнасящо се до семейството на заден план. Всъщност внезапното ѝ решение да отиде толкова далече устройваше и двамата, особено инженера, който

не би могъл да понесе да срещне жена си в прегръдките на друг в някой от парковете край река Ариез.

— Е, за какво става въпрос този път? — запита Летисия подозрително.

— Колкото и да ти е странно, трябва да посетя няколко готически катедрали, за да довърша един доклад, който подготвям за CNES, и бих искал да се консултирам за някои подробности във връзка с архитектурата. Историчка си и знаеш, че винаги съм се чувствал малко объркан в тази материя. Освен това имам нужда от доверен човек, затова се сетих за теб.

— Ти и катедрали? — Летисия се разсмя така, както само тя можеше да го прави. — Разбира се, че ще ти помогна. Не бих искала да пропусна това. И къде смяташ да отидеш първо?

— Във Везле. Обаждам ти се от една бензиностанция по националния път 951. Мисля, че ще бъде там след около половин час.

— А, Везле! Познавам го много добре. Марсел има малка къща недалеч оттам, в Тарот. Била е на родителите му и ние ходим доста често за уикенда. Прекрасен край е. Ще ти хареса. Но там — продължи тя учудено, — там няма катедрала.

Щом чу името Марсел, нещо го преряза в стомаха и инженерът стисна зъби. Явно тя беше още с тоя скапан техник.

— Знам, че във Везле няма катедрала — отвърна ѝ той, — но въпреки това е част от проучването. Дълго е за обясняване.

— Разбирам.

— Да знаеш случайно към кого мога да се обърна по някои въпроси за църквата Света Магдалина!

— За Света Магдалина ли? Разбира се! — Летисия говореше със самодоволния тон на човек, който разбира от всичко. — Знаеш ли, че тя е архитектурната перла на града? Има прекрасна галерия в примитивен готически стил и цялата църква представлява интересно съчетание между най-зрял романски и най-сепъл готически стил, сякаш архитектите ѝ са се упражнявали за онова, което ще бъде покъсният стил на големите катедрали.

— Наистина ли?

— Да — рече гордо Летисия. — Освен това свети Бернар свиква точно там благородниците от областта, за да организира Втория кръстоносен поход към Светите места. И монасите от Йерусалимското

монашеско братство, които се грижат сега за църквата, сигурно знаят много по въпроса. Можеш да питаш за брат Пиер, който е истински учен и живее на самия църковен площад. Лесно ще го намериш.

Мишел си записа всичко в бележника, а Летисия заговори за друго:

— И докога ще останеш във Везле?

— Сигурно до сряда.

— Значи до другиден.

— Да — каза той накрая. — Ще бъда в хотел Паломбиер на площад Шан дьо Фоар.

— Знам го. Ако се сетя за нещо, което може да ти е полезно, непременно ще ти звънна там.

Мишел стисна зъби. Не можеше, не биваше да ѝ казва: „Благодаря, скъпа“, не можеше дори да ѝ намекне колко би се радвал, ако попътуват заедно, въпреки че сърцето му подсказваше точно това. И направи тъкмо обратното — сбогува се с Летисия колкото може похладно и като се мъчеше да погребее по-бързо лошите спомени, се качи отново в колата, за да измине последните 40 километра до крайната цел.

Последните завой бяха най-лоши. Стръмен и лъкатушещ, пътят към „вечния хълм“ — както го наричали поклонниците, които през Средновековието поемали оттук по свещения път за Сантяго де Компостела — бе труден дори за модерния автомобилен двигател на сузукито на инженера. Щом Мишел стигна най-сетне до върха на склона, в самото начало на Везле, пътят пред него се разклони.

Хотел Паломбиер се намирал надясно. Това беше голяма сграда от XVIII век, потънала в прекрасните цветове на орловите нокти, която всъщност бе част от цял комплекс, много по-модерен, отколкото очакваше да види. Инженерът си бе представял съвсем наивно някаква средновековна цитадела, подобна на Каркасон, но тук единственото наистина старо нещо беше една врата с издължена каменна арка, вградена в неугледна кула, която сигурно е била част от старите крепостни стени на селището, когато то се е казвало Верцелакум.

Мишел паркира, взе куфара си и торбата с фотоапарати и след като собственичката на хотела му показа как да отваря електронната ключалка, за да се качва до стаята направо от улицата — трябваше да

набере само номер 1863 на електронно табло, подобно на онези в CNES, — излезе от хотела и тръгна към центъра.

Увери се, че е взел увеличеното копие на снимка CAE 990111 на ERS, върху което се очертаваше една леко извита линия, която можеше да бъде само централната улица на Везле, и го сгъна на две. Нямаше нужда да си много умен, за да разбереш, че тази почти права линия трябва да отговаря на широкия път, започващ от каменната арка пред него.

Пое с бърза крачка нагоре.

По стръмната улица с множество малки ресторанти и магазинчета за сувенири Мишел остана без дъх. На върха на този безкраен склон, сред прекрасен площад, се извисяваше огромна, величествена каменна фасада, увенчана с красива масивна кула с четири корпуса, а фронтонът ѝ, изпъстрен със странни сцени, сияеше сякаш със собствен блясък. Беше идеално разположена от изток на запад и под лъчите на залязващото слънце, огряващо задната част на храма, някои от най-красивите ѝ орнаменти оставаха в сянка.

Размерите ѝ го впечатлиха.

На паркинга, заемащ голяма част от площадчето, инженерът разгъна сателитната снимка. Не искаше да допусне и най-малката грешка. И като провери някои съвсем елементарни неща, опитвайки се да си представи разположението на покривите на къщите, гледани от ERS, нагласи бялото петно от снимката спрямо околните сгради. Скоро разбра, че и линиите на тази „аномалия“ са разположени точно от изток на запад и съвпадат идеално с ориентацията на самата църква. Нямаше съмнение, аномалията покриваше точно парцела, на който се издигаше храмът Света Магдалина. Това бе факт.

ВЕЗЛЕ

— Ама разговарят от два часа!

Сестра Инес възнегодува остро пред отговорничката за реда в Йерусалимското монашеско братство. А тя — рускиня с яки бедра и мишци, дебели като колоните на Партенона, стоеше от доста време на сред коридора с ръце на кръста и с най-страховитата гримаса, изписана на лицето ѝ.

— Съжалявам, но не може да минете — изръмжа тя. — Трябва да върнете подноса с храната в кухнята и да я притоплите, когато ви наредят, сестро.

— Но нали си имаме ред!

— Той трябва да се спазва стриктно. Ала въпреки всичко разберете, това е извънредна среща. Получих изрична заповед никой да не безпокои абата при никакви обстоятелства. А това засяга и вас.

Монахинята отстъпи неохотно. Завъртя се с подноса с димящи гозби и щом обърна гръб на рускинята, измърмори под носа си:

— Повикайте ме тогава. Вече не съм на възраст да се разкарвам напразно.

Сестра Касуелас — така наричаха всички от общността сестра Инес — слезе с нежелание по стълбите, водещи към кухнята на Света Магдалина, убежище за поклонника. Намираще се до една от малките врати към манастира и печките на сестра Инес бяха известни в целия орден, защото от прозорците на нивото на улицата можеше да се следи всичко, което става на площада на базиликата. Щом сестра Касуелас се ядосаше за нещо — а то ставаше доста често, — единственото, което май я успокояваше, беше да наднича през тези прозорци, за да се разсее, следейки как туристите, посещаващи това място, сноват нагоре-надолу.

В яда си или защото си умираше за клюки, щом остави на алуминиевия плот още топлите гозби, приготвени за отец Пиер и за високия му гост, сестра Инес усети, че навън става нещо странно.

И наистина. В средата на паркинга, до микробуса за разнасяне на книги от магазина, който Фондацията държеше две преки по-надолу, един мъж на средна възраст, с приличен вид, разглеждаше голяма пластифицирана снимка, която май беше (виж ти!) черно-бяла. Този приятен мъж стоеше, изглежда, от доста време там, хвърляйки бързи погледи ту на църквата, ту на тази ужасна снимка. Или поне от толкова време, колкото тя бе изгубила да се кара със сестра Перестройка.

Глождена от любопитство, сестра Инес изпъна врат над посудата. Пришълецът — явно беше такъв, защото и пардесюто, и мустаците му не бяха като на местен човек — гледаше съсредоточено снимката, която държеше в ръце, а после се взираше в стрехите на околните къщи, сякаш се мъчеше да открие някакво скрито сходство. След като в продължение на минута вдигаше и свеждаше глава, той пхна невъзмутимо ръка в единия си джоб, извади малък сив бинокъл и го вдигна до очилата си.

„Но какво гледа тоя човек?“, помисли си тя, все по-заинтригувана.

На монахинята, почти забравила вече за кавгата с руския, й се стори, че пришълецът си говори сам. Правейки големи усилия да дочуе какво казва този мъж, тя дори успя да долови някои откъслечни думи.

— Страшният съд — измърмори той. — Ангел с везни. Съд за грешниците.

А след туй нещо, което я учуди.

— Четирийсет градуса западна ширина. Деветстотин деветдесет и две, осемстотин и десет. Гранит. Радиоактивност.

Първите думи бяха, без съмнение, за фигурите от релефа на централния фронтон над входа към преддверието на Света Магдалина. Това беше скулптурен ансамбъл, представящ Страшния съд, реставриран в началото на века от прочутия архитект Виоле льо Дюк. На него се виждаше величествен Исус, разперил ръце над две групи от различни фигури: вдясно от него бяха праведниците, а вляво — осъдените на вечни мъки, и един ангел с безстрастен поглед претегляше душите им на везни. Но останалите думи и цифри? Какво можеха да значат?

Преди сестра Инес да успее да наостри още повече уши и да чуе какво си говори тоя човек, зад гърба на пришълеца застана високата фигура с натезжали рамене на Франсоа Бремен. „Хубава работа“,

измърмори сестра Инес, явно раздразнена. Господин Бремен беше известен във Фондацията, защото изнасяше беседи на най-различни теми пред общността и пред безбройните ѝ посетители. Макар да обичаше да казва, че е „официалният летописец“ на Везле, всъщност беше пенсиониран учител, симпатичен на всички, освен на нея. Смяташе го за досадник, за навлек.

От своето „скривалище“ сестра Инес успя да чуе само малка част от разговора им, убедена, че щом Бремен беше там, скоро цялото село щеше да разбере кой е пришълецът. Явно, щом е видял, че този странен човек се навърта около Света Магдалина и оглежда покривите, учителят, който си пъхаше носа навсякъде, също не е могъл да потисне любопитството си.

— Добър ден, мосю — рече му Бремен, вдигнал прословутото си черно таке за поздрав.

— Добър ден — отвърна чужденецът на съвършен френски, за изненада на монахинята.

— Знаете ли, от известно време ви наблюдавам как разглеждате тази снимка и не можах да не се запитам дали не сте историк или нещо от този род. Извинете за нахалството, но бяхте така съсредоточен, та помислих, че сигурно проучвате нашата църква. Прав съм, нали?

Преди Темоен да успее да му отговори, старецът продължи:

— Аз съм учител, разбирате ли? Казвам се Франсоа Бремен и съм, така да се каже, официалният пазител на този храм.

Сестра Инес изсумтя от скривалището си.

— А, така ли? — Инженерът подаде ръка на стареца. — Радвам се да се запозная с вас. Аз съм Мишел Темоен, мосю. И съжалявам, че ще ви разочаровам, но не съм историк, нито нещо от този род. Инженер съм.

— Инженер ли? — Това сякаш го изненада. — И идвате за пръв път във Везле?

— Така е. Възхищавах се на портика на църквата, чудесен е.

— И мистериозен — отбеляза Бремен.

— Мистериозен ли? Какво странно виждате в сцената на Апокалипсиса?

— Нима вие, който изглеждате интелигентен човек, не виждате наистина нищо странно в този фронтон?

— Не — отвърна колебливо Темоен. — А трябва ли?

— Всъщност почти никой не го забелязва — промълви Бремен. — Колко жалко! Явно, за да го забележи човек, трябва да притежава енциклопедична култура, да е без предразсъдъци и много наблюдателен. Сигурно вече разбирате.

„Официалният гид“ на Везле му намигна съучастнически, което сестра Инес не успя да види, а после хвана Мишел за китката и го дръпна няколко крачки напред, сякаш искаше да му покаже някой детайл, скрит в ансамбъла. След като двамата мъже се преместиха, шпионската мисия на монахинята стана още по-трудна и тя, готова на всичко, не се поколеба и се подаде до кръста от прозореца, за да може да проследи разговора на всяка цена.

— Господин Темоен, проявявате ли някакъв интерес към египетската култура?

Темоен поклати глава, преди да отговори:

— Историята не е моята страст.

— Жалко, защото, ако можехте да сравните тази сцена на Страшния съд с описаната в папирусите на египетската Книга на мъртвите, щяхте да разберете приликата между двете. Това, което виждаме тук, всъщност е част от един култ на египтяните, съхранен в лоното на християнската доктрина и стигнал непокътнат до дванайсети век. Не ви ли е странно, че текст отпреди над четири хиляди години, взет от култура, смятана отдавна за мъртва, може да вдъхнови творба като тази?

— Прилика ли? Но, господин Франсоа — Инженерът погледна весело стареца. — Каква връзка може да има между древноегипетските символи на вярата и строителите на този храм? Когато строежът на тази църква е започнал, последните фараони са били вече погребани поне от хиляда години.

Учителят си нахлупи ядно такето и после посочи фасадата, а сестра Инес затаи дъх.

— Не знам дали има пряка връзка, но е съвсем сигурно, че на този фронтон е изобразена сцена от Книга на мъртвите! Погледнете — рече раздражен, — ангелът, държащ везните, е подобен на чакала, който претегля душата на фараона и сравнява тежестта ѝ с перото на Маат, богиня на правосъдието. Подобен е и на Тот, бога на мъдростта, който решавал дали покойникът е придобил достатъчно знания и духовна чистота, за да отиде на небето. Тази подробност е спомената,

ако си направите труда да проверите, в един от най-известните пасажи от Книга на мъртвите. Доста популярен е и резултатът: ако перото е по-тежко от душата, то покойникът е отишъл в Отвъдния свят, изпълнен с грехове, и трябва да бъде осъден веднага. Тогава го хвърлят в пастта на страховито чудовище, наречено Амит, което разкъсвало безсмъртния дух на мъртвеца и го обричало на вечна смърт.

— Вечна смърт. Звучи ужасно, не мислите ли?

— Така е — съгласи се Франсоа. — Абат Сугер, който вдигнал тези стени през 1144 година, го знаел и изградил храма като „машина за безсмъртие“. Както египтяните украсявали гробовете на любимите си хора със сцени от Книга на мъртвите, за да им показват пътя към Отвъдното, така и абатът съградил този храм, за да помогне на цялата енория по пътя, по който рано или късно всички трябва да поемат.

Мишел вдигна вежди, изненадан.

— Май не вярвате на нито една моя дума, нали?

— Напротив — прекъсна го той. — Това, което казвате, е страшно любопитно, мосю Бремен. Значи, споменахте, мястото действало като машина.

— Така е.

— Но всяка машина си има механизъм, има части. Къде са те?

— Елате с мен в църквата и ще ви обясня как действа.

— Как действа ли? Да не би да имате упътване за това или нещо подобно? — усмихна се шеговито инженерът.

— Да речем, че е така, мосю Темоен. Тази църква е съградена така прецизно и в определени дати действа по толкова особен начин, че понякога имам чувството, че се намирам във вътрешността на часовников механизъм.

— Добре, това е интересно.

— Така е.

Безсилна да направи каквото и да било, сестра Инес видя как Бремен и пришълецът изкачват стълбите към входа на храма и потъват в него през малкия портал, вдясно от централната фасада.

Заинтригувана от приказките за някаква „машина“ и от обясненията, които не бе чувала никога досега от устата на учителя, развълнуваната готвачка бе готова да зареже печките си и да се позавърти тихомълком край двамата мъже, но сестра Перестройка провали — за кой ли път — намеренията й.

— Какво се мотаеете там? — скастри я тя още щом влезе в кухнята и видя сестра Инес, протегнала се в цял ръст между плота и прозореца над умивалника.

— Проверяхах дали прозорците се затварят — оправда се тя.

— Добре. Отец Пиер заръча да му занесем по-бързо яденето. Ще се храни с госта си в кабинета.

— В кабинета ли?

— Да. И то веднага. Не карайте отците да чакат, че нали знаете как се изнервят.

Двете монахини взеха подносите с храна и поеха чевръсто към горния етаж.

СИЛАТА

Помещението, в което отец Пиер бе приел своя гост, беше буквално затрупано с планини от книжа, които сякаш всеки момент щяха да се срутят. Купища неотворени писма, списания, за които Фондацията беше абонирана и които отецът искаше да прегледа, преди да отидат в архива, и кули от справочна литература за написването на едно есе за свети Бернар, което монахът така и не можеше да довърши, създаваха този хаос.

И от радиестезията — другата му страст, имаше следи в кабинета. На една от колоните се виждаше витрина с колекция махала от всички видове и размери. Бяха най-различни: от онези с малка урничка, в която се слага „материалът“ парче плат, пръст или нещо друго, — който искаш да откриеш, до най-чувствителните, приличащи доста на отвесите на архитектите. Метални, дървени, стъклени и дори кварцови. Отец Пиер ги колекционираше от години и беше горд, че може да ги използва винаги, когато имаше повод. Не случайно много монаси от Братството го наричаха Негово преосвещенство гадателя.

Пред него стоеше млад свещеник от Православната църква, пристигнал току-що от Египет, и гледаше невъзмутимо този хаос. Той не можеше да проумее за какво са му махалата.

— Да видим дали съм разбрал добре. Идвате специално от Синай, защото смятате, че в нашата църква става нещо странно — уточни Пиер, нарушавайки вгълбението му.

— Така е — потвърди православният монах, кимайки.

— И за какъв по-точно феномен става въпрос, отче? Роже, нали?

— Да.

— Слушам ви, отец Роже.

— Имаме основания да смятаме, че под църквата ви скоро ще се пробуди една дяволска сила. Не е нещо, което можем да подминем с лека ръка. Всъщност знаем, че някои сатанински секти са засилили много активността си в района през последните седмици. Нали?

Отец Пиер кимна пренебрежително, сякаш не отдаваше значение на въпроса.

— Е, хайде! — размаха маниерно ръце той. — Това са хулигани, които обичат да ходят по гробищата нощем, да шарят богохулни драсканици и тям подобни. Случва се навсякъде.

— Оскверниха ли храма?

— Мили боже! Разбира се, че не!

— Не е шега, отец Пиер — подчерта Роже строго, — но ставащото сега е само началото на цикличен феномен, който ще засегне както това, така и други места във Франция. Последният път, когато тази сила е била толкова активна, е бил преди осем века и тогава е овладяна благодарение на това, че били построени църкви като вашата, за да я неутрализират.

— Осем века? — повтори отец Пиер. — Искате да кажете, че тази, така да се каже, дяволска сила се е проявила за последен път по времето на абат Сугер?

— Точно така. Но нещата са много по-различни. Храмът във Везле е почти напълно възстановен, но при строежа не са спазени някои архитектурни правила за запечатване на Злото. Там е опасността.

— И според вас — смръщи чело отец Пиер — тази опасност идва изпод земята.

— И така може да се каже. Нали наричате хълма, на който се издига Света Магдалина, Хълмът на скорпиона?

— Не виждам каква е връзката.

— Скорпионът е единственото животно от митологията, което може да се самоунищожи, ако е застрашено от огън. Силата му е демонична, а традицията, която го почита, превръщайки го в знак от зодиака, идва от Изтока, пренесена може би от арабите или вероятно от тамплиерите на свети Бернар. Като кръщават хълма така, строителите на Света Магдалина подсказват колко е опасно това място.

Отец Пиер — философ, завършил Сорбоната, и доста умерен човек, се замисли сериозно дали този мъж не е някой клет безумец. Говореше бавно и спокойно наистина, но погледът му бе тревожен. Сякаш не му стигаше времето, а беше длъжен да го убеди.

— Добре, отец Роже, можете ли да ми дадете някакво доказателство, за да ви повярвам?

Египтянинът, с дълбок тъмен поглед, стана от канапето и опря ръце на писалището на абата. В същия миг един стенен часовник отброи пет удара, напомняйки, че следобедът напредва. Православният монах изчака часовникът да спре да звъни и после отговори:

— Повярвайте ми, отче, не съм тук случайно. Следя отблизо един човек, който скоро ще дойде при вас и ще ви даде доказателството, което искате от мен. Всъщност той няма представа какво точно притежава, нито каква духовна стойност има то. Мисля дори, че няма и да успее да я осъзнае навреме. Задачата ми тук е да го следя и да не позволя да допусне, без да иска, някоя грешка, която би активирала това Зло.

— А вие кого представлявате?

— Само изпълнявам заповеди. Игуменът на моя манастир Света Екатерина получи секретна информация, за която и аз нямам пълна представа, и ме натовари със задачата да проверя дали има причини за тревога или не. Предупреждавам ви единствено, че сатанинските сили могат да се активират много бързо тук и че това ще бъде само началото.

Отец Пиер се размърда на мястото си.

— За какви причини за тревога става въпрос?

— Ако например някой знае повече, отколкото трябва, за дадена тайна, или образно казано, притежава ключа, с който може да отвори вратата на силата, за която ви говоря.

— Ако мисията ви е пасторска, предполагам, че нашият епископ е уведомен за присъствието ви тук, нали?

Православният монах поклати глава с черни гъсти коси.

— Не. За какво? Колкото по-висока длъжност заема някой, толкова повече неща трябва да пази в тайна. Включително и принадлежността си към някоя секта. Не мислите ли?

Отец Пиер погледна госта си някак стреснато.

— Няма нищо за криене, отец Роже. Повярвайте. Тук животът е много спокоен. Самият аз например от години изучавам живота на свети Бернар, започнал великото си дело оттук и свикал в Света Магдалина Втория кръстоносен поход срещу Йерусалим. И никога не съм виждал, нито чувал нещо странно, освен тъмните капители на базиликата и легендата за някаква Книга на знанието, която един ден

ще бъде открита по тия места. Но това са просто средновековни легенди.

— Ще ви се обадя, отче. Когато видите доказателството и погледнете с други очи на предупреждението ми, ще разберете значението на това, което ви казах.

Пиер сви рамене, преди да му отговори:

— Надявам се, че не съм ви засегнал. Но не мога да споделя вашите убеждения.

— О, не! Съвсем не. Разбирам, че в днешно време звучи странно да се говори за дяволски сили, но ви напомням, че те съществуват и са много мощни. Спомнете си поговорката, че най-добрият съюзник на дявола е онзи, който се прави, че той не съществува. — И като се усмихна шеговито, добави: — Не сте ли долавяли присъствието му с вашите махала?

Без да дочака отговора, отец Роже си сложи черната барета и се спусна надолу по стълбата към улицата.

— Скоро ще се сети за мен — рече си на площадката. — Ще види.

CORPUS HERMETICUM

ОРЛЕАН

Родриго трябваше да измине доста път.

За да не се връща през реката, се измъкна от лагера на кръстоносците по най-трудния път. Съветите на абата на Сен Жан дьо ла Роше за пръв път му бяха от полза. „Никога не се връщай по пътя, по който си изненадал врага. Може да ти връхлети, защото вече не си така бдителен“, спомни си той.

Като си помислеше какво можеше да го сполети, ако го бяха хванали да рови в скрития товар, до който се бе промъкнал, настръхваше. Шпионите — и това бе научил в Пиренеите — ги одираха живи, изтръгваха им ноктите от ръцете и краката и ако и тогава не проговореха, им отрязваха езика, за да не могат да кажат никога какво са видели.

Тази картина го уплаши толкова, че реши да си отваря хубаво очите. След като остави зад гърба си талигите и палатките с провизии на кръстоносците, крадецът прекоси почти слепешком няколко ниви, осяяни с опасни зеещи дупки. В безлунната нощ му беше още по-трудно. Затуй, когато с първия светлик на зората стигна най-сетне до центъра на града, Родриго въздъхна с облекчение. Като подмина кочините на Жон, ковачницата на братя Мондидие и опустялата тъкачница на Амадис, арагонецът се отправя към Кот дез-Ам, знаейки, че това е най-краткият път към епископския дворец.

Почти не се наложи да чака. Макар и мръсен и с все още мокри панталони, той биде приет тутакси от секретаря на епископа и отведен в градината зад сградата. Коридорите на двореца бяха великолепни, боядисани в ярка охра и украсени с картини на католическите мъченици. В дъното, като мина през една арка от грубо дялан гранит, той видя Раймундо де Пеняфорт, седнал на каменна пейка, да храни блажено няколко патици, кълвящи край него.

— Никога не е рано да се нахраниш, нали? — каза той, ронейки парче сух хляб, щом забеляза своя шпионин. — Кажете, Родриго,

носителите ли ми новините, за които ви пратих?

Всички знаеха, че епископът на Орлеан е човек с неспокоен дух, с неизчерпаема жажда за знание и много способен водач. Гледайки го така отпуснат, в очакване да му каже всичко, което е видял, Родриго се поуспокои. Но въпреки това започна да говори направо.

— Значи, Ваше Преосвещенство, връщам се от лагера, както ми заръчахте — рече той на лош френски, изтърсвайки засъхналата кал, полепнала по ризата му. — И ви нося нещо да го видите.

— Ммм — измънка духовникът. — Дръзнали сте да откраднете от стоката им?

— Нещо от товара, който рицарите превозват, и помислих, че...

— Много добре, чудесно — усмихна се епископът. — Кражбата е грях, синко, но Господ ще ви прости, защото делото е справедливо. Мога ли да видя какво носите?

Родриго бръкна в панталона си и му подаде плочата, която бе скрил под колана си преди няколко часа. Сега, на светло, се оказа нещо като стъклена плочица, с дължина не повече от две педи и със странни геометрични фигури, гравирани по нея. Бяха изписани много прецизно, със сигурна ръка, а материалът изуми толкова Раймундо, че той я заразглежда изключително внимателно.

— Знаете ли колко от тях превозват?

— Повече от триста, Ваше Преосвещенство.

— И какво е това?

— Не знам. Знам само туй, дето чух от войниците: донесени са от Йерусалим по заповед на един граф. Нищо повече.

— Хуго дьо Шампан, разбира се — прошепна епископът. И къде ще отнесат товара?

— И това не знам.

— Значи не знаете какво е това, нали? — повтори той.

Изненадан от настойчивостта на прелата, Родриго сви рамене и му обясни съвсем просто, че не може нито да чете, нито да пише, че знае само да събира числа и че дори това му е трудно.

„Бедният нещастник“, помисли си епископът.

Разгледа странната плоча, възхитен, сякаш с поглед можеше да изтръгне тайните, скрити в нея. Беше му ясно, че е стигнала дотук с хората на граф Хуго по пътя за Троя и че сега те пътуваха на изток. Онова, което не знаеше, бе защо пренасяха този товар. Нали точно в

Троа, в земите на графа на Шампания и в града на племенника на граф Хуго, се състоя съвсем наскоро съборът, свикан от онзи властен монах по тия земи — Бернар от Клерво? И нали по неизвестни причини вдъхновителят на събора бе отсъствал от тази среща? А самият той бе отишъл заедно с епископите на Реймс и Лаон и с абатите на Везле, Сито, Понтини, Троа Фонтен, Сен Дени дьо Реймс и Модем. И дали не трябваше да предположи, че графът искаше да отдалечи този товар от Троа от страх да не би духовниците, стекли се там, случайно да го открият?

Обикновено прозорлив, епископът мълчеше, отчаян. Тази гладка плоча с маслинен цвят не му говореше нищо. Не му разкриваше произхода или предназначението си, а още по-малко бъдещата си съдба и макар да беше успял в мисията, Родриго се бе провалил в опитите да открие тайната на този добре охраняван керван.

— Не чухте ли поне да споменават името Бернар?

Изненадан, Родриго се размърда, преди да отговори:

— Бернар ли? От Клерво?

— Че кой друг?

— Да — поколеба се той. — Наистина чух името му, Ваше Преосвещенство.

— И какво казаха за него? — запита го разсеяно епископът, ронейки трескаво трохите от последния къшей.

— Не обърнах внимание. Казаха, че е в Шартр, но не мислех, че е важно, господарю.

— В Шартр ли? — Раймундо облещи очи. — Сигурен ли си в това?

Без да подозира за странните терзания на епископа, арагонецът кимна. „Не е много логично — помисли си духовникът, — щом Бернар отсъстваше от събора в Троа, след няколко седмици да е на толкова левги оттам“. Вдигнал полите на одеждите си над глезените, за да не ги изцапа в калта, прелатът на Орлеан стана и пристъпи към изящните каменни арки, ограждащи градината му.

Макар и с гръб към него, като го чу да сумти, Родриго разбра, че епископът замисля нещо. „Толкова ли е важно, че Бернар е бил в Шартр?“, запита се той. И преди да успее да си отговори на тоя прост въпрос, възлестото тяло на епископа — цялото сякаш усукано като въже — се завъртя и той впи очи в него.

— Ще отидеш в Шартр — рече му. — И ще провериш какво замисля Бернар.

— Какво замисля Бернар ли? — заекна Родриго. — А плочите?

— Да ми отсекаат десницата, ако не са поели вече натам!

КАКВОТО Е ГОРЕ...

В църквата беше пусто. Последната група туристи бе излязла току-що от храма, с камери в ръце, и гидовете ловко я бяха насочили към околните магазини за сувенири. Така преддверието потъна в странна тишина и покой. Просторно и светло, това помещение пред входа на храма напомни на Темоен за Портика на славата, който преди години бе виждал в Сантяго де Компостела. Господин Бремен се прекръсти.

— Усещате ли? — прошепна той.

Инженерът, впечатлен от красотата и покоя, сви рамене, не знаейки какво да отговори.

— Имам предвид енергията на храма — настоя Бремен. — С времето човек започва да долавя излъчването на камъка. Знам, че не е за вярване, но това излъчване се мени циклично. Сякаш в някои дни храмът е сърдит, а в други приветлив.

Инженерът хвърли поглед наоколо, без да разбира много-много. Ами ако този чичероне беше някой луд от Везле? С панталоните си от зелено кадифе и ватираната си риза Бремен не приличаше на луд, но въпреки това, помисли си той, в погледа му имаше нещо, което го плашеше.

— А механизмът? Нали щяхте да ми покажете как функционира вътрешният механизъм на храма? — напомни му той.

— А, механизмът! — възкликна мъжът. — Елате с мен.

С две големи крачки Темоен и Бремен се озоваха пред вътрешната врата на Света Магдалина. Беше с прекрасни орнаменти — Христос, разтворил ръце, но много по-захабен от онзи на централната фасада, който сякаш излъчваше странни лъчи от камък, обгръщащи околните сцени.

— Представява спускането на духа над християнските йерарси — прошепна Бремен, изпаднал във възторг. — По архиволтите са изобразени седемте църкви в Азия и свети Йоан, който пише Откровението за края на света, а един ангел му диктува. Виждате ли?

И наистина, точно под един странен зодиак имаше релефна сцена с две фигури — едната държеше нещо като жезъл и говореше на другата, която сякаш пишеше.

— Целият ансамбъл — продължи Бремен — е алегория за предаването на знанието. За преливането на духовна сила от майстора на чирака. И всичко това — всичко, е подчинено на строга математическа схема.

— Математическа ли? Каква математика може да има в един портик?

Бремен, който си бе свалил черното таке, откривайки съвсем плешивото си теме, затърси нещо по джобовете на ватираната си риза. От един от тях извади малка брошура, стара и опърпана, и я разгъна пред инженерера. Беше проста схема на вътрешната врата на храма, осеяна с пунктирани линии, като геометричен чертеж.

— Виждате ли? — запита, сочейки чертежа.

— Не. Какво трябва да видя?

— Упътването за машината — усмихна се Бремен. — Какво друго? Ако прекарате въображаема линия по основата на вратата и после други две, свързващи я с главата на Спасителя, ще получите идеален равноностранен триъгълник.

И като посочи въпросния триъгълник, очертан на хартията с пунктири, продължи:

— И не само това. Ако прекарате още една линия, с център тази глава, и я свържете с точката в долната ос на вратата, ще получите още един такъв триъгълник, но обърнат. Ето! Това не ви ли говори нещо?

Геометрична схема на вътрешната врата на храма във Везле.

Темоен се почеса по брадичката.

— Не.

— Това е математическото изображение на един стар херметически принцип: тук, долу, е като там, горе. Хермес, драги приятелю, е само гръцката версия на бога на египетската мъдрост Тот. Помните ли ангела с везните отвън? Спомняте ли си, като ви казах, че е символ на този бог?

Франсоа Бремен сгъна чертежа, доволен, и го пхна в ужасната ватирана риза на квадрати.

— Това е чиста математика! — настоя той. — Двата преплетени равностранни триъгълника са и Печатът на Соломон отличителният

знак на монарха, построил храма в Йерусалим, който днес можете да видите и в знамето на Израел.

— Еврейски символ в християнски храм, шегувате се! Да не сте забравили за преследванията на евреите през Средновековието?

— Добре — съгласи се Бремен. — Ами ако предположим, че не е имал това еврейско значение, тогава?

— Е — погледна го Темоен подозрително, — вие май знаете всичко.

— Да! — засмя се той. — Но не знам дали вие знаете, че понякога тези преплетени триъгълници са били използвани и като знак на Девата, защото звездата с шест върха, която тази фигура образува, представлява шестия знак от зодиака.

Инженерът така се стресна, че едва не се задави.

— И какво значи това? — изкашля се той.

— То е само символ, разбира се. Знак, че светът горе — Небето, може да бъде тълкуван чрез този долу — Земята. Не разбирате ли? Тази врата е праг за преминаване в Отвъдното.

— А машината? — настоя Темоен, объркан.

— Тя е като огледално отражение на небето. На важни дати, като лятното и зимното слънцестоене — на двацет и трети юни и двацет и трети декември, тук се активира някаква странна енергия.

— Слънцестоеенето ли?

— Да. В астрономията това са моментите, когато Слънцето е в най-отдалечената точка от Екватора по видимия му път около Земята, който астрономите наричат еклиптика. Древните хора не знаели защо, но забелязали, че Слънцето забавя движението си, като стигне до определени точки от хоризонта, а в някои дни спира и променя посоката си. Всъщност — добави той тържествено — „слънцестоене“ означава „спиране на слънцето“.

— И какво значение е имало това по времето на строежа на храма?

— Голямо! — възкликна Бремен. — От стари времена слънцестоенето е знак за важна смяна на сезоните, време за сеитба и за прибиране на реколтата — основни социални традиции. Християните ги възприемат и ги превръщат респективно в празник на свети Йоан Кръстител и на свети Йоан Евангелист. Така на всеки двацет и трети юни например в църквата се отваря един път на светлината, който

бележи „пътя на Йоан“ към небето. Пътят се отваря и на всеки двайсет и трети декември, в навечерието на Бъдни вечер.

Инженерът го погледна в недоумение. Какво искаше да каже с този „път на светлината“? Бремен, който разбра тутакси изумлението на събеседника си, побърза да обясни. Хвана го за ръката и го поведе към централния кораб на базиликата.

Вътре гледката беше величествена: на метри над главите им се разгръщаше великолепна конструкция, увенчана със свод като дуло, с изпъкнали нервюри в два цвята, както в джамията на Кордоба. Най-горе съвършеният блестящ готически купол с прозорци предаваше на това място странен вид: като тъмна пътека, водеща към светлината.

— Вижте — продължи Бремен, заставайки точно в центъра на кораба, — на всеки двайсет и трети юни по обед слънчевите лъчи се процеждат в църквата през едни прозорчета, разположени така, че на пода, точно по оста на кораба, се появяват седем светли петна.

— Така ли? Никога не съм чувал.

— И това не става само тук — прекъсна го той. — В катедралата в Шартр в деня на лятното слънцестоене, по обед, през витража, посветен на свети Аполинер, също прониква слънчев лъч и пада върху една плочка на пода с гравирано перо. Нима това не е прецизен механизъм?

Изумен, Темоен запремига.

— И всеки може да го види?

— Разбира се! Вече е туристическа атракция, макар почти никой да не си задава въпроса защо тези църкви са проектирани така.

— А вие знаете ли?

— Имам си теория.

— Кажете ми я.

Бремен погледна зад себе си, сякаш да се увери, че в църквата не е влязъл някой, който може да го чуе. После любезно подкани Темоен да се разходят по галерията около олтара.

— Помните ли какво ви казах за сходството между външния фронтон и египетската Книга на мъртвите!

— Как мога да забравя!

— Добре тогава, аз мисля, че всичко идва оттам. Малкото, което знаем за египетската магия, е стигнало до нас чрез гърците, а най-посветен сред тях е Питагор, математикът.

— Не разбирам.

— Ще ви обясня — продължи Бремен. — Освен математика, в Египет Питагор учи и астрономия. Прекарва там двайсет и две години и открива, че древните смятат всяко слънцестоене за много специален момент, когато могат да осъществят връзка с „отвъдното“. Той нарича тези моменти „врати“ — виждате ли? — и смята, че през юни се отваря вратата за хората и те могат да се възкачат на Небето; а през декември — за боговете, и те могат да слязат на Земята.

— И как е стигнало дотук това знание?

— Малко е сложно. Друидите притежавали подобно познание и строили паметници като Стоунхендж във Великобритания или кръгове от менхири по други места — като средища, откъдето да наблюдават тези „врати“ към небето. След това християните строили на същите места и някои от тях са опазили дълбоката им тайна. А ключът, запомнете, винаги е: каквото е горе...

...ТОВА Е И ДОЛУ

1, 8, 6, 3.

Никога не бе знаела как, по дяволите, действат тия машинки, но истината беше, че нямаха грешка.

След като четирите дигитални цифри се появиха на фосфоресциращото зелено екранче на компютъра, в тишината се чу глухо изщракване и автоматичната врата на Паломбиер се отвори съвсем леко.

Глория не се замисли изобщо. Затвори лаптопа, пъкна го в малката платнена раница и включи слушалката, закрепена на ухото ѝ. Ако шефовете искаха да я предупредят за нещо, тая машинка щеше да свърши чудесна работа. След това, без да поглежда назад, влезе в сградата. Не че обичаше много тия техники, но ако всичко беше така, както ѝ бе казал баща ѝ, тя нямаше избор: трябваше да разбере много бързо какво точно знаеше доктор Темоен — като първа стъпка към всякакви други действия.

Това беше план А.

В хотел Паломбиер я чакаше изненада. Нямаше нито фоайе, нито рецепция. Този вход май наистина водеше към задната част на голямата сграда, а оттам през малка градинска врата се стигаше до стаите. Щом я прекрачи, видя вляво корково табло с безброй картички на близките ресторанти и нощни клубове, закачено на стената над телефон с монети. Нищо интересно. Две крачки по-нататък се появи тясна стълба, застлана с мокет, която, изглежда, водеше към спалните.

„Мишел Темоен, 105-а“, повтори си наум.

Облечена в съвсем нови дънки Левис и тясна фланелка, платинената блондинка се качи тутакси по тази единствена стълба. Зави машинално наляво и като измина три метра по тесния коридор с метални перила, стигна до вратата, която търсеше. Хвърли поглед на дървената ѝ обкова и опипа внимателно вътрешния ръб на рамката, опитвайки се да разбере каква е ключалката.

— Проклятие! — прошепна ядно тя.

В този хотел с електронен вход стаите бяха с железен ключ. Ако пъхнеште фиба в такава ключалка, тя щеше да се прегъне веднага и номерът с кредитната карта изобщо нямаше да мине. Поколеба се за миг, после се върна назад и когато вече мислеше да зареже всичко и да дойде по-късно с подходящите инструменти, я изненада управителката:

— А, вие сигурно сте мадам Темоен! Нали?

Жената — четирийсет и няколко годишна и по-ниска от нея, с боядисана махагонова коса — я огледа от горе до долу, усмихвайки се насила.

— Да, мадам Темоен.

Не ѝ повярва. Веднага „схвана работата“: стабилен четирийсетгодишен мъж отсяда с любовницата си в дискретен хотел, далеч от шумните туристически маршрути. Най-лошото в тия случаи беше какво оставяха след себе си. Стаи, обърнати с главата надолу, и хавлии — истинска гадост.

— Имате ли ключ?

— Не — отвърна Глория колебливо. — Мишел го забрави и точно щях да...

— Е, хайде, не се тревожете. Ще ви отворя.

С две резки завъртания на огромния, почти клисарски ключ, тя отвори стая номер 105. „Това е оригиналният ключ, знаете ли?“, рече ѝ, усмихвайки се. И въпреки че блондинката не искаше да оставя следи, това бе най-малката беда, която можеше да я сполети. Раздели се с управителката, подавайки ѝ банкнота от десет франка „за безпокойството“, и затвори вратата зад себе си.

Нямаше много време.

С ускорен пулс, тя хвърли поглед наоколо. Стаята не беше използвана още и вехтият куфар на Темоен — малък платнен „Самсонайт“, стоеше на един стол. Върху стария скрин, служещ и за масичка на телевизора, бяха струпани купчинка книги, туристически брошури и съвсем нова пътна карта. Разлисти книгите, обръщайки страниците надолу, и маркировките изпадаха. Не откри онова, което търсеше.

„Къде ли е оставил снимките?“, рече си ядно. Всъщност, ако онова, което ѝ казаха, беше вярно, доктор Темоен не знаеше, че го следят, затова бе абсурдно да се е мъчил да ги скрие.

Потърси ги в страничните джобове на куфара, в чекмеджетата, зад телевизора, до нощната масичка, под килимите, в сакото, окачено в гардероба, в банята — нищо. Затърси сред чорапите, провери във всички джобове и разгледа дори отметките с флуоресцентен флумастер, отбелязани в старо издание на Тайните на катедралата в Шартр. Но и тук не ѝ провървя. Нямаше ги.

Като вдигна дъшека и се увери, че не са и там, тя взе куфара, отвори ключалката му с механизма за кода и постави нещо като миниатюрна батерия за часовник, която залепна тутакси за пластмасата.

Беше предавател „Спектрум“ — малко електронно чудо, което можеше да предава сигнали за местонахождението си на десет километра, а те се прихващаха лесно с честотен приемник, голям колкото транзистор. Ако Темоен носеше със себе си куфара и снимките, с това „копче“ Глория винаги щеше да е по петите му.

Като задейства предавателя, блондинката излезе от стаята, оставяйки всичко, както си беше.

ГОЛЯМАТА МЕЧКА

Кръчмата на Ерик бе препълнена. Групата възрастни туристи, които преди половин час бяха в базиликата Света Магдалина и разглеждаха изумени мощите на Дева Мария, за която злите езици говореха, че имала любовни отношения със самия Исус от Назарет и дори потомство, сега коментираха шеговито тази толкова известна легенда и подканяха припряно собственика да им сервира по-бързо гозбите.

Франсоа Бремен си проправи път до бара и поиска две бири, които плати веднага. После, внимавайки да не ги разлее, излезе от заведението и отиде до железните маси на терасата, където инженерът го чакаше с нетърпение, приглаждайки една снимка голям формат, която бе извадил от джоба на пардесюто си.

— Какво е това?

Облещил очи, Бремен остави двете препълнени халби на масата.

— Трябва да ви призная нещо — рече му Темоен много сериозно. — И е нужно да го направя, защото мисля, че ми дадохте някои важни сведения, без дори да ви моля.

— Е, това е наградата за такива като нас, които търсим със сърцето, не мислите ли?

Бремен намигна съчастнически на инженера, но той не се трогна.

— Точно за това исках да поговорим. Аз не търся със сърцето и дори не търся нищо трансцендентално тук. Дойдох във Везле — пое си въздух, — защото преди два дни един от нашите сателити направи доста снимки като тази — с някои аномалии, които аз не мога да разчета.

— Един от вашите сателити ли?

— Вижте — засука мустак Темоен, — работя като инженер по телекомуникациите в Националния център за космически проучвания в Тулуза, по-точно — отговарям за метеорологичните и

картографските сателити. Единият от тях направи тази снимка. Другите са в колата ми.

„Официалният летописец“ на града протегна ръка към снимка номер САЕ 990111 и като я погледна, се взря внимателно в квадрата, който несъмнено отговаряше на „вечния хълм“ във Везле.

— Забелязвате ли нещо странно? — запита го Темоен.

— Предполагам, че става дума за бялото петно върху Света Магдалина, нали?

— Така е. Снимката бе направена преди два дни, на двацет и трети, но това не е единствената регистрирана аномалия. Нещо подобно се появи и на още пет снимки. Интересното е, че на тези места се издигат готически сгради, строени горе-долу в ранния период на този архитектурен стил.

— И кои са тези места?

— Всички са градове на север: Еврьо, Байо, Шартр, Амиен и Реймс.

— Виж ти! — възкликна Бремен. — Градовете от съзвездието Дева!

Темоен едва не разля бирата по пардесюто си.

— Как! — заекна той, бършейки пяната с ръка. — Знаете ли нещо за съответствието с Дева?

— Че кой не знае, приятелю! — избоботи отново учителят. — Тази идея бе спомената най-напред в една от книгите на Луи Шарпантие^[1] и тутакси получи голяма популярност в някои, така да се каже, езотерични кръгове.

Нещо подобно се говореше и за някои строежи на древните египтяни, издигнати в съответствие със звездите на небосвода. Но в това, което казва Шарпантие, има една уловка, знаете ли?

— Уловка ли?

— Да — усмихна се широко Бремен, — но всъщност никой не я забелязва. Когато Шарпантие обяснява, че планът на съзвездието Дева се очертава върху територията на Франция като огледално отражение, е точно така.

— Не разбирам.

— Ако сте чели Шарпантие, сте се уверили, че при него главната звезда на Дева — Спика, съпада с разположението на Реймската катедрала.

— Да, наистина — съгласи се Мишел.

— Но това не е така. Най-важната от всички катедрали, разбира се, е в Шартр. Защо иначе Шарпантие ще ѝ посвещава творбата си? Още ли не разбирате? Планът на Шарпантие трябва да се гледа като огледално отражение! Така че, ако го гледате обърнат, като отражение, Спика вече не съвпада с Реймс, а с Шартр. И повдига друг въпрос: защо всички звезди от Дева не съвпадат с катедрали. Този проблем се отнася за малките звезди от съзвездието. Но ако се гледат като отражение, те съвпадат точно с някои градове, в които има катедрали.

— Чакайте малко — каза Темоен и извади от сакото си бележника с таблиците на Шарпантие за съответствията между звезди и катедрали. — Това, което казвате, променя всичко.

— Така е — потвърди Бремен. — Но ме учудва, че не сте го разбрали по-рано.

— Почакайте да променя таблицата, която направих.

Наведен над масата, Темоен взе грубия чертеж на Шарпантие и сравнявайки го с картата на съзвездието Дева, която преснима вкъщи, получи бързо новите данни. И като я разгледа по този начин — инвертно, дори най-малките звезди съвпаднаха с катедрали!

Получи се следната таблица:

ИНВЕРТНО СЪОТВЕТСТВИЕ НА КАТЕДРАЛИ- ЗВЕЗДИ ОТ ДЕВА

Готическа катедрала	Звезда, на която съответства
Шартр 1194 г.	Alfa virginis (Spica)
Реймс 1211 г.	Zeta virginis
Байо 1206 г.	Gamma virginis (Porrina)
Амиен 1220 г.	Delta virginis (Minelauva)
Еврьо 1248 г.	Teta virginis
Кутанс 1218 г.	Eta virginis
Шалон 1230 г.	Tau virginis
Страсбург 1220 г.	Virginis 109

— Трябва да призная, че успяхте да ме изненадате, мосю Бремен — каза Темоен, без да вдига очи от новата си таблица. — Така

разрешаваме и явното противоречие, което открих при Шарпантие: основната звезда — Спика, или *Alfa virginis*, отговаряше на Реймс, чиято катедрала е по-нова, а не на катедралата в Шартр, която е първата в този стил.

Бремен кимна доволно.

— Но остава още един въпрос, на който не знам дали ще можете да ми отговорите.

— Кажете — отвърна учителят.

— Везле не влиза в схемата и въпреки това върху катедралата му, снимана от нашия сателит, се получава същата „енергийна“ аномалия, както върху катедралите от съзвездието Дева. Защо?

Туловището на Бремен — така казваше обикновено на по-едрите хора Мишел — се разгъна, сякаш той щеше да извади отговора от стомаха си. Взе халбата бира, която беше пред него, и преди да отговори, изпи половината на един дъх. Инженерът чакаше.

— Добре, драги приятелю. Явно не сте прочели задълбочено книгата на Шарпантие.

— Защо смятате така?

— Защото иначе щяхте да забележите, че той казва, че много преди да започне изпълнението на плана Дева, бенедиктинците се опитват да направят нещо подобно в абатствата на някои области от страната. Ако тук, в Бургундия, отбележите седемте главни абатства на този орден върху картата, ще получите приблизително формата на Голямата мечка, на Голямата кола^[2].

— Наистина ли?

— Естествено!

— И какъв е смисълът?

— Смисълът ли? — отвърна Бремен. — Това, приятелю, е нещо, което вие трябва да разберете. Аз мога да ви дам само някои напътствия, но ако искате да откриете защо вашият сателит е заснел в бяло тези места, то нямам и най-малката представа!

— Какви напътствия?

Преди да отговори, учителят изпи остатъка от бирата си с още една голяма, отмерена глътка, без да си поеме дъх.

— Добре. Може би трябва да говорите с отец Пиер. Той живее тук и знае най-много за тия неща. От него разбрах, че понякога Земята насища пространството със силна радиация, с електромагнитни и

други потоци, които изглеждат може би свръхестествени. Ако успеете да го убедите да говори с вас, ще ви каже интересни неща. Потърсете го после, съгласен ли сте?

Темоен го погледна втренчено.

— Вие няма ли да дойдете?

— А, не! С отеча имаме някои разногласия и ако дойда с вас, едва ли ще ви приеме много добре.

— Жалко. Вие сте вторият човек, който ми споменава за него днес.

Бремен му подаде своя визитка и си тръгна.

[1] Ако все още има някой неосведомен читател, който смята, че Луи Шарпантие е просто литературен герой, може би сега е моментът да предоставим пълната му библиография, както е преведена на испански: Тайната на Компостела (Пласа & Ханес, 1973 г.), Тайната на катедралата в Шартр (Пласа & Ханес, 1976 г.), Гигантите и тайната на произхода (Пласа & Ханес, 1976 г.) и Тамплиерските тайни (Апостроф, 1995 г.). Макар и преведени със закъснение, творбите му — и загадките в тях — от години са на разположение на читателя. — Б. а. ↑

[2] Тази архитектурна мистерия е наистина исторически факт. Ако върху картата на Бургундия се отбележат абатствата Отьон, Шалон сюр Сон, Бон, Арне льо Дюк, Солийо, Каре ле Томб и Везле, ще получим фигура, много подобна на Голямата кола. Вярно е, че съответствието е по-неточно от това с катедралите от Дева, но всичко говори — както казва Франсоа Бремен, — че става дума за предварителни „опити“ за големия План Дева. В случая с Везле базиликата отговаря наистина на най-далечната звезда от ръчката на Колата, тоест на Ета от съзвездието, известна и като Venetnasch („оплакваща“). — Б. а. ↑

ГЛУК

1128 ГОДИНА

Глук стигна до вратите на Шартр точно по залез. В същия момент четирима яки часовои бутаха огромните дъбови крила с медни нитове на северната порта. Както винаги по заник-слънце, всички подходи към града биваха затваряни за през нощта. Шартр беше твърде близо до главните търговски пътища за Атлантика и иначе спокойните му улици се пълнеха по тъмно с орди от бандити.

Тъй че Глук стигна до портата в последния момент. Пътникът, с избелели от прахта и студа дрехи, ускори крачка и помахна на стражите да изчакат. Макар по облеклото му да личеше, че е чужденец, те сигурно помислиха, че като е сам, мъжът не представлява никаква заплаха, и го изчакаха да се прибере в града. Щом влезе, стражите веднага го познаха. Беше друидът от горите на Шампания.

Войниците се изненадаха. От доста време не беше се мяркал по тия места и се носеха слухове, че сигурно е убит от някой разбойник по друмищата. Но това бяха само слухове. А освен другите си дарби, Глук притежаваше и способността да дава поводи за десетки такива.

Ала друидът бе доста известен в областта и като знахар. Всеки път, когато минаваше през Шартр, половината град се стичаше при него да го лекува от болести на тялото и душата в замяна на някаква скромна лепта. В повечето случаи платата представляваше само някой зеленчук, малко брашно или торба халфа, (Вид тръстика) а в най-добрия — топла вечеря, постеля и покрив. Никога не вземаше пари; ползваше и ядеше всичко, което му даваха, и си тръгваше, щом разбере, че вече нямат нужда от него.

Но този друид имаше и друга странна дарба: говореше с камъните. Никой не знаеше как, но го правеше. Щом ги доближеше, разбираше „желанията“ им и от малък бе търсен от духовници и занаятчи да посочва местата, където може да се вдигне параклис или отшелническа килия, и да се спогажда с *genius loci* — „ангела хранител“ на мястото. Всъщност точно заради тази си дарба можеше

да упражнява горе-долу открито занаята си. Работеше така: винаги питаше на кой светец ще бъде посветен градежът, който ще се вдигне, а после искаше да го оставят три дена и три нощи сам на мястото. Никой духовник не бе виждал какво прави през това време, но злите езици говореха, че забивал тоягата си тук и там, молел се и гледал нагоре, към звездите. Можеше да чете, да пише, да смята и дори да пише музика — доста странна дарба за човек от гората. А когато оглеждаше мястото, където щеше да се строи църква, отбелязваше съвсем точно размерите на основите ѝ, чертаеше ги на хартия, прекарваше линии между различните точки в плана и после си казваше тежката дума. „За да стане истински храм — повтаряше често, — между камъните и звездите трябва да има тясна връзка. — И добавяше уверено: — Господ сътвори света по подобие на небето, а храмовете са възплъщение на звездите“.

Никой не знаеше къде живее, нито дали има семейство, което трябва да храни. В Бургундия и в Шампания се смяташе, че появата му е знак, че нещо ще се случи; навремени това бе кончината на някой знатен благородник, друг път смяната на епископ, а в повечето случаи — предвестие, свързано с реколтата, или поличба, че се задава страшна суша или епидемия. Не че ставаше точно така, но Глук не обясняваше нищо.

Дори епископ Бертран познаваше добре друида и неговите дарби. И го покровителстваше, защото в известен смисъл му дължеше живота си. Из цял Шартр бе плъзнал слухът, че преди години мъжествеността на прелата едва не окапала от скоропостижен сифилис и че ако не била успешната намеса на Глук, и епископът, и цялата му мъжественост отдавна щели да гният под земята. Оттогава бяха минали поне десет години. Но какво ли го водеше тук сега?

Като мина през северната порта, Глук прекоси бос Пасажа на ковачите, без да се спре или да поздрави някого. Странно, много странно. Защото, ако друидът можеше да се похвали с нещо, то това беше, че има благ характер и е готов винаги да похортува с някого по пътя си. Но сега изглеждаше различно. Беше облечен в същия протрит *sagum* като миналия път и се подпираше на същата тояга, приличаща на змия, но изразът му бе друг. Все същата широка дреха без копчета покриваше до коленете изпосталялото му тяло, препасана с връв, на която висеше сърпът му. И прошарената му коса, изпъстрена със сиви

кичури, беше същата. Дори широката вълнена качулка на раменете си не бе сменил с друга, по-плътна и топла.

Като го видя да минава пред сергията му, Андрьо, месарят, промълви смаяно: „Вижте го, бърза!“.

Глук пое по стръмната улица на кожарите, крачейки все така, без да продума. Мина покрай купчините тлееща жарава, където нажежаваха подковите и веригите за добитъка, и се разбърза да измине и последните триста метра, които го делеха от голямата къща, където сифилитикът Бертран бе настанил абата на Клерво. Там спря за миг, огледа двуетажната ѝ фасада и новия дървен покрив и като хвърли поглед на всеки от прозорците, отворени към последните лъчи на слънцето, подмина сградата и с твърда крачка се отправи към абатската църква.

Дали появата му беше добра поличба, или бе прокоба? Повечето хора по улицата започнаха да се кръстят, не знаейки на какво да заложат. А междувременно Глук сви надясно по пътя и се изгуби по посока на църквата.

Филип, оръженосецът на Жан от Авалон, беше единственият, който съвсем случайно успя да го проследи докрай с поглед. По това време се бе подпрял на една от двукрилите врати към конюшните, на чист въздух, след като бе лъснал меча на господаря си. Обичаше да вдишва с ноздри ледения ветрец, идващ откъм реката привечер, за да се прочисти от силната миризма на киселината за лъскане. И точно тогава край него мина Глук.

Друидът не му обърна внимание, но за Филип този непознат мъж беше сякаш от друг свят. Под дрезгавата светлина на падащата нощ едва успя да зърне източената му фигура, бързаща към църквата. Магьосник ли беше? И защо бе тръгнал към храма? Оръженосецът се разтревожи. Беше чувал много за такива люде, способни да имат вземане-даване с Дявола и да се надлъгват с него или да омагьосат някой воин и той да блуждае с години около някое дърво. Какво диреше тук той магьосник? Дали не търсеше Пиер дьо Бланшфор? Или беше някой от онези *charpentiers*, за които бе чул от капелана на Свети Леополд! Вцепени се, изумен.

В следващия миг друидът зави в средата на площада и се отправи към противоположния му край. Пред портика с апостолите вдигна очи — този път без свидетели — към седящата статуя на Исус

Христос и шепнейки нещо, сякаш молеше позволение да влезе в храма, прегъна голото си коляно, протегна ръка, държаща тоягата успоредно на портала, и като опря длани о паважа, целуна земята. „Аз съм Вратата и който влезе през мен, ще намери спасение“, рече. После се усмихна. Друидът току-що бе разбрал, че това е „ориентиран“ храм, защото на купола му се открояваше ясно монограмът на Христос — кръг с изсечени в него първите три букви от името на Спасителя, Х-Р-І на гръцки, който всъщност показваше като компас четирите посоки на света.

Беше храм, граден според небесните оси. И без съмнение там му бе „мястото“^[1].

Малко след като друидът потъна в църквата и се отправи към дебелиите завеси на напречната галерия, Жан от Авалон и уплашеният му оръженосец стигнаха до портика, останали почти без дъх.

— Кълна се, че го видях да се насочва насам! — рече Филип нервно.

— Успокойте се. Нищо лошо не може да ви се случи, като сте с мен. И казахте, че приличал на магьосник?

— Точно така! — възкликна той. — Беше магьосник. С дълги бели коси и с торба, пълна с кой знае какво. Спря пред голямата къща, сякаш търсеше нещо или някого, и после тръгна насам. Дано не ни е урочасал!

Слава богу, Жан не вярваше много на тия суеверия. От години слушаше такива приказки из Азия, без да се случи нищо подобно. И макар, разбира се, да допускаше, че съществуват свръхестествени сили, които можеха да влияят на смъртните, все пак бе почти сигурен, че има и хора, способни да ги обуздаят. Като приближиха църквата, Жан помоли своя оръженосец да му каже всички подробности за „магьосника“, които си спомняше. Трябваше да са сигурни, че е такъв, за да го задържат.

— И в какво ще го обвиним? — запита рицарят.

— Абатът ще каже.

— Ами ако грешите?

— Никога не е излишно да сме предпазливи. Не се колебайте! Ами ако това е убиецът, когото търсим? Нали не искате още мъртвци да ни тежат на съвестта? Който е убил веднъж, пак може да го направи.

Това го убеди. Като бутна портата и влезе в централния кораб на църквата, Жан обмисли още веднъж ситуацията. Имаше само едно несъответствие: ако мъжът, когото Филип бе видял, беше наистина магьосник, защо ще влиза по тъмно в Божия дом? Нали това свято място трябва да го плаши?

Слабият светлик на единствената свещ, която гореше на олтара, едва осветяваше първите редове на пейките. Там нямаше никой.

— Може и да е някой от ония, дето са убили майстора настоя Филип, все по-уплашен. — И да е дошъл да вземе тялото му. Сам казахте, че са го погребали временно.

— Веднага ще проверим — прекъсна го рицарят. — Може да е дошъл просто да краде.

— Да краде ли? Sancta camisia^[2] ли? Позволете да се съмнявам, господарю.

Късият кинжал с извито лъскаво острие и костена дръжка на Жан от Авалон проблесна в тъмното. Рицарят не се разделяше с него, макар да го използваше рядко. Но сега, докато пристъпяха съвсем бавно, блясъкът на кинжала ги предхождаше. Малкото прозорци в централния кораб хвърляха сред тегнещата тишина страшни сенки. И само силуетът на олтара на свети Яков, издигащ се съвсем близо до напречната галерия, в една от нишите на западната стена, се открояваше в тъмнината.

— Не чувате ли, господарю?

Настръхнал, Филип дръпна господаря си за пелерината. Дишаше учестено и сърцето му биеше така, че слепоочията му щяха да се пръснат.

— Там, в дъното. В тъмното — настоя той.

Стиснал кинжала, рицарят спря за миг. Всичко изглеждаше спокойно. До олтара на Все светии църквата приличаше на огромна пуста гробница. Но дали беше така? Не знаеше. Напрегнат, Жан от Авалон наостри още повече слух и се помъчи да долови нещо в мрака. В началото не чу нищо, но когато различи шума от стъпките си, от учестеното дишане на оръженосеца и от ударите на собственото си сърце, усети, че на десет крачки пред него ставаше нещо.

Стори му се, че дочува някакъв приглушен напевен звук, приличен на молитва, идващ някъде от пода.

— Чувате ли вече? — повтори Филип.

— Тихо!

Изведнъж зърнаха лек проблясък на пода.

— Сега виждам — прошепна той. — Идва от криптата.

— Внимавайте, господарю.

Криптата, където абат Бернар бе изгубил съзнание предния ден, беше широка зала, до която се стигаше по тясна стълба с равни стъпала. Всеки можеше да слезе по тях, без да бъде забелязан от онзи, който е вътре. Това бе стратегическо предимство.

Заслушани в усилващия се напевен звук, Жан и Филип се промъкнаха безшумно до проблясващия отвор в пода. И щом слязоха по деветте стъпала и стигнаха долу, тутакси видяха онова, което търсеха.

[1] Това не е излишна подробност. Древните хора са внимавали много да разполагат храмовете си спрямо четирите посоки на света, защото по този начин смятали, че ги строят в центъра на видимия свят, превръщайки ги в нещо като геодезична точка, бележеща мястото, където небето и земята се сливат. — Б. а. ↑

[2] От времето на Карл Велики в Шартр се почита странна реликва — *sancta camisia*, или туниката на Пресветата Дева. Правоъгълно парче плат, донесено от Византия, което Карл Плешивия предава на местната църква през 876 г. — Б. а. ↑

LUX^[1]

Там Глук, гол до кръста, само по една бяла препаска, наистина бе коленичил с вдигнати ръце и бе отправил блуждаещ поглед към каменния таван. Шепнеше нещо неразбираемо, като молитва на чужд език, а около него бяха пръснати разни предмети и растения. Рицарят се взря в тях: келтски кръст — нещо като крилете на вятърна мелница, вписани в окръжност, — някакви езически амулети против уроки, броеница с дървени зърна, малко мъх и борови иглички, оставени на купчинки, парче дебел вълнен плат и делвичка с течност, която не можеше да види добре от мястото си.

Глук размахваше ръце, мокреше върха на пръстите си в делвичката и после пръскаше стените. Пред него, иззад олтара, някакво странно изображение на Богородица, боядисана в черно, наблюдаваше сякаш със задоволство тази сцена. Друидът пръскаше и нея, като току поглеждаше в някакви хартиени свитъци с начертани странни геометрични фигури. В торбата му, зееща отворена, зърнаха нещо метално и гладко, което тутакси се стори познато на двамата „шпиони“. Това бе астралаб, подобен на онзи, който измъкнаха от ръцете на майстор Бланшфор. Изненадани, рицарят и оръженосецът се спогледаха.

— Виждате ли, господарю? Има и книга!

Изумен, рицарят кимна. Беше виждал книги само в Клерво и дори там това бяха ценни екземпляри, преписани на ръка и давани много рядко на някой, който имаше дарбата да чете. Никоя от тях не излизаше от манастира без разрешение и всеки екземпляр се пазеше като истинско съкровище.

— Книга — промълви той.

Преди Жан да успее да каже още нещо, магьосникът прекъсна ритуала си.

— Да, книга! — възкликна внезапно той и отговорът му екна в цялата крипта. — И то най-добрата! Дори Библията не може да се

сравнява с нея по знания и мъдрост!

Без да се обръща, друидът свали ръце и затвори с един замах торбата си.

— Заглавието ѝ е „Краят на мъдреца и по-добрият от двата начина да се напредва“^[2] — добави на много добър френски, все още с гръб към тях. — Даде ми я човек, запознал се с автора ѝ в Кордоба, някой си Абул Касим Маслама. И тя е ключът към тази и към други врати. Знаете ли? От няколко дни усещам с тялото си труса, който разтърсва това място, затуй побързах да дойда при вас.

Никой от двамата не продума. Как можеше да ги вижда, след като дори не бе извърнал глава към тях?

— Добре дошли — рече им. — Брат Бернар ви праща, нали? — продължи. — Ах, Бернар! И той знае тази книга, изучи я цялата, като мен, и мисля, че оцени силата ѝ. Вие не ме познавате, но с него сме големи приятели. И макар да минаха почти двацет години, откак не сме се срещали, сигурно ще се зарадва да ме види отново.

Изненадан от ясновидските способности на стареца, рицарят от Авалон пъкна машинално кинжала в колана си. Какъв беше този мъж, способен да гледа с гърба си, който твърдеше, че е стар приятел на абата?

— Е, добре — рече рицарят предизвикателно и като слезе от последните стъпала към криптата, тръгна към стареца. Значи познавате отец Бернар, така ли? Ще имате възможността да го докажете.

— Да го докажа ли? Да доказвам, че познавам отец Бернар дьо ла Фонтен? — отвърна Глук. — Та аз го обучих в горите на Клерво! И знам, че наистина е стигнал толкова далече, колкото предсказаха гадателите!

Глук се разсмя. Преди тамплиерът да го приближи откъм гърба, друидът се завъртя на колене с един отскок и впи светлия си поглед в натрапниците. Направи го чевръсто, почти като хищник, налитащ на жертвата си, с рядко срещана у мъжете на неговата възраст ловкост. Погледът му бе наистина властен, имаше тежки дебели вежди, тъп нос и месести устни. И въпреки кокалестото му тяло, ръцете и краката му бяха с добре оформени мускули, а гласът му дрезгав като зле акордирана лира, бе строг и пронизителен.

Изправил се пред тях, друидът ги огледа от главата до петите и им се усмихна.

— В Еврьо усетих, че тук, братко, нещо не е наред — продължи той. — Никак не е добре. Бях там преди четири дена и мога да се закълна, че нещо разтресе Мрежата, докато се молех. Беше бърз, отмерен удар, който раздруса силно *la woivre*^[3] и ми взе въздуха.

Този старец говореше бавно и владееше до такава степен интонацията и произношението си, че Жан и Филип не посмяха да го прекъснат. Обясни им, че можел да слуша земята и че тялото му било обучено да усеща силата на стихииите, преди те да се развихрят. Над Глук никога не валяло дъжд и сняг, ако той не пожелаел. И все пак призна, че не можел да използва тази си чувствителност спрямо хората, много по-непроницаеми и изплъзващи се от циклите в природата.

— И така, рицари, кажете ми дали през последните дни тук не се е случило нещо ужасно? — запита накрая друидът.

— Нещо ужасно ли? — повтори Филип машинално.

— Един човек умря, след като изчезна за два дена и после се появи отново точно тук — отвърна Жан от Авалон.

— Човек ли? — Друидът затвори очи, сякаш се мъчеше да си го представи.

— Да — продължи рицарят. — Беше майсторът, когото бяха наели да ремонтира тази църква. От вчера разследваме смъртта му.

— Тогава сигурно сте тамплиерът Жан, който пази Бернар, и сте рицар от новата милиция, получила благословия в Троя. Много съм слушал за вас и за ордена, на който принадлежите.

Незнаещия се стресна.

— Наистина съм този, който казвате. А вие кой сте? И откъде знаете името ми?

— Казвам се Глук. Работата ми е да пазя светите места. Аз съм *derua*^[4], потомък на прастар род мъдречи и въпреки че на много места ме преследват заради делата ми, моята мисия е да пазя средищата, където се почита Светата Майка.

Старецът посочи почернената Богородица зад гърба си и им обясни, че тези изображения били почитани на места като това много преди първите християни да дойдат в Европа. Тоест много преди Мария да роди сина си Исус.

— И какво правите тук, Глук?

— Вече ви казах. Усетих, че земята се разтресе точно тук, и дойдох да помогна. Но като ви видях, разбрах, че присъствието ми не е било така наложително, както предполагам. Вашата милиция е придобила чувствителността, необходима за овладяването на такива трусове.

— Не бъдете толкова сигурен — намеси се Филип. — Трябва да разследваме една загадъчна смърт и най-лошото е, че не знаем нищо за мотивите, накарали гробарите да заровят нещастника без глава. Освен това е погребан с асролаб като вашия, което ви превръща в първия ни заподозрян.

Глук пристегна торбата, в която носеше ценния си инструмент и книгата.

— Разбирам. — Той сведе поглед. — Бил е Бланшфор, нали?

Филип се стресна.

— Значи сте го познавали.

— Да. И щом са го обезглавили, както казвате, то въпросът е сложен, отколкото предполагам. Може и да не знаете, но на мнозина посветени и дори на някои богове в миналото им отсичали главата, щом се разберяло, че са готови да направят промени, разклащащи установения ред. Така ги обезвреждали завинаги. Аз и хората като мен се борим от векове с тези могъщи негативни сили, които не искат светът да се прости с мрака, в който тъне. Саломе кара Ирод да отсече главата на Кръстителя; тази жена е една от „тях“. В Египет Сет разчленява тялото на брат си Озирис, като първо му отсича главата и я заравя край Нубия — и той е един от „тях“, и по-късно ще го наречете Сатана, което идва от Сет. Последният цар на Рим, надменният Тарквиний, намира човешка глава в основите на храма на Юпитер, който строи, и решава да нарече мястото „Капитолиум“ и да го посвети на Мрака, с който не иска да се прости. Повярвайте, Мракът е застигнал Шартр по-бързо от Светлината, която вашият нов орден представлява, и майсторът е пожертван, за да се напои земята с кръвта му и да бъде посветена на тъмните сили. Затуй трябва да действате бързо и да изпълните мисията си. Доведете други майстори! И ги пазете!

— Бернар навярно знае това — каза оръженосецът.

— Сигурно.

Друидът си сложи качулката и започна да събира нещата, пръснати наоколо.

— Какво значи това?

— Хайде, рицарю — изсумтя друидът, връзвайки торбата, в която носеше всичко. — Нали точно вие се заклехте в Йерусалим, че ще откриете и защитите Вратите на Запад? Нима графът на Шампания не се довери на силата и мъжеството ви, за да подготвите план и да издигнете върху всяка от тези врати храм, който ще ги запечата завинаги? И Бернар знае като мен, че сте посветен, и ви се доверява напълно.

— Но как вие?

Жан от Авалон не намери нужните думи. Този непознат, говорещ толкова загадъчно и странно, знаеше нещо, достъпно за много тесен кръг, което той не бе споменавал дори пред самия абат на Клерво, когото граф Хуго му бе наредил да охранява. Никой „прост“ гадател не би могъл да обясни така точно нещата, ако не знаеше тайната.

— О, хайде! Учудвате се, че знам за вашата клетва ли? Глук погледна пламенно и право в очите Жан от Авалон, който се бе вцепенил като тоягата му, приличаща на змия.

— Обяснете ми.

— Много просто, драги ми рицарю. Макар никога да не сте ме виждали и никой да не ви е споменавал за мен, аз съм един от онези, които подготвиха пътя по тия земи за всичко, което има да стане. Бернар е другият. Графът на Шампания — третият. Ние сме като пионки върху огромна шахматна дъска и напредваме бавно, за да подготвим терена за най-великия прелом на всички времена.

— И какво има да стане според вас? — запита го Жан.

— Тук ще пристигне товар, тръгнал от Йерусалим месеци след вашето заминаване, за който никога не сте чували. Този товар се охранява от мъжете, с които свързахте съдбата си в Купола на Скалата, и ще послужи за възстановяването на един стар договор с Господа. Неколцина от онези, които пазят сега товара, познавам от детството им, защото трябва да знаете, че обучих много от тях. И точно те ми казаха на каква мисия сте решили да се посветите в Светите земи.

— Но как — Жан отново се обърка.

— Как ми го казаха ли? Не се терзайте, приятелството ми с абата на Клерво и с другарите ви от милицията не е случайно. Двамата

споделяме една и съща съдба. И все пак не мога да знам всичко. Например — намигна съучастнически — не знаех, че тази нощ ще дойдете за мен. А щом го направихте точно тук, значи потвърждавате още веднъж мисията, която сте поели.

— Мисията ми още не е започнала — възрази той.

— Разбира се, че е започнала! — отвърна друидът. — В кервана, за който ви споменах, се пази всичко, което ви е необходимо, за да сложите началото на вашия план. Вие носите отговорността и семето, с което са натоварени онези талиги, трябва да поникне. И още нещо, след като ви срещнах, сега знам каква е и моята мисия: да ви подготвя за момента, когато книгите на познанието ще пристигнат. Това са творби, станали причина за написването на много книги като тази, която видяхте в торбата ми, в които се казва, че за да отиде на небето, човек трябва да мине през вратите, които са на земята.

— Вратите — настръхна той. — Да не би да са тук?

— Още ли се съмнявате, рицарю от Авалон? Ще ви покажа тази, която е пред вас.

Онова, което последва, се стори смътно познато на тамплиера. Друидът вдигна високо ръце и изрече някакви странни думи, които екнаха в цялата крипта. Щом ехото стихна и докато старецът отваряше бързо книгата си, лек повей погали лицата им и те изпаднаха в сладко опиянение. Жан се съпротивляваше, но когато усети, че „потъва“ в същото жужене, което преди три години го бе накарало да падне на колене в друга крипта, онази на Купола на Скалата, се отпусна. Филип запуши уши с две ръце, но не можа да се задържи дълго на крака. После рицарят видя, изумен, как друидът пада ничком ведно с книгата и с тоягата си и пред очите му се занизаха проблясъци от близкото минало: Гондмар, който говори непознат за него език, грубоватият Дьо Монбар, вдигнал меч във въздуха, мъчейки се да спре тази невидима фурия, дошла един Господ знае откъде, великанът Дьо Сент Омер с облещени очи и почитаемият граф на Шампания, притворил молитвено очи пред чудотворната дарба за езици, проявена от Д'Англиор.

— Боже Господи! — Викът му бе заглушен от все по-мощното жужене.

— Да! — изръмжа друидът. — Качвайте се! Вратата е отворена!

Това бе последното, което чу от Глук. Нададе силен рев, заглушен и той от остро свистене, което секна, щом някакво странно синьо сияние ги обгърна и ги изтръгна от земята. Сякаш вихрушка ги понесе нагоре. Но какво ти нагоре? На педи от главите им беше скалата на криптата.

После настъпи тишина.

[1] Светлина (лат.) — Б. а. ↑

[2] Става въпрос за книга с неизвестен произход — навярно египетска, — която през следващите векове ще бъде преведена под името Пикатрикс. Заглавието ѝ се дължи на грешка, направена през Ренесанса, причината за която е неверният превод на името на автора на трактата — един арабски мъдрец, когото Глук споменава в тези редове. — Б. а. ↑

[3] Така наричали в земите на келтите Подземната сила, която според тях опасва цялата Земя, образувайки мощна енергийна мрежа. Изобразявали я като змия (la woivge) — със зигзагообразни линии, или като змии, увити около колони, в храмовете и гробниците си. — Б. а. ↑

[4] Дъб (келтски). — Б. а. ↑

ОТЕЦ ПИЕР

Щом отвори вратата, сестра Инес остана като гръмната. Изобщо не ѝ бе минало през ум кой може да звъни така упорито в този късен час. И сигурно лицето на сестра Касуелас е било страховито, защото онзи, който звънеше, направи инстинктивно крачка назад, преди да дръзне да проговори.

Донякъде беше логично. Мъжът с „чуждоземското“ пардесю и с мустаците, когото бе шпионирала преди малко от кухнята, сега стоеше пред нея цял-целеничък и я оглеждаше от главата до петите. Всеки би се смутил. На всичко отгоре монахинята не успя да се овладее: топла вълна заля страните ѝ и те тутакси порозовяха. „Спокойно, Инес — рече си, този човек изобщо не те познава“. И прикривайки криво-ляво смущението си, положи невероятни усилия да проговори.

— Кажете — измънка най-сетне сестра Инес. — С какво мога да ви помогна?

— Искам да се срещна с отец Пиер, сестро. Посетителят, без съмнение французин, не скри нетърпението си.

— Той не ме познава — добави, — но му предайте, моля, че е спешно и трябва да го видя колкото може по-бързо.

Монахинята се усмихна възможно най-приветливо и след като го помоли да изчака на вратата, докато тя провери дали отецът ще го приеме, запъшка нагоре по стълбите. Не се забави много. След няколко минути сестра Инес отвори отново лакираната дървена врата към улицата и без да продума, поведе посетителя към кабинета на отец Пиер.

А той, внушителен висок мъж с голям прошарен кичур, падащ като водопад на челото му, му подаде ръка още щом го зърна.

— Извинете за безпорядъка — рече отецът, — но идвате в малко деликатен момент. Когато пиша нещо, трупам документи и книги навсякъде. После не ми остава време да ги подредя и така се озовавам в тоя хаос.

„Започва добре“, помисли си Мишел Темоен. Събеседникът му изглеждаше пряк човек.

— Не се притеснявайте — отвърна той. — Ще се постарая да не ви задържам много.

— Благодаря ви.

Отец Пиер се настани зад масата и зачака гостът му да заговори. Този мъж с безупречен вид, в чудесно пардесю на Армани, седна срещу него и се представи като космически инженер, работещ за френското правителство. „Няма да повярвате — започна той, — но заради снимките, които един от нашите сателити направи на този район, се забърках в някаква мътна история“. Инженерът му обясни с какво се занимава и защо трябва да търси обяснение за неидентифицираните енергийни емисии, които сателитите са засекли, излъчвани, изглежда, от някои храмове в цяла Франция. „Нямате представа за какво говоря, нали?“, отбеляза той, без да помръдва в креслото си.

— Неидентифицирани енергийни емисии ли? — повтори отец Пиер, облещил очи. — Живеем тук, до базиликата Света Магдалина, през цялата година и не сме забелязали нищо необикновено. Трябва да знаете, че и до днес храмът се посещава от двеста-триста души всеки ден.

— Станало е преди два, най-много три дни — прекъсна го Темоен.

— Е... — Свещеникът се наведе в креслото си. — не разбирам нищо от сателити, но като ви слушам, това може да се дължи на нещо като „електрическо изпразване“, навярно на топлина, което апаратите ви са уловили случайно в даден момент и което после е изчезнало. Този район е пълен с минерални води, земната кора е много активна.

— Вече проверихме и тази емисия се повтори след двацет и четири часа по същия начин. Не е нещо случайно. И както ви казах, успяхме да снимаме всичко. Погледнете.

Инженерът извади от джоба си снимката на ERS от Везле, която вече бе показал на Бремен, и я подаде на отец Пиер. Той я пое внимателно и я разгъна на масата. В началото не знаеше какво да гледа, но щом забеляза лъкатушната линия на река Кюр и видя надписа в единия край, се концентрира. Като откри издължената форма на „вечния хълм“, останките от крепостната стена, мрежата от улици,

приличаща на пчелна пита, горичката до входната арка и площада, където се издигаше базиликата, всичко му стана ясно. В тази снимка нещо наистина не беше както трябва: Света Магдалина я нямаше!

— Видяхте ли?

Отец Пиер мълчеше.

— Както виждате, не става въпрос за фина и недоловима енергия, а за нещо, което замъгля точно определен участък от земната повърхност и образува млечно сияние на това място.

— Във вашия Център нямате ли представа какво може да е?

— Засега официалната хипотеза е, че става въпрос за неточност в лещите на сателита. Но след по-задълбочено проучване тази възможност бе отхвърлена.

— Разбирам — кимна замислено свещеникът.

— Вижте, отче, няколко души ме насочиха към вас като човек, който може да разреши този проблем. Затова настоявах да ви видя.

Пиер Дюмон, който от двайсет години служеше на Йерусалимското монашеско братство, никога не бе виждал подобно нещо. Нито като свещеник, нито като радиестезист. Смущаваше го най-вече съпадението между тази среща и посещението на отец Роже преди часове. Спомни си устата му с тънки устни и бели зъби, оброчена с грижливо поддържана остра брадичка. И сякаш го чу да казва заплашително: „следя отблизо един човек, който скоро ще дойде при вас и ще ви даде доказателството, което искате от мен“. Това ли беше човекът? А снимката — доказателството за дяволската енергия, за която му говори отецът? Ами ако този човек и египтянинът се бяха наговорили за дявол, знае какви тъмни дела? Потънал в тези мисли, отец Пиер се наведе отново над снимката от ERS и като поглади якичката си, прошепна:

— Мосю Темоен, вие вярвате ли в Дявола?

— Моля, какво казахте?

Отец Пиер повтори:

— Вярвате ли в Дявола?

— Е, не искам да съм груб, но престанах да вярвам и в Господ, и в Църквата преди няколко години. Предполагам, че е заради работата ми, заради стреса, отговорностите, нали разбирате.

— Питам ви, защото хората като мен, които се занимават с радиестезия, знаят, че доста храмове са построени на места, където в

миналото е имало много силна земна енергия. И тези места, мосю Темоен, обикновено са били свързани с Дявола.

Пиер знаеше, че това твърдение би харесало много на отец Роже, и зачака да види какво впечатление ще направи на събеседника му. „Ако са съучастници — помисли си, — ще ухапе въдицата“.

— Радиестезия ли? Съжалявам, но не знам за какво говорите.

— О, извинете! — Отецът не успя да скрие разочарованието си. — Така се нарича дисциплината, която се занимава с изучаването на някои енергийни потоци, пресичащи Земята. Китайците са я знаели като енергията чи и едва през двайсети век един немски лекар — доктор Ернст Хартман, я характеризира научно и създава теория, според която тези потоци, под формата на квадрати, покриват цялата Земя като вени.

— Извинете, но какво общо има Дяволът с всичко това?

— В случая става въпрос за легенди. В Испания например бил много разпространен слухът, че крал Филип II заповядал да построят манастира „Ескориал“ върху една от вратите към ада. Като я запечатва с издигането на величествената сграда, кралят си запазва правото на достъп до това измерение и на абсолютен контрол над този важен извор на познание. Днес радиестезистите, които проучиха тази зона край Мадрид, откриха, че оттам преминава един от най-силните енергийни потоци в Европа и че легендата за вратата към ада се е зародила заради въздействието, което излъчванията на това място упражняват върху хората, намиращи се там. Инженерът го гледаше недоумяващо и това го убеди, че той няма нищо общо с отец Роже.

— И това е проучено? — запита той.

— Да, мосю Темоен. Работя по този въпрос почти цял живот. Гадателите долавят несъзнателно тези потоци с изострената си чувствителност и я използват, за да търсят вода; някои животни „се включват“ в тези мрежи, преди да изберат къде да спят; а благодарение на съвременните електронни апарати — осцилографи, магнитометри или гайгерови броячи, се улавя и изчислява интензитетът им.

— И вие смятате, че сме снимали точно това?

Темоен се взря в сивите очи на свещеника, който не откъсваше поглед от странното светлеещо петно, което скриваше Света Магдалина на снимката.

— Може би — отвърна той, замислен. — Изследванията показват, че на местата със силна активност на земната кора, където освен това обикновено има геоложки огнища и сеизмични движения с нисък интензитет, понякога се образуват светлинни кълба, наречени Earth Lights — „земни светлини“. И някои от тези светлини, при това доста мощна, може да е причината за тази аномалия.

— Земни светлини ли?

— Да. Става въпрос за светлинни фокуси, възникнали от пиезоелектричество, или поток, предизвикан от триенето на скали, богати на силициев диоксид.

— А дълго ли блестят тези светлини?

— Траят само няколко секунди.

— Разбирам.

— Е, има и друга възможност — добави той малко надут.

— Кажете.

Свещеникът взе отново снимката на Везле, направена от Космоса, и вдигна показалец към небето.

— Нашата планета е естествен източник на радиовълни. Обикновено те са нискочестотни и съвсем незабележими, но ако се излъчват през камъни, които кондензират енергията, например кварц, може да променят честотата си и навярно да бъдат прихванати в пространството като рационален сигнал. Но да съчетаеш подобни телурични места с кварца и да овладееш тези емисии като морзови, би било наистина дяволска работа!

— Шегувате се, разбира се — рече Темоен много сериозно.

— Естествено — усмихна се отецът. — Но кажете, не сте ли забелязали дали някои заснети от сателита точки не са с по-ярко сияние от другите?

— Може би в Шартр. Или в Амиен. Защо питате?

— Тогава несъмнено едно от тия места трябва да е центърът, източникът. Ако не се лъжа, другите сияния, заснети от сателита, са се активирали като електрически крушки, включени в същата мрежа. Ако искате да разберете защо, трябва да отидете до тези места и да установите кой е основният източник. Всъщност Везле сигурно е само бледо отражение на главната мрежа.

— Вие говорите за земна, телурична енергия, както казахте, но най-странното за мен е, че ако се отбележат върху картата на Франция,

тези точки образуват съзвездие. Приличат на Дева. А знам и това, че Везле е най-далечното от бенедиктинските абатства в Шампан, които образуват съзвездието Голяма мечка. Не е ли показателно?

— Може би — отвърна отецът, но не трепна при тези разкрития.

— Може би?

Отец Пиер дори не мигна.

— Да, може би. Ако това ще ви помогне, то аз вярвам в Дявола.

FUGIT^[1]

Никой не забеляза изчезването на Жан от Авалон до късното утро на 24 декември. От разсеяност ли? Не. Причината без съмнение трябваше да се търси в спокойствието, обзело монасите, откакто се намираха зад стените на Шартр; там ролята на един воин не беше така важна, както по пътищата, и намерили подслон, те нямаха почти никаква нужда от него, освен, ако не решаха да се върнат бързо в Клерво.

Пръв брат Алфред разбра, че нещо не е наред. Отговорник в кухнята на монасите, той имаше нужда от някой силен млад мъж като рицаря от Авалон, за да премести тежкия шкаф, в който смяташе да сложи храната за Бъдни вечер. Но като отиде да го търси в стаята му, видя, че го няма. „Странно — помисли си, — той никога не излиза, без да предупреди“. Отец Алфред го потърси навсякъде и макар да беше съвсем сигурен, че е наблизо (доспехите и оръжията му бяха подредени в стаята), не го откри. Такъмите на коня, дрехите му и всичко, което носи един рицар, дори свещената двуцветна хоругва на неговия орден, бяха на мястото си. А никой рицар не тръгва никъде без тях.

По пладне, когато слънцето беше в зенита си, не само отец Алфред, но и всички монаси и слуги от конюшната го търсеха и го викаха. На всичко отгоре с него бе изчезнал и Филип, което можеше да значи само, че им се е случило нещо ужасно. Рицар и оръженосец не биха изчезнали токутака, без да предупредят абата, че имат намерение да ходят някъде. Но нали и двамата бяха натоварени да разследват смъртта и обезглавяването на Пиер дьо Бланшфор? И разбира се, още по обед плъзнаха слухове.

Като не откриха никаква следа от тях в конюшните или по сергиите, се разнесе мълвата, че убиецът на майстора сигурно е видял сметката и на двамата мъже, издебвайки ги в подходящия момент. Най-лошото беше, че това можеше да означава само едно: че престъпникът

е човек от най-близкото им обкръжение и преди да ги нападне, е знаел слабите им места. Ами телата им? „Ще се появят някъде по реката“, казваха едни. „Или заровени на някой завой по пътя“, мълвяха други и се кръстеха.

С всеки изминал час безпокойството в сърцата на монасите растеше. Нито ги бяха виждали да излизат от стаите през нощта, нито бяха разменяли някоя и друга дума с тях нещо, което да им подсказже накъде са тръгнали, за да продължат разследването си. И просто стигнаха до заключението, че сякаш бяха потънали в земята.

Отчаян, абатът на Клерво не излезе цял ден от стаите си. Не хапна нито зальк и накрая, боейки се от най-лошото, реши да напише писмо, в което да изложи фактите, и да го прати на епископ Бертран.

Премисли всичко и се убеди, че трябва да го направи. Като взе под внимание колко откровен бе с него епископът при последния им разговор, смятайки го вече за свой съюзник срещу Врага, нямаше друг изход.

„Позволявам си да ви обезпокоя с това писмо — продиктува той на един от доверените си монаси, — защото имам достатъчно основания да смятам, че е възможно двамата мъже, натоварени да ни охраняват с оръжие в ръка, да са застигнати от същата участ като вашия майстор. От сутринта ги търсим около този дом и единственото странно нещо, на което се натъкнахме, е почти догоряла свещ в криптата, свързана с така злокобния и за двама ни спомен. Не е много, вярно, но тъй като никой не е признал досега, че е слизал долу със свещта, страховете ми нарастват. Нали Ваше преосвещенство каза, че майсторът е изчезнал точно там? И нали при завръщането си се е разболял и е умрял?“

Бернар се прокашля, преди да продължи, и избърса нервно потта, избила по слепоочията му. След туй нареди да се добави следното: „Моля ви да държите криптата затворена, за да се предотвратят и други нещастни случаи, преди разследването ни да е приключило. Склонен съм да вярвам, че зад тези беди се крие Дяволът, и както вече ви казах, единственото спасение е да затрупаме това място с камъните, които са вече на път, каквито са и Божиите планове. Искрено ваш, Бернар“.

Сгъна внимателно хартията с продиктувания текст и като сложи личния си печат върху топлия червен восък, подаде писмото на отец

Андре да го занесе лично на епископа. Той склони покорно глава, макар да бе изненадан от тези странни разкрития.

— Ще ви послуша ли, отче? — запита монахът, преди да излезе от стаята на абата, с риск да съгреша, намесвайки се.

Абатът остана спокоен.

— Добре ще е, братко — отвърна му вяло. — В противен случай, ако не ни даде време да започнем нашето дело, както е планирано, през следващите хиляда години Злото може да се разпростре безнаказано по земята. Представяте ли си? Цяло хилядолетие терор.

— Пресвета Богородице! Хиляда години! И монахът изчезна, забързан.

[1] Бяга (лат.). — Б. пр. ↑

ГЛОРИЯ

Апаратите, монтирани в микробуса с тъмни стъкла и барселонски номер, никога не грешаха. Както приемниците на ултракъси вълни с микроамперметър, така и омметърът или магнитометърът с протонен резонанс показваха безпогрешно едно и също. Микробусът беше паркиран само на триста метра от Света Магдалина, точно зад така наречения Път на свети Бернар, и щом познатият силует се зададе сред дъбовете, фаровете светнаха.

Насочвайки се натам, отец Роже ускори крачка, махна с ръка към кабината, без да вижда кой е вътре, и бързо отвори плъзгащата се странична врата. Щом влезе и погледна съсредоточено фосфоресциращите зелени екранчета, показващи покачването и спадането на интензитета на контролираните полета, въздъхна. „Никаква промяна, нали?“, запита. Единият от двамата оператори — жилест нубиец с бръсната глава, му отвърна сухо, че няма. После отецът зададе няколко команди по клавиатурата на компютъра и зачака на монитора да се очертае сравнителната графика с всички измерения за деня.

— Помниш ли откога показват тези данни?

— От два дена. Пръв реагира старият осцилограф 308, който винаги носим.

— Разбирам.

Рикар — техникът каталунец, специалист по телекомуникациите, намести очилата си с дебели стъкла, преди да продължи с обясненията. Цяла нощ не беше мигнал и бе обрасъл с двудневна брада, загрозяваща кръглото му лице.

— Бяхте прав — усмихна се той, протягайки се в креслото. — От четирийсет и осем часа някои точки във Франция и Испания, по-точно в североизточния квадрант, се колебаят съвсем видимо. Не знам как сте разбрали така бързо, нито на какво се дължи това засилване на земната активност, но тук става нещо голямо. Не разбирам само защо в CNES не са направили още карти.

— И по-добре — сряза го отецът, докато си сваляше баретата и разпускате смолисточерната си коса, прибрана с фиби; и преди да я остави на таблото, добави: — А Глория успя ли?

Нубиецът избегна погледа му, а Рикар се закашля силно, сякаш се опитваше да спечели време, за да намери подходящия отговор.

— Не съвсем — отвърна той. — Както наредихте, влязла в стаята на Темоен, като се представила за негова жена. Претърсила целия му багаж, без да го разбутва много, но не открила и следа от снимките. Сигурно ги носи в себе си.

— А при вас как мина с отец Пиер?

Въпросът на негъра, висок метър и осемдесет, екна в микробуса откъм предната част. Каталунецът му беше благодарен за този жест.

— Предупредих го, но не ми обърна много внимание.

— На какво трябваше да обърне внимание? — настоя нубиецът, който се казваше Жерар и беше потомък на две поколения египетски емигранти, живеещи в Лион.

— Ами на предупреждението ми, че може да пострада при избухването на Силата.

— А за скрижалите не му ли казахте?

Надвесен над плота, където бяха вградени всички апарати в колата, отец Роже извърна острата си брадичка към Рикар и го погледна така, сякаш щеше да го порази намясто.

— И да се издам? Не, братко. Нищо подобно. Твоята работа е да ги откриеш и да ги занесеш в нашия манастир, това е.

— Скрижали, та скрижали! — изсумтя Жерар. — Каква научна стойност могат да имат днес някакви плочи отпреди три хиляди години? В Света Екатерина сигурно имате вече преписаните текстове и само си губим времето тук.

— Нищо не си разбрал. Последния път, когато изпуснахме тези скрижали, бе нарушен целият ред, вдворен от времето на първите християни и дори преди това. Знанието, помогнало някога за издигането на храмове в прослава на Бога, стана изведнъж лъжовно и започнаха да се строят скверни сгради, без никаква религиозна стойност, или още по-лошо, прикриващи нечии еретични интереси. И цялото това познание — продължи той — беше в скрижалите.

Жерар се намръщи, но изслуша свещеника.

— Неизвестно как, фрагменти от него, от самите скрижали, на които гледаш така лекомислено, се изплъзнали от ръцете на рицарите тамплиери и се разпространили из цяла Европа.

— И какво от това?

— Богохулство!

Звънна плесница и лицето на Жерар се зачерви. А отец Роже продължи разпалено:

— Ако беше изчел текстовете на ренесансовия писател Марсилио Фичино, щеше да знаеш, че от шестнайсети век — та и до днес — се строят паметници и дори цели градове в съответствие с разположението на някои звезди, за да се привлече благотворното им влияние. Замислени като гигантски талисмани, подобни на Божиите храмове, те всъщност са страшно оскърбление за Божията мъдрост и за Всевишния, който е Единственият истински Бог.

— Не смятате ли, че преувеличавате? В крайна сметка, ако скрижалите са Божие дело, построеното с тях може да слави само Него, нали? — опита се да успокои отца Рикар.

— Не, драги Рикар, не преувеличавам. Щом изчезналите фрагменти от това познание са могли да променят едно цяло общество, карайки ни да се простим с теоцентричния модел и да навлезем в антропоцентричен като този, представи си какво би станало, ако самият източник на тази мъдрост попадне днес в чужди ръце!

Чу се скърцане и отчето млъкна. Страничната врата на буса се плъзна по жлебовете. Приведена, Глория, която се връщаше от хотел Паломбиер, влезе в колата. Без да каже нито дума, тя помахаша за поздрав на Рикар и на нубиеца и целуна, както подобава, пръстена на отец Роже.

— Тръгва си! — каза най-сетне.

— Тръгва ли си? Кой, Темоен ли?

Свещеникът вирна острата си брадичка, преди да зададе третия си въпрос:

— И къде отива?

— В Шартр. Така каза в хотела, като плати сметката.

— Сложи ли му микрофона? — запита той.

— Да. В куфара. И е с доста мощен предавател, ще можем да го следим постоянно, ако сме в радиус от десетина километра.

Глория беше любимката на отец Роже. Това същество, навършило съвсем наскоро двайсет и две години, беше не само добър професионалист, но и работеше без никакви скрупули. Явно епископ Теодор бе избрал все така мъдро най-подходящия екип за мисията във Франция.

ОРЛЕАН

От жените може да се очаква всичко. Или поне така си мислеше Мишел Темоен, докато се мотаеше сред паркираните до Макдоналдс коли на автострадата за Шартр. От месеци не бе виждал Летисия и самата мисъл, че ще я срещне отново, го караше да се вълнува като ученик. Макар да знаеше, че нещата между тях няма да се оправят, самият факт, че усещаше онзи гъдел в стомаха, както когато я чакаше пред факултета, го връщаше в младежките години. Дали се е променила много?

За Летисия този въпрос беше излишен. Тя обичаше да е с нова прическа почти всяка седмица; сменяше непрекъснато и най-неочаквано цвета на лака си за нокти, да не говорим за характера ѝ — ох, характера ѝ! — с ония шеметни обрати при най-малкия признак на колебание у партньора ѝ. Затова държеше да е в обкръжението на мъже с характер, които не ѝ дават повод за такива вълнения и поддържат някакво равновесие в бурния ѝ душевен живот.

Въпреки че точността далеч не беше сред качествата, с които тя можеше да се гордее, този път почти не се наложи да я чака. Едно перленосиво БМВ паркира до него в уречения час и от колата излезе една много по-красива Летисия, отколкото изобщо можеше да си представи. Без съмнение тя бе от жените, за които времето сякаш не съществува. С дълги бели бедра, руса коса — слава богу, не беше я боядисала — и плавни движения, Летисия принадлежеше към отбрания тип жени, които владеят тялото си с прецизността и насладата, с която кобрата се разгъва. Освен това носеше изискан червен тоалет с презрамки и голи рамене — които Темоен толкова бе обичал, — подчертаващ гъвкавия ѝ силует.

Летисия поздрави Мишел, като го целуна по бузата, извини се, че не му е позвънила в хотела във Везле: „Не открих нищо интересно за теб“ — каза тя, хвана го за ръката и го поведе към Макдоналдс.

— На какво място се срещаме, а? — подхвърли весело.

Мишел остави чантата си встрани, поръча си дълго безкофеиново кафе с мляко, а тя — чай с лимон. Седнаха един срещу друг до големите прозорци на заведението и се заприказваха. Единственото, за което се споразумяха предварително, бе да не говорят за интимния си живот, по-специално за Марсел.

„Ще те заболи“, отсече Летисия.

— И така? — запита тя, докато духаше горещия чай. — Какво те води насам? Не понасяш ли вече мърморкото Монри?

— Още помниш тоя негодник! — възкликна той.

— Че как да не го помня? Виждах го едва ли не повече от теб. Винаги се грижеше за мен в CNES и беше единственият, който си правеше труда да посещава лекциите ми в университета.

— Като шеф разполагаше с повече време от служителите като мен.

— Глупости!

— Добре — промълви Мишел, внимавайки да не дразни тази красива жена. Явно да се спори с Летисия беше много по-лесно, отколкото да се разговаря. — Да говорим за друго, може ли?

— Разбира се — съгласи се тя. — Срещна ли се с отец Пиер, както ти казах?

— Да, срещнах се. Говорихме за дявола и тям подобни излъга Мишел. — Но всъщност не можа да ми обясни почти нищо от това, което го питах. Стори ми се доста странна личност.

— Странна ли? Хайде, Мишел! Показа ли ти мощите на света Магдалина? Това е странното!

— Нямаше време. Не знаех, че са там.

— А защо според теб базиликата се казва Света Магдалина! Мнозина твърдят, че там е погребана жената, станала първият свидетел на възкръсването на Исус, но от един-два века тази чест се оспорва от църквата Света Магдалина в Сент Максимен, Прованс. Днес мощите са зад решетка в криптата и обикновено са едно от нещата, с които отец Пиер се хвали най-много.

— Значи иди, та разбери на кого са тия кости!

Летисия стисна зъби. Ако нещо я дразнеше у бившия ѝ съпруг, то това беше пренебрежението, с което той се отнасяше към всеки разговор, свързан с историята.

— Виж, Мишел — кипна тя, — не знам какво проучваш за CNES и защо бягаш от Монри, но ако проучването ти е свързано със Средновековието, трябва да свикнеш с едно нещо: за онова време не е било важно дали събитията, които се разказват, са исторически верни или не, важен е бил символът, скрит в тях.

— Добре — съгласи се инженерът, — да не спорим за това. Но аз не бягам от Монри.

— Щом казваш.

Мишел се намести по-удобно в стола от изкуствена кожа, преди да смени темата:

— И според теб какъв символ е скрит в легендата за Магдалина?

— Колкото и да ти е странно, тя има нещо общо с Египет.

— Така ли?

— Учудва ли те?

— Е, изглежда, в християнството от тази епоха наистина има някакви египетски влияния. И по-специално във Везле.

Темоен изпи безкофеиновото кафе на един дъх и измърмори нещо през зъби, което тя не успя да разбере. Може би някакво име. За съжаление, докато живееха заедно, не говореха така за историята — и за много други неща! — Може би, защото в това отношение Мишел се чувстваше по-неуверен. Всъщност инженерът не обичаше да се рови в трагедиите на хора, умрели толкова отдавна, че чак не му се щеше да знае кога. И все пак това, че Летисия заговори за Египет, както бе споменал и Бремен — „официалният летописец“ на Везле — пред портика на Света Магдалина, го накара да е нащрек.

Стисна зъби да не направи някой гаф и изчака да чуе обяснението ѝ.

Летисия му разказа подробно, че според една доста разпространена провансалска легенда, след като Исус умира в Палестина, Мария Якова (майката на Малкия Яков и на свети Юда), Мария Саломе (майката на Големия Яков — онзи от Компостела — и на свети Йоан Евангелист), Мария Магдалина, Марта, Лазар (възкръсналият) и някои други били отнесени в една лодка без платна и гребла чак до бреговете на Прованс. Спрели в пристанище с древното име Ра, близо до днешна Марсилия, откъдето, изглежда, е проникнал във Франция и култът към черните мадони, донесени от Александрия, които били просто статуи на Изиди, държаща Хор в

скута си. След като слезли на брега, името на това място било променяно няколко пъти и днес се казвало Сент Мари сюр ла Мер^[1].

— Пак те питам — упорстваше Темоен, — какъв символ виждаш в тази легенда?

— Лесно можеш да си направиш извода, че преди две хиляди години във Франция е проникнало силно египетско верско влияние и се е съхранило в този район с векове; по-късно то се подема от ереси като катарската и албигойската, дори и от ордени — като този на тамплиерите, а между единайсети и тринайсети век се възражда и това съвпада с началото на готическото изкуство. Тоест, много е възможно готическият стил, използван за строежа на катедралите, да произхожда точно от тази тайна вяра, защото математическата му база е подобна на прилаганата в египетските храмове на Новото царство. А днес знаем, че египетските свещеници са били големи математици.

Темоен реши да рискува и да повдигне пред Летисия и друг въпрос:

— А знаеш ли дали египтяните са строили паметници по подобие на съзвездията?

— Я гледай! Странно, че точно ти задаваш този въпрос усмихна се тя. — Отговорът е да, разбира се.

— Моля те.

— За онези, които познават древноегипетската религия, това не е тайна. В Текстове на пирамидите например, издълбани по стените на някои паметници преди 3400 години в района на Сакара, се разказва подробно, че когато фараонът умре, душата му се възнеся, за да се превърне в звезда. Египтяните вярвали, че тя се отправя първо към Дуат — място от небосвода, което днес познаваме като Пояса на съзвездието Орион и което е вратата към Аменти към Отвъдното.

— Врата ли?

— В преносен смисъл, разбира се. Оттам мъртвите фараони тръгвали на път, изпълнен с изпитания, за да докажат, че душата им е чиста и могат да претендират за честта да се превърнат в звезди.

— Знам горе-долу легендата за Тот, който претеглял душите им, преди да реши дали да ги прати в пастта на звяра или на небето — рече Темоен.

Очите на Летисия блеснаха.

— Точно така!

— Но не разбирам какво общо може да има с паметниците им.

— Виж: според една съвсем нова теория^[2], погледнати отгоре, трите големи пирамиди в долината на Гиза са с разположението и пропорциите на звездите от Пояса на Орион. Сякаш египтяните са искали да направят на земята нещо подобно на тази врата към отвъдното, може би с намерението това да бъде помещение за посвещаване, където да учат фараона какво трябва да прави, когато предприеме вечния си път.

— Звучи убедително.

— Разбира се. Погледнати така, пирамидите може да са нещо като машини за възкръсване. Инструменти, замислени за съживяване на фараона, както Изида съживява Озирис, като събира всички части от тялото му, насечено от брат му Сет. Там фараонът е тренирал за своето пътуване и оттам, през малки канали, отворени в Голямата пирамида, душата на владетеля — неговата ка, била „катапултирана“ към звездите.

Мишел започна да рови в чантата си, опитвайки се да извади нещо. Накрая, сред купчината листове и тетрадки, се появи кафява картонена папка със снимки в размер Din A3.

— Помниш ли Тайните на катедралата в Шартр!

Летисия се поколеба.

— Имаш предвид една от книгите, които останаха вкъщи ли?

— Да, нея. Но я остави ти — уточни веднага той.

— В интерес на истината, не я прочетох. Защо питаш?

— Жалко, защото там се казва, че първите готически катедрали във Франция, всъщност всички, построени до 1250 година — до идването на Инквизицията, се изграждат по подобие на съзвездието Дева. Това познато ли ти е?

— Разбира се — измърмори тя. — Но защо ти се интересуваш от подобно нещо?

— Защото един от нашите сателити засне странни емисии от микровълни, идващи от тези храмове. Все още не знаем причината и затова отивам в Шартр, да се опитам да разбера. Виждаш ли? На тези снимки се вижда.

И Летисия, както преди това Франсоа Бремен и отец Пиер, се наведе над снимките на ERS-1 и затърси тайнственото излъчване, за което ѝ говореше инженерът. Сложи си очила за далекогледство, които

извади от малката си червена чанта, и разгледа снимките, които Мишел бе разгънал пред нея.

— Знаеш ли дали някой архитектурен „елемент“ може да предизвика такива емисии?

Изненадана, тя го погледна в очите.

— Шегуваш ли се? Инженерът си ти.

Темоен заклати глава, сякаш отговорът ѝ не го задоволяваше.

— Предполагам, че отец Пиер те е осведомил за изследванията си по радиестезия — продължи Летисия. — Бях негова ученичка и той ни учеше, че древните хора са знаели, че всяка геометрична фигура, насочена както трябва, излъчва собствена вибрация. Това са леки вибрации и се съмнявам, че могат да бъдат прихванати от Космоса.

— Искаш да кажеш, че катедралите са огромни геометрични фигури?

— Построени са от безброй техни комбинации.

— А какви други възможности има?

— Не много — поколеба се Летисия. — Всъщност в древността не се говори кой знае колко за предмети, излъчващи вълни. И все пак.

— И все пак?

— Все пак има една възможност. На фасадата на катедралите в Шартр и Амиен има релефи с Ковчег на Завета. Сякаш са искали да ни подскажат, че тези храмове са новият договор с Бога и са последното „средство“ за връзка с божественото, каквото е бил и кивотът.

— И какво?

— В Изход се говори за силата на кивота. Никой не можел да го доближи незащитен или без метална броня, защото рискувал тутакси да падне болен или овъглен. Прилича на радиоактивност, нали?

— А къде е кивотът?

— Въпросът е, че никой не знае. Едни смятат, че е откраднат по времето на Соломон и отнесен в Етиопия; други, че Тит^[3] го взема през 70 г. след Христа, когато римляните плячкосват Йерусалим и отнасят всичко от Храма на Соломон, дори и менора — канделабъра със седем рамена. Споменава се и за тамплиерите, които може би са го открили и донесли тайно във Франция.

Темоен погледна Летисия, изумен. Красива и умна, тя отново бе завладяла сърцето му.

— А ти какво мислиш?

— Не мога да кажа.

— Аз съм за последното. Знам, че е само хрумване, но ще проверя в Шартр.

— Може ли да дойда с теб?

Изненадан, Мишел я прониза с поглед.

— Всъщност бих искала — призна Летисия, — ако откриеш нещо в Шартр, да съм наблизо и да го видя. Освен това мисля, че мога да съм ти полезна.

— А Марсел?

— Разбрахме се да не говорим за него. Не помниш ли?

[1] Светите Марии от морето (фр.). — Б. пр. ↑

[2] Справка в творбите на Робърт Бовал Тайната на Орион (с Адриан Жибер. Емесе, 1995 г.) и Пазителят на Битие (с Греъм Хенкок. Планета/Сейс Барал, 1977 г.). — Б. а. ↑

[3] Флавий, римски император от 79 до 81 г. — Б. пр. ↑

INTRA NOS EST^[1]

Жан от Авалон усети странно завихряне в стомаха. Всъщност беше много повече от обикновено физическо неразположение: това завихряне го лиши от контрол над собственото му тяло. Нито мускулите, нито гласът му, нито силните му големи ръце се подчиняваха на отчаяните усилия, които правеше. Няколко секунди, които му се сториха безкрайни, плувайки в празното пространство, рицарят се мъчеше самоотвержено да се ориентира и да стъпи с ботуши на нещо твърдо. Напразно. Този вихър го беше подел от земята и го бе запратил във въздуха през скалистия таван на криптата в Шартр, без да разбере как.

Какво беше това чудо?

Все още в безтегловност, тамплиерът нямаше време за много догадки. „Нещо“ или някой му бе отнел силом пелерината и всички метални предмети, които носеше по себе си (една тока, арабския му кинжал, медальона, закопчалките на ботушите му и медната гривна от Антиохия). Не бяха Глук или Филип. Всъщност те изчезнаха от погледа му още щом биде подет от този огнен стълб. Къде ли бяха? И те ли бяха отнесени от тази свръхчовешка сила? Господ или Дяволът си играеше така с тях?

Когато тялото му спря да се върти като пумпал и той си възвърна равновесието, първото, което рицарят от Авалон долови, беше странната остра миризма, идваща отвсякъде. Едва тогава усети земя под краката си. Постепенно, сякаш всичко е било само лош сън, положението започна да се нормализира: остро жужене, което го бе принудило да падне в параклиса, усещането, че го подхвърлят в здрави копринени платна, и дори силата, която не му позволяваше да отвори очи, докато се издигаше, постепенно отслабнаха и изчезнаха едновременно. Кошмарът бе свършил. Или не беше?

Коленичил, с опрени на гладкия студен под ръце, тамплиерът започна да осъзнава положението си. Всичко изглеждаше нормално

наистина, но скоро си даде сметка, че стените от дялан камък на абсидата не са вече там, където ги бе зърнал за последен път. Нямаше ги и олтара, и нишите в стената, и ковчега.

Къде беше попаднал?

Когато успя най-сетне да отвори очи и да се огледа наоколо, Жан откри нещо ужасно. Грубите стени на криптата, олтарът и дори Черната мадона от храма бяха изчезнали. Съвсем сам, без и следа от Глук и Филип, Жан разгледа слисано странното помещение, в което, изглежда, бе затворен. Намираше се в широка стая с окръглени стени, без цепнатини, врати или спойки по невидимите блокове. Сякаш всичко беше едно цяло и той бе затворен в метална клетка. Нямаше и нито една мебел, на която да се отпусне, а светлината — някакво бледо постоянно сияние — идваше сякаш от обграждащите го стени.

— Привет! — викна той два пъти. — Има ли някой?

Никой не му отвърна. Всъщност думите му дори не прозвучаха с нормалната сила.

Пообъркан, Жан от Авалон извика още веднъж, и то по-силно. Но и този път не получи отговор. А най-лошото беше, че започна да осъзнава, че ако това е похищение, то той бе изцяло в ръцете на похитителите си.

Тогава, треперейки, коленичил и явно с разстроени нерви, рицарят си спомни за силните магии на друидите. Ами ако Глук го беше измамил и го бе пратил в някоя от ония земи в безвремието, за които пееха трубадурите? Дали Филип нямаше право да се съмнява в друида и дали това не бе наистина засада? И освен това дали, за нещастие, не бе попаднал в онова прокълнато място — което селяните от областта Бос край Шартр наричаха Магония, — откъдето според тях идвали демоните да плашат непорочните им дъщери и да опропастват реколтата?

Жан опита да се успокои.

Спомни си клетвата за вярност към Ордена на Бедните Христови рицари, дадена край Скалата на Аврам, помъчи се да си спомни и заклинанието, с което обличаше бронята на вярата, за която Бернар говореше така често. Какво повече можеше да стори? Без меч и щит, без плетената ризница или боздугана си можеше да разчита само на силата, която Господ дава на всеки смъртен, за да устои на Злото.

И точно когато затвори очи и започна да реди молитвите си в това пусто място, чу въпроса, зададен му ясно и на висок глас, който отекна в главата му:

— И вие ли ще се борите с Господ Бог?

Жан се стресна.

— Не бойте се — рече му гласът. — Аз съм Гавраил, любимецът на нашия Господ.

Този строг металически глас му говореше така категорично и уверено, сякаш го познаваше, и рицарят не посмя да го прекъсне.

— Аз съм онзи, който извести на Мария, че Божието семе ще покълне в утробата ѝ и който се яви в съня на Йосиф да му каже да бягат от Ирод в Египет. И вие ли ще се борите с мен като Яков?^[2]

Смаян, тамплиерът отвори очи и се опита да открие мястото, откъдето идваше гръмовният глас. Напразно. Там, в неговата клетка без решетки, нямаше никого. Тогава през ума му мина тревожна мисъл: „Ами ако съм умрял? Ами, ако съм в преддверието на рая?“.

И изведнъж Жан се сети за библейската история, за която му говореше гласът. Това бе епизодът, в който патриархът Яков помислил, че умира, защото ангелът Божий му нанесъл страшен удар в ставата на бедрото и той окуцал, но въпреки всичко упоритият евреин не се предал. Нещо повече, Яков живял още дълго и по пътя за Харан видял Божията стълба към небето и макар в писанията да не е казано, имал куража да се качи по нея и да зърне онова, на което повечето смъртни се радват, след като напуснат тленното си тяло. Какво тогава искаше да му каже гласът? Че трябва да се бори с него ли? И къде да го открие?

— Не, Жан от Авалон, не ме търсете с тленните си очи — екна пак мощният глас. — Търсете ме с очите на душата си и ще ме откриете.

— Не ви разбирам — изрече той шепнешком, сякаш се боеше да не би ангелът да го чуе.

— Не знаете ли защо ви доведох тук? И защо ви отделих от оръженосеца и от друида?

Рицарят не отговори.

— Въздигнах ви на същото място, където преди са били свети люде — като Енох и Йезекил и като самия Яков. Напомняйте ми много на последния: вироглав сте като него, със закърнели телесни сетива и чувства. Но за разлика от него, вече знаете, защото бяхте посветен, че

и други като Мохамед са се възкачвали тук и са се радвали на чудесата на Сътворението. Та доведох ви, за да ви разкрия нещо много важно, нещо, което след туй трябва да предадете съвсем точно на себеподобните си, но не с думи, а с дела.

Тръпки полазиха по гърба на смаяния тамплиер. Колкото и да се мъчеше да открие източника на гласа, не можа.

— А това има ли нещо общо с търсенето на Вратите на Запад, с което ме натовари моят господар, графът на Шампания?

Този път, сякаш разбрал какво цели пленникът му, ангелът не отговори веднага. Когато гласът му екна отново, Жан от Авалон чу само едно силно и поривисто:

— Вижте!

Думата отекна продължително сред окръглените стени, сякаш рикошираше в тях и се носеше към безкрая. Върху една от белите стени, точно пред него, заблестя светла точка, която внезапно превърна меката светлина в помещението в пълен мрак.

Но всъщност мракът не беше пълен. Докато очите му привикваха с него, тамплиерът започна да различава тук-там светли точки. Бяха ярки, но малки, някои групирани в цветни ветрила, които той скоро оприличи на звезди. Бяха навсякъде: над главата му, край него и дори под нозете му, сякаш бе стъпил на невидим стъклен под.

— Смаян ли сте от величието на Сътворението? — рече тогава ангелът.

— Да.

— Трябва да знаете, че всяка от тези звезди е като вашето Слънце. Около тях се въртят други планети, на които живеят хора като вас. И няма център, от който да зависят, защото център е самият Бог. Знаете ли, всяко от тези светли тела е подчинено и зависи напълно от другите. Свързани са с невидими течения, както сестрите — с една и съща майчина кръв. Това познание — продължи Гавраил — е било известно на много народи в древността, него предаваме и на пророците. В тия небесни селения идват и безсмъртните души на хората. Египтяните построиха край Нил пътища за своя фараон, за да го насочат към вечния му дом. Издигнаха пирамиди по подобие на небесния път, но си запазиха правото по него да минават само техните царе. А аз искам от вас нещо по-благородно: да покажете пътя на възкресението на всички вярващи, като изградите нов праг на земята

за възкачване в небесата. Моята мисия е да ви покажа как да издигнете тези символи, като се започне от Йезекил и онова, което му продиктувахме за първия храм на избрания народ, и се стигне до теб и до твоите хора, които ще науча как се строят Врати към небето.

— Арабите ни казаха, че вие сте обяснили на Енох как да строи пирамидите.

— Не на него, а на Имхотеп, архитект на фараона Джосер от III династия, на когото предадохме, както и на Йезекил, плановете на Вратите към отвъдното.

— Не ви разбирам.

— Погледнете онази група звезди. Там, вдясно от вас. Виждате ли я?

— Онази с формата на ромб ли? Която наричаме съзвездие на нашата Богородица?

— Да, Virginis — отвърна металическият глас на ангела. Звездите ѝ сочат новата врата към отвъдното — Вратата на Девата. По времето на Имхотеп този праг беше в друга група звезди — Трите Марии, която за египтяните носеше името на бог Озирис. И те построиха врати в пустинята по подобие на съзвездието Озирис, които действаша, докато звездите се появяваха на определеното място, но днес, според новия план, Вратите трябва да бъдат построени наново.

— Искате да построя нещо подобно на небесното тяло на нашата Богородица на земята ли?

— Точно така.

— Но как? Аз нямам книгата, която дадохте на Имхотеп, на Енох.

— Ще я имате — прекъсна го ангелът. — Всичко с времето си. И когато тя стигне до вас едновременно от Изток и от Запад, ще я прочетете, защото аз ще ви науча как.

— Ще минат седмици, а може би и месеци — възрази рицарят.

— Тук времето няма значение. Глук ще ви я покаже.

Изненадан, Жан сви рамене.

— Глук ли? Че какво общо има Глук?

— Той е един от нашите посветени. А те са много. Наричат ги дърводелци, защото строят покривите на храмовете, които както знаеш, представляват небето. Познават небосвода и движението на звездите по него, затуй трябва да им се довериш за разчитането на

книгите, които ще стигнат до теб от Йерусалимската врата. Прочетете ги, изучете ги и ги скрийте, докато дойде времето, когато други ще заслужат правото на достъп до това знание.

— Нима знаете какво има да стане? — измърмори изумено тамплиерът, мъчейки се да долови някаква нотка на съмнение у своя събеседник.

— Нали ви казах? В царството, където сте сега, времето няма значение.

— Но какво доказателство ще дам на моите хора, за да ги накарам да повярват в това, което ми казвате, о, Гавраил?

— Няма да е нужно да им давате нищо. Думата ви ще е достатъчна. И все пак, щом питате какво има да стане, ще ви покажа нещо, което никога няма да забравите.

— А ще мога ли да го разкажа?

— Ще можете.

[1] Това е между нас (лат.). — Б. а. ↑

[2] Въпросът на Гавраил разкрива една от най-големите тайни в Стария завет. Има! предвид, разбира се, онзи пасаж от Битие (32:24-32), в който Яков се бори цяла нощ с един ангел. И като вижда, че не може да го надвие, на зазоряване ангелът моли Яков да го пусне. Той се съгласява, но само, ако непознатият го благослови и му обади името си. Ангелът склонява да направи първото, но не и второто, и му казва „отсега името ти ще бъде не Иаков, а Израил, защото ти се бори с Бога, та и човеци ще надвиваш“. Както казах, става въпрос за един от най-мистериозните епизоди о Библията. — Б. а. ↑

ARCHA FOEDERIS^[1]

БОГОЯВЛЕНИЕ, ЯНУАРИ 1129 ГОДИНА

Цяла Франция кипеше в невиджана строителна треска. Бащата на рицаря Андре дьо Монбар и дори дядо му бяха видели със собствените си очи как мостове, кули, хамбари и най-вече параклиси, църкви и катедрали никнат навсякъде, сякаш от дялания камък се раждаше още дялан камък и всяко селище трябваше да вдигне по-висок градеж от съседите, за да благодари за Божия дар — живота си.

Малцина бяха онези, които се поддадоха на трескавата тревога, обхванала Църквата в края на X век, точно преди да изпратят 999-а година. Но цялото християнство, во главе с Франция, сподели после радостта на духовниците, че Господ се е смилил и са останали живи. В крайна сметка Всевишният не стовари гнева си над тях и безкрайната му милост бе посрещната с невиджан оптимизъм.

Скоро тази необичайна, но толкова силна радост обхвана цялата страна и се превърна в трайно чувство; нещата смятаха на село — вървят на добро. Андре, грубоватият тамплиер с най-благородното сърце, изпитваше това чувство за голяма промяна в живота от дете, виждайки как се ширят засетите ниви и как бременните жени все чакат деца, които ще обработват тези земи.

По-късно и той се ожени, задоми се и преди да отиде на служба в новата милиция, успя да види как един от племенниците му, на име Бернар дьо ла Фонтен, израсна като най-блестящия ум, който някога бе срещал. С лидерските си способности племенникът му покори не само семейството и благородническия си род, но и самия граф на Шампания, а смелостта му изигра решаваща роля, за да бъдат призовани и Андре, и още осем мъже като пазители на реликва от Светите земи, за която малцина християни бяха чували.

Така Андре взе участие в кръстоносните походи и успя да изрови от дълбините на Храма на Соломон цяла библиотека от каменни

плочи, които, ако трябваше да вярва на думата на Бернар, бяха изписани лично от пророка Енох и продиктувани от един Божи ангел.

И моментът за предаването на тази ценна реликва от над триста скрижали, изписани с тайнствени геометрични знаци, които малцина мъдrecи можеха да разчетат, вече приближаваше.

Охранявани от поне трийсет войници под командването на четирима от деветимата Христови рицари, които графът бе призовал, седемте талиги, превозващи товара, напредваха с натежали дървени оси. Заради локвите и стръмнините в някои участъци от пътя трябваше да се движат бавно и тромаво, с което привличаха вниманието на селяните, минаващи край тях.

— И какво ще стане сега, като предадем поверения ни товар? Ще свърши ли мисията ни?

Гондмар д'Англиор, който бе изпаднал в религиозен екстаз под Купола на Скалата и бе започнал да разбира чужди езици, не можа да скрие разочарованието си, щом зърна на хоризонта ясните очертания на Шартр. Като чу жалбите му, пълничкият воин Дьо Монбар опря леко токове в хълбоците на коня си и му отвърна.

— Я стига! — изръмжа той. — Да не мислите, че като предадем плочите, и всичко ще свърши? Все някой ще трябва да ги пази и занапред, нали?

— Да ги пази ли? — Гондмар се извърна назад, за да чува по-добре другаря си.

— Всъщност — обясни той — ще трябва да ги скрием, за да опазим себе си от тях. Ако сте чели Библията, вече знаете, че превозваме доста опасен товар.

— И къде в Библията се споменава за плочите на Енох?

— Никъде — изръмжа отново другарят му. — Но като се направи връзка с другите плочи, от Завета, които Мойсей получава на Синай, мисля, че те са част от ей тия книги на Енох. А знаете какво заповядва тогава Господ: да се скове кивот за тези скрижали и за тоягата на Мойсей и никой, който не е свещеник левит, да не се приближава до свещения ковчег, защото, проявявайки непочтителност, ще се прости с живота.

— А опасността?

— И досега не се знае дали опасността е в кивота, или е в неговото съдържание, но за всеки случай, откакто открихме плочите в

Йерусалим, никой не се е приближавал до тях с метал или с огън.

— С огън ли?

— О! — викна той. — Не сте ли чели какво е станало Надав и Авиуд, двама от синовете на Аарон, брата на Мойсей и последен пазител на кивота?

Гондмар тръсна глава.

— Ако бяхте изучили Левит, щяхте да знаете, че двамата нещастници запалили огън до кивота и това не се понравило на Господ, който направил така, че от Ковчег на Завета лумнал пламък и ги изгорил на място. Пламъкът дошъл от златната обкова на кивота, която не успяхме да открием по Скалата.

— Наистина, спомних си разказа за жертвоприношението.

— А каква според вас е причината за този страшен огън? Скрижалите!

— Може пък да са изгубили силата си — подхвърли Гондмар.

— Ще рискувате ли да проверите? Юдеите още смятат, че кивотът се пази от свръхестествени сили: от него излизат искри, които можели да овъглят носачите му, а понякога дори се издигал съвсем сам. Казват и че хвърлял във въздуха всеки, който се приближи твърде много^[2].

— Но с тези плочи не се случи нищо такова.

— И слава Богу!

[1] Старозаветен ковчег (лат.). — Б. а. ↑

[2] Всички тези чудеса са разказани с повече или по-малко подробности в Мидраш, светски коментари за Стария завет, които евреите събират и които днес представляват много ценно помагало за разбирането на някои исторически събития от Светите писания. — Б. а. ↑

JANUA COELI^[1]

Конвойт влезе в Шартр и мина по стария мост над Евре към пет часа следобед. Конете бяха в окаяно състояние, целите в пот и с кални копита. Но и ездачите не изглеждаха по-добре. По лицата и на пешите войници личеше умората от изминатите над три хиляди и петстотин километра от Йерусалим. Несъмнено те бяха герои, но тежкия им ход нямаше нито блясъка, ни гордостта на кръстоносците на Урбан II — паладини, чиито подвизи бяха още живи в съзнанието на хората.

И никой не ги посрещна. Дали защото плетените им ризници не блестяха достатъчно? Или може би защото всички се готвеха за пиршеството за празника на Влъхвите?

— Нека тия неща не ви дразнят, драги Гондмар — промълви гигантът Годфроа, слизайки от коня. — Повярвайте, по-добре да пристигнем без много шум и да си тръгнем, преди той да се е вдигнал.

Гондмар поглади брада, мъчейки се да скрие разочарованието си, и направи като другаря си, повеждайки коня с подръпване на юздите.

Като си помисли човек, това, че не ги посрещнаха, беше нормално. Светите земи бяха вече от месеци под контрол и *vox populi* го знаеше — проповедниците не преставаха да се хвалят на всяка служба — и всички слоеве от населението, от робите по нивите до най-знатните благородници, бяха свикнали вече със сновящите насам-натам войници, дошли по пътищата от Азия.

Дворцовите разговори не се въртяха около подвизите на един или друг рицар и никой не успя да разбере за хитрия ход на абата на Клерво, накарал духовенството да признае „неговия“ малък орден от рицари монаси. Интересуваха ги само приказките за богатствата на Египет и Африка, кроежите за тъмни търговски сделки и за господството над другия бряг на Средиземно море.

Но няма тази посредственост можеше да оправдае факта, че никой не ги посрещна? Къде бяха епископ Бертран и абатът на Клерво? Водачите на кервана се споглеждаха в недоумение. Нали самият

Бернар от Клерво ги очакваше като манна небесна? Нали точно премъдрият абат на Шампания пращаше от две седмици вестители, за да се увери, че всичко с товара е наред, и броеше дните до пристигането им? А защо го нямаше и верния им другар по оръжие Жан от Авалон, преден пост в тази свещена мисия?

И разбира се, никой не можа да им каже нищо. Като се наслушаха на празни увъртания, рицарите разбраха само, че от няколко дни белите монаси от юг и дори бенедиктинците от Опито били заети с нещо важно, защото мнозина ги виждали всеки ден да сноват насам-натам от зори, викайки, сякаш търсят нещо или някого, който е много важен.

Андре дьо Монбар пръв се усъмни. Повече талигите към епископската кула, нареди да останат там и придружен от тримата си другари, се отправи към притвора на абатството. Ако някъде можеха да му кажат какво става, то без съмнение беше там. Дори и само един монах да имаше, поне щеше да е духовно лице, да приеме хората му и да му обясни защо отец Бернар го няма.

Четири бели пелерини се развяха по диагонал по павирания площад, на който се издигаше масивният храм Света Богородица, и потънаха бързо вътре през източната му врата.

Никой от тамплиерите не забеляза, че Родриго — верният „шпионин“ на Раймундо де Пеняфорт — следеше от известно разстояние всяко тяхно движение, както бе правил почти две седмици. Въпреки че беше нисък и дебел, той се бе покатерил на един плевник, гледащ към площада, и се мъчеше да държи под око талигите, верните им пазители и плочите.

Закрепил се криво-ляво на този нестабилен покрив от дъски и въжета, той едва ли подозираше какъв внезапен обрат ще придобият нещата. Макар и подозрителен по природа, дебнещ всяко движение, което можеше да представлява заплаха за него, целият настръхнал, пратеникът на епископа на Орлеан нямаше време да осъзнае какво се случи. И по-точно какво се случи с него.

Стана за миг. Докато гледаше как последният от тамплиерите — старецът Фулк д'Анже, се кръсти пред Христовия символ на храма, някакъв трус го разтърси до мозъка. Леден студ прониза костите му и го парализира напълно.

Д'Анже не чу шума от счупените дъски на плевника на стотина крачки зад себе си.

Но Родриго се уплаши. Не беше изпитвал подобно нещо; усети някакъв гъдел, който плъзна за секунди по цялото му тяло и замъгли погледа му. Трепереше. Задъхваше се, сърцето му се разтуптя силно. „Нещо — помисли си, мъчейки се да намери думите — не е наред“. Сякаш милион мравки лазеха по краката му и остриите им крачета оставяха белези по кожата му.

Първо се изплаши; надигна се с един скок и започна да се отърсва, мислейки, че Дяволът се е вселил в него. После, тъй като гъделът продължи, се просна отново по гръб на покрива, дишайки дълбоко и мъчейки се да подреди мислите си. Докосна с ръка челото си и разбра, че е потно.

Най-старият от тамплиерите беше влязъл в храма и не можеше да го види. Ами ако потърси помощ? Но от кого? От стражата, пазеща плочите ли?

Зареял поглед в оловното небе, Родриго потръпна. „Мравките“, които хапеха краката му, идваха от църквата и го „дърпаха“ натам. Какво беше това? Внезапно осъзна, че причината не е в него, а зад абатската църква, но не знаеше защо!

В този пристъп имаше и нещо още по-лошо: злото — каквото и да беше то — го „викаше“ в храма. „Бързай — причу му се, — че няма да стигнеш навреме“.

Арагонецът не устоя дълго. Кротък като плахо агне, се надигна на прогнилия покрив, скочи и се отправи към църквата. Какво беше това чудо, което го заставяше да напусне така глупаво скривалището си, избрано толкова внимателно? Откъде идеше тоя кураж да направи всичко възможно, само и само да проникне в едно място, пазено от въоръжените до зъби хора на граф Хуго? Подчинявайки се на гласа, който го водеше, Родриго мина пред талигите на кръстоносците и влезе решително в притвора.

Статуите му се усмихваха.

Щом прекрачи прага, разбра, че е на прав път. Силният сърбеж, обхванал цялото му тяло, започна да стихва като лош спомен. Усещаше само непрекъснато туптене в ушите, на което волята му все още се подчиняваше. Но, изглежда, това не ставаше само с него. В църквата край абсидата, в онази магическа точка, която за древните хора

представляваше небесния свод, на фона на сивия камък се открояваха белите силуети на Андре дьо Монбар, Гондмар д'Англиор, Годфроа дьо Сент Омер и на достопочтения Фулк д'Анже, когото познаваше добре, защото го беше следил отблизо.

Никой от тях не помръдваше. Потънали в снежнобелите си пелерини, обути в ботуши с твърд връх, тамплиерите сякаш чакаха някаква заповед и дори не трепваха.

Молеха ли се?

Родриго не се и опита да разбере. Четиримата — по-точно петимата — стояха там, застинаха като статуи, и чакаха „нещо“. Шпионинът мълчеше като тях и също като тях запуши ушите си с ръце, за да заглуши острия звук, който идваше сякаш точно изпод сводестия таван.

Скоро неизбежното се случи. Най-неочаквано точно в центъра, сред тамплиерите, се появи стълб светлина. Блестяща, ослепителна и бяла като луната, тази пулсираща светлина изникна от пода и се устреми към дървения таван. Сияеше като огън, но за разлика от него, огненият стълб беше компактен, сякаш солиден.

— „А славата Господня наврѣх планината изглеждаше пред очите на Израилевите синове като огън, който изпояжда“ прошепна старият Фулк немощно, цитирайки глава 24 от Изход. Той също сякаш беше в транс. После продължи: „Мойсей влезе всред облака и възлезе на планината; и стоя Мойсей на планината четирийсет дена и четирийсет ноци“.

— „Направете ковчег от дърво ситим“ — поде с груб глас Андре след последната фраза на своя другар.

— „Направи също и очистилице от чисто злато“ — продължи Фулк.

— „И направи трапеза от дърво ситим, два лакти дълга“ присъедини се мигом Гондмар, цитирайки глава 25 от Изход.

— „И направи светилник от чисто злато“ — нямаше как да не се обади накрая и Годфроа дьо Сент Омер.

Четиримата изричаха фразите един през друг и така с всеки нов стих стълбът ставаше все по-моцнен. Скоро жуженето и техният шепот се сляха в едно, а сивите камъни по абсидата започнаха да губят твърдостта си. Сякаш изведнѣж се размекнаха като огромни парчета

восък, който всеки момент щеше да се разтопи. И както изглежда, „това“ каквото и да бе то, едва започваше.

Междувременно Родриго бе зареял поглед в центъра на огнената колона; тя беше като слънце, което не изгаря очите. Във всеки случай светлината не бе съвсем бяла. По оста на стълба се провиждаше едва-едва нещо като кръст, набразден с виещи се пътища, които се въртяха в една посока, както водовъртежите в реките. И в стълба се оформи лабиринт, от който скоро изникнаха три сенки, приличащи смътно на човешки.

Фигурите се отразиха в зениците му и уголемявайки се все повече и повече, се приближиха и закриха по ширина светлия стълб, пулсиращ пред него. С разширени зеници и зачервени очи, без да мига, Родриго зачака. Не можеше нито да трепне, ни да продума и дори не усещаше твърдата каменна настилка под меките си кожени обуца.

После се чу гръм. Беше силен. Кънтящ. Неудържим.

Цялата църква се разтресе и Родриго, който бе в средата на абсидата, усети как мощната вълна го блъска в гърдите. Никога не бе изпитвал подобно нещо. Останал без дъх, успя да забележи — доколкото беше в съзнание — как тежкото му тяло полита назад с невиджана сила. И Дяволът да го бе шамаросал, нямаше да се чувства така крехък, както в този миг.

След секунда, запратен сред столовете в храма и целият натъртен, „шпионинът“ успя да надигне глава и да стане свидетел на сцена, която нямаше да забрави никога.

Обвити в нежна портокалова светлина, три фигури — две на млади мъже, единият, от които с пелерината на тамплиерите, и един старец със сива коса в окаян вид — бяха избълвани от стълба и паднаха в несвяст още щом прекосиха този „праг“.

Сиянието им не изчезна веднага. Проснати като мъртви на пода, те още излъчваха портокалов блясък, който постепенно гаснеше. Андре дьо Монбар се обади пръв.

— Но това е Жан от Авалон! — викна той.

— И Глук, друидът! — добави Гондмар, който отвори очи, сякаш събудил се от дълбок сън.

В началото никой не забеляза Родриго, докато гигантът Сент Омер — заедно с Глук, Филип и Жан, изправени на една от дървените пейки до абсидата — не впери поглед в него.

— Кой е тоя? — изръмжа той.

Родриго, малко замаян от удара, опита да се надигне и да обясни, но не успя да продума.

[1] Врата към небето (лат.). — Б. а. ↑

СЕВЕРНИЯТ ПОРТИК

Мишел остави колата на паркинга в Орлеан и до Шартр се качи в БМВ-то на Летисия. И двамата знаеха какво ги очаква: приятно провинциално градче, чийто живот от цели девет века се въртеше около прочутата бира и около една уникална сграда — прекрасната готическа катедрала, дело на неизвестен архитект с удивителен новаторски гений.

Стигнаха по-бързо, отколкото очакваха, и като зърнаха острите върхове на храма, се успокоиха, оставиха колата на най-близкия до центъра паркинг и си позволиха по един вкусен рамстек с рошфор по 88 франка. Кафе дьо ла Серпант беше идеалното убежище за „изследваните“ на катедрали. Поне така им казаха в малкото туристическо бюро в града.

Докато обядваха, Летисия и Мишел поглеждаха непрекъснато великолепия южен портик на храма. По предните колони от двете страни на красивия и изящен притвор се виждаха някои герои от Новия завет, а на централния фронтон имаше прекрасен релеф на Страшния съд. Но всъщност тази скулптурна група беше само малка част от изваяните почти четири хиляди сцени, красящи храма, и петте хиляди персонажи по витражите.

Интересното е, че и една от най-известните статуи се намираще над южния портик, вградена в странен решетест прозорец. Това бе скулптурата на Исус — прав, държащ в лявата си ръка книга, затворена с три печата, и стъпил върху главите съответно на дракон и на лъв. Покровител на катедралата.

— Имаш ли представа какво значи това? — запита инженерът, като видя снимката в менюто на ресторанта.

— Боже мой! — изсмя се Летисия. — Нали не ме изпитваш пак?

Светлите ѝ очи го гледаха с нежност, която той почти бе забравил. А усмивката блестеше сред симпатичните лунички по лицето ѝ.

— Всъщност става въпрос за доста двусмислен символизъм — отвърна най-сетне тя, отпивайки от ментовия чай. Нещо като „печат“, като знак по някои от главните готически катедрали от този период.

— Печат ли?

— Да. Нещо като анаграма на прочутата фраза на Христос: „Никой не ще влезе в Царството небесно, ако не чрез мен“, в която Исус играе ролята на Звездна врата.

— Звездна врата? А фигурите под краката му? Имат ли нещо общо с това? — запита Мишел, сочейки фигурите в основата.

— Не, не, разбира се — отвърна тя. — От една страна, скулптурата представлява победата на Христос над силите на злото, изобразени в краката му. Но предвид това, че на другите два портика — Кралския и северния — има ясни астрологически символи, то Лъвът и Драконът може да са препратка към някои астрологически ери, приключили с появата на Христос.

— И които са тия ери?

— Ерата на Лъва е била около 10 000-ата година преди нашата ера, а на Дракона, за народите от Изтока, съвпада приблизително с тази на Тигъра.

Мишел вдигна вежди, както само той можеше.

— А книгата, която държи? — запита.

— Може да е Библията или Откровението със Страшния съд, изобразен на горната сцена.

— Може? — подхвърли шеговито Мишел. — Ами ако е Книга на мъртвите! Сама каза, че е възможно египтяните да са далечните основоположници на готическото изкуство, нали?

— Аз ли го казах?

— Да. Когато ти споменах, че една странна личност във Везле ми обясни, че на външния фронтон там е изобразена много точно една от най-известните сцени от египетската Книга на мъртвите. Книгата, която Христос държи, може да крие нещо като символичен ключ, като наръчник с упътвания за преминаването оттук към отвъдното.

— Хъммм — Летисия побърза да изпие чая си. — Когато бях в университета, изчетох всичко, което ми попадна, от някой си Рене Швалер-Любич; той пише за египетската символика и е много добър, макар че почти никой не го разбира. И често казваше, че релефите по

храмовете край Нил не трябва да се тълкуват сцена по сцена, а като едно хармонично цяло. Странното е, че ти току-що направи същото.

— Аз ли?

— Да! Не забеляза ли? Свърза книгата от скулптурата на решетестия прозорец със сцената, изваяна отгоре, и „прочете“ тази скулптурна група като едно цяло. Интересно, знаеш ли, че започваш да гледаш на нещата като посветен?

— Я стига! — възрази Мишел. — Но има ли някакъв смисъл в това, което казвам? В крайна сметка ти си историкът.

— Не знам. Но имай предвид следния парадокс: ако катедралата в Шартр е строена, както казваш, като отправна точка към отвъдното, то под плочите ѝ не е погребан нито един епископ, крал или граф. Нито един! Как ще е отправна точка към другия свят, щом в нея не е погребан никой?

— Да, но от онова, което успях да прочета, и в пирамидите не е открита нито една мумия. А Шарпантие казва, че пирамидите и катедралите са градени по сходни математически образци. Значи парадоксът не се отнася само за това място.

— Я гледай! — усмихна се Летисия, отмятайки един кичур от лицето си. — Виждам, че си напреднал много по време на раздялата ни.

— Какво искаш да кажеш?

— Че си чел книгите, които останаха вкъщи. Всъщност идеята, че пирамидите не са строени като гробове, идва от арабите. Първите халифи, занимавали се с тези внушителни паметници, са смятали, че това са храмове, посветени на Изида, в които суверените били посвещавани. И ако Изида е възприета от християнска Европа като света Богородица, както ти казах, то може би катедралите имат функция, подобна на храмовете, служещи за същото.

— Звучи логично, но между египтяните и строителите на катедрали е имало други цивилизации. Гърци, римляни, араби. Как се е предавало това познание през вековете? И защо готическите сгради не са били построени много по-рано?

— Вярно е — съгласи се Летисия, като взе чантата си, плати обяда и поведе Мишел към другия край на катедралата. — Но имай предвид, че нито един от тези преходи не е бил бърз. Гърците владеят Египет три века благодарение на Александър и пълководците му,

Птолемеите. Те са поддържали храмовете и са строили нови култови средища върху предишните; изучили са бързо йероглифите и знанията на фараоните. После римляните превръщат Египет в своя провинция и първите християни — коптите, се установяват там и наследяват това познание, опазено от Птолемеите. Накрая собствената им Църква започва да ги преследва жестоко, обвинява ги в гностически еретизъм и осъжда много от древните им вярвания.

— Нещо подобно казва и Луи Шарпантие в книгата си. Той твърди, че от издигането на пирамидите до Храма на Соломон и после до катедралата в Шартр минават по две хиляди години, което е една астрологическа ера. Естествено това означава също, че всеки от тези народи е строил своите храмове в съответствие с определени доминиращи звезди, за да задоволи някаква метафизическа нужда, която днес сме забравили.

— Съгласна съм. Древните хора не са правили нищо само за красотата. Във всичките си действия са се водили от някаква практическа цел.

— Практическа ли?

— Да. Но не непременно нещо материално. Може да са издигали пирамидите например, за да насочат покойниците си към някои важни звезди от митологията, нали?

— Добра идея! — възкликна Мишел. Разговорът навлизаше най-сетне в сферата, в която той се чувстваше сигурен. — Това би обяснило и защо пирамидите и катедралите имат толкова различно разположение.

Заинтригувана, Летисия го остави да продължи.

— Днес астрономите знаят, че нито една звезда не стои неподвижно на небето. Това се дължи на особено движение на Земята, което те наричат прецесия.

— Прецесия ли?

— Ще ти обясня. Земята, както знаеш, се върти около собствената си ос и около Слънцето и така се редят дните и сезоните.

— Дотук разбирам.

— Но заради това движение звездите, които се виждат на хоризонта, сменят всеки сезон местоположението си и почти всеки месец се появяват нови съзвездия. От това движение на звездите зависят и зодиакалните знаци. Но древните хора откриват — продължи

Мишел, — че нашата планета извършва и още едно, неправилно движение, при което надлъжната ос на Земята се клати като тази на пумпала, и така — от сезон на сезон, звездите никога не са на едно и също място. Нито една звезда от това лято няма да бъде на същото място идното лято. Всъщност, колкото и да ти е странно, те се местят с един градус на всеки седемдесет и две години, като се издигат и снишават на хоризонта на пълни цикли от двайсет и шест хиляди години.

— И от това правиш заключение, че...

— Тъй като звездите се местят на всеки две хиляди години с почти трийсет градуса, то и древните трябвало да променят разположението на храмовете си и да ги строят отново на други места. Само така можели да продължат да спазват формата на свещените си съзвездия на Земята.

Смълчана, Летисия се замисли. През годините, преживени заедно, Мишел никога не ѝ беше говорил така разпалено на теми, които биха я заинтригували. Астрономия, математика, звездна картография сякаш нищо от онова, с което се занимаваше той, не би могло да я интересува. Освен това не бе обръщал никакво внимание и на метафизическите ѝ търсения, и на книгите с трансцендентна тематика.

А сега изведнъж интересите им съвпаднаха.

— Тогава, доколкото разбирам, смяташ, че за да узнаем защо са построени катедралите, трябва да ги свържем с прекия им предшественик, тоест с Храма на Соломон и с реликвите, открити там. Нали?

— А кивотът? — Мишел захапа доволно дръжките на очилата си. — Нали каза, че тамплиерите може да са открили тайните на готическото изкуство в някакви документи, намиращи се в кивота?

Развеселена, Летисия кимна, докато се приближаваха към северния портик, потънал в сенките на късния следобед. „И на всичко отгоре чува какво казвам!“, помисли си тя.

Въздухът в този час на деня бе пропит с хилядите ухания на пролетта, идващи от градините към cloître de Notre Dame^[1], запазени от деветнайсети век. Щом стигнаха до готическите аркади, където се открояваха дванайсетте знака на зодиака, тя реши да предизвика

Мишел. Не беше мислила да насочва разговора в тази посока, но нещо там я накара да почувства, че моментът е подходящ.

— Знам, че Библията никога не е била любимото ти четиво — подхвърли нехайно.

— Защо смяташ така?

— Защото, ако я беше чел внимателно — продължи тя, щеше да знаеш, че Мойсей и избраният народ бягат от Египет, преследвани от фараона, и се спасяват само защото Господ унищожаваше в последния момент войската му в Червено море. Мислил ли си какво е накарало фараона да преследва такава малка група бегълци с войска?

Мишел не отговори. Летисия го привличаше отново с онзи магнетизъм, който го накара да се влюби в нея преди години. Стисна зъби и я остави да продължи.

— Дали Мойсей не е „откраднал“ някоя важна религиозна и научна тайна, може би митичните Изумрудени книги на Хермес, които после скрива в Ковчега на Завета и ги нарича Божи заповеди? Никой суверен не би пестил сили да преследва един крадец за подобно нещо.

— На Хермес ли?

— Защо се учудваш? Средновековните майстори строители, градили тези стени, често си спомняли думите му, казани на Асклепий и разкриващи за какво служат тези книги.

Мишел стоеше, без да мигне, и чакаше Летисия да довърши странното си обяснение.

— Може би не знаеш, че Египет е копие на небето? — И зацитира тържествено: — „Или по-точно мястото, където се изпращат и проектират тук долу всички феномени, които движат и направляват небесните сили?“

— Знаеш го наизуст!

Тя не отвърна. Гъвкава като змия, изкачи стълбите, водещи към притвора на северния портик, и като се завъртя и застана пред решетестия прозорец със статуята на света Богородица, посочи една от колоните, поддържащи архитектурната група.

— Виждаш ли го? Това е кивотът, тръгнал от Йерусалим.

Впечатлен от тази неочаквана проява на ерудиция, инженерът облещи очи. Там, на двата невисоки капители, релефът наистина се виждаше съвсем ясно: издължен ковчег, запечатан по същия начин като книгата на Христос над южния портик и натоварен в талига, която

сякаш се движи. На другия релеф — доста увреден, се виждаха някакви мъже в туники или пелерини, застанали почтително или смирено около същия ковчег. И под двете „винетки“ — един неясен надпис на латински: *Hic Amittitur Archa Cederis*.

— Какво значи? — запита Мишел, докосвайки с върха на пръстите си надписа.

— Нещо като „Това е кивотът, който трябва да предадеш“.

— Да предадеш ли? На кого?

— На онзи, който заслужава — отвърна загадъчно Летисия.

— Но разбира се, възможно е *Cederis* да е ерозирало *Foederis* — „Завет“, и тогава надписът ще гласи „Това е Ковчегът на Завета“.

— А какво представлява другата сцена?

— Коя? Тази ли? — Блондинката посочи мъжете с пелерини около затворения ковчег. — Сигурно са хората, които са получили кивота, а следователно и книгите на Хермес, пренесени в него. Книги, пазени от някого, когото можеш да разпознаеш само ако си тук и разчетеш тези капители.

— От кого? От тамплиерите ли?

— Ти го каза.

Последната реплика на Летисия отекна силно и ясно в слушалките на Рикар. Като забеляза изненадата му, нубиецът, който преди часове беше прихванал този съвсем ясен сигнал, идващ от мощен микрофон, прикачен на Мишел от някой друг, а не от неговия екип, се размърда неспокойно в задната част на вана.

— Трябва да действаме бързо — рече строго той. — Не знам коя, по дяволите, е тази жена, но съм сигурен, че е готова да изпее на „птичката“ точно онова, което не искаме да знае.

— Защо си толкова сигурен, Жерар? — попита каталунецът и го погледна много сериозно, а магнетофонът продължаваше да записва разговора, който се водеше една пряка понататък.

— Не съм — отвърна той. — Но като я чух какво каза, смятам, че отец Роже ще одобри една бърза превантивна мярка.

— Казваш го заради онова за Хермес, нали?

— Да. Заради онова за Хермес.

Рикар не промени изобщо изражението си, той просто трябваше да се съгласи. Замалко да изпуснат нещата заради някаква непозната. И

като се завъртя на стола, каталунецът намигна на Глория да потегли.

Реното Еспейс избърмча послушно два-три пъти и се насочи към малкия парк пред църквата Света Богородица в Шартр, приближавайки бавно северния портик. Щом стигна до номер 21, където започваха стълбите към високата тераса, водеща към магазина за антики и към чайната *Забележителности и лакомства*, страничната врата на вана се отвори с трясък пред притвора.

Никой не ги видя. По това време дори магазините за сувенири и фотографски принадлежности бяха затворени.

Само Летисия и Мишел гледаха учудени как един атлет тъмнокож, но с европейски черти на лицето, изкачи стълбите, които ги деляха, и спря пред тях. Деветмилиметров глок със заглушител проблесна в дясната му ръка.

— Не мърдай! — изсъска той.

Негърът — здравеняк, висок метър и осемдесет — вторачи жълтеникавите си очи в блондинката, сякаш тя беше мишената. Инженерът изтръпна.

— Този път се разбързахте — прошепна Летисия, без да трепне.

— Познавате ли се?

— Да, Мишел. Отдавна.

Занемял от шока, инженерът не продума повече. „В каква каша се е забъркала тая жена?“, запита се. И мигом предположи най-лошото: Марсел, нейният мъж, умиращ от ревност след изчезването ѝ, е пратил тия мутри по следите ѝ. Но как толкова бързо?

Нямайки и представа за прибързаните умозаклучения на Мишел, нубиецът размаха маниерно оръжието. Посочи на блондинката пътя към колата и погледна така Темоен, че той замръзна на място. За негова изненада тя се подчини, без да окаже никаква съпротива.

Но в края на стълбите успя да подхвърли:

— Потърси Шарпантие. И му кажи да ме открие.

— Шарпантие?

— Фондацията.

Някой я издърпа във вана и тя не успя да каже нищо повече. Нубиецът влезе след нея и като хвърли поглед на Темоен — по-блед от камъните на портика, му дожаля.

— Не се мяркай повече тук или си мъртъв — рече му.

Треперещ от страх, Мишел опипа камъните зад себе си и накрая се облегна на колоната с кивота. От нерви по мустаците му се процеждаше пот, както никога досега.

Моторът на реното изрева и то изчезна за секунди в посоката, откъдето се бе появило. И изведнъж този самотен кът от катедралния периметър потъна в необичайна тишина.

Мишел се сети за полицията много по-късно.

[1] Заградено дворно място към катедрала (фр.) — Б. пр. ↑

ШАН-3-ЕЛИЗЕ

Един пълен мъж, облечен безупречно в перленосиво, отрязва върха на третата си за този следобед хаванска пура, докато чакаше секретарката да се обади. През остъклената стена се виждаше голяма част от Града на светлината. Беше по-красив и от мечтите на Луи XIV, когато наредил на своя пейзажист да го преобрази през 1667 година.

Там всичко бе история. От махагоновия кабинет на пълния мъж се виждаше панорамата около Триумфалната арка на Наполеон. Паметник, разделящ на две широкия булевард, който пък отделяше величествената Арш дьо ла Дефанс от египетския обелиск на площад Конкорд и стъклената пирамида пред Лувъра.

Сградата, от която мъжът с хаванската пура гледеше Париж, бе увенчана с друга пирамида — от стомана, и приличаше на гигантски фараонски обелиск. Всъщност през последните години подобни сгради бяха издигнати навсякъде по света: на номер 110 на Пасео де ла Кастиляна в Мадрид, в центъра на нюйоркския Манхатън, в Рим, Лондон и Берлин. Но където и да бяха, колкото и парадоксално да е, нямаше нито един център на власт в света без пирамида или обелиск. Ватиканът и Белият дом бяха само два примера за това. А неговите сгради — трети.

Наслаждавайки се на панорамата, пълният мъж си мислеше с гордост точно това. Някой велик архитект, без съмнение магьосник, бе обединил с шесткилометрова права линия булевард Шарл дьо Гол, Шан-з-Елизе, градината Тюйлери, Триумфалната арка на Карусел и двореца Лувър. За прослава на дедите. И около този съвършен план никнеха като декоративни растения десетки символи на власт, измислени трийсет века преди Христа и поставени там с поразителна точност.

— Мосю — гръмна изведнъж вътрешният телефон, — посетителят, когото очаквате, пристигна току-що. Да му кажа ли да влезе?

— Да, моля — отвърна той, доволен.

Всичко бе наред. Вратата на кабинета му щракна веднага. През нея влезе, оправяйки възела на вратовръзката си, слаб, среден на ръст мъж, с издължено и недобре избръснато лице. Под мишница носеше папка с документи, небрежно прихванати с ластик. Изглеждаше нервен.

— Значи вие сте Жак Монри — каза пълният мъж, като запали пурата си със златна запалка и скри ножичката в първото чекмедже на бюрото си.

— Много се радвам да се запозная най-после лично с вас, мосю Шарпантие — отвърна влезият. — Нашият институт изключително цени щедрото ви меценатство и загрижеността ви.

Директорът на CNES подаде ръка на домакина, но тутакси я отдръпна, засрамен, разбирайки, че няма кой да я поеме. Шарпантие — кръглолик, с открито чело, покани с жест изпълнителния директор да седне.

— Тулуза е доста далеч оттук, нали?

— О, да, да — отвърна Монри нервно.

— Предполагам, познавате Париж?

— Разбира се, мосю. Тук следвах. Макар че, в интерес на истината, се е разраснал много оттогава. Знаете ли, завърших през 1963 година и оттогава не съм се интересувал дори за събитията през май шейсет и осма. Лабораторията в Тулуза се превърна в мой дом.

Meteor map поглади безмълвно папката си, чудейки се дали да запознае веднага своя меценат с най-важните въпроси, или да изчака. Реши да не бърза. Всъщност дори не посмя да извади цигарите си. Мосю Шарпантие продължи да го разпитва разсеяно за най-незначителни неща, но сякаш не чуваше подробните му обяснения.

— Ходили ли сте някога в Националната библиотека! попита го. — Предполагам, че да, естествено. А в Музея на медалите там?

Монри не обелваше дума.

— Е, жалко. Наистина жалко. Тогава никога не сте виждали монета като тази, нали?

Пълният мъж протегна закръглената си ръка с огромни пръсти със златни пръстени, приканвайки го да вземе нещо като овална монета с диаметър малко над четири сантиметра. От двете страни на тази монета с леко червеникав цвят — защото несъмнено беше нещо такова — имаше надписи на латински и доста странни фигури: на

жена с глава на птица, държаща огледало пред монарх, седнал под балдахин, и друга гола жена върху обратната страна, държаща в едната си ръка сърце, а в другата — гребен. И всичко това, както разбра Монри, бе обсипано с абсурдна астрологическа символика.

— Не съм виждал подобно нещо. — Инженерът поглади металната пластина, изненадан. — Какво е? Някоя от дреболиите, които търговците на карти таро продават край Сена ли?

Шарпантие го изгледа свирепо.

— Това е амулет на над четиристотин години, мосю Монри. Не е кинкалория. И като историческа стойност няма цена, въпреки че монетата, която държите, е, разбира се, само прекрасно копие на оригинала. И знаете ли кое е най-хубавото? Експертите потвърдиха, че е принадлежала на херцогиня Катерина де Медичи и е изсечена от самия Мишел дьо Нотрдам, прочут лекар и пророк по онова време, по-известен като Нострадамус.

— Нострадамус ли? Да не би да вярвате в предсказания и тям подобни? Откакто бе казано, че краят на света ще дойде на 11 август 1999 година, аз не...

— Да вярвам ли? — Пълният мъж пое дълбоко дима от пурата си, преди да прекъсне инженера. — Тази дума не фигурира в речника ми, мосю Монри.

— Ами тогава?

— Показвам ви това, за да „знаете“, а не да „вярвате“. Шарпантие наблегна на глаголите, подканяйки го деликатно да ги осъзнае добре. — Ако сте гледали внимателно, сте забелязали, че фигурите върху лицевата страна на монетата са карти на съзвездия. Ето го W на Касиопея, ромба на Дева, алхимичните символи на Венера и Меркурий. Предполагам, че на пръв поглед съответното им разположение не ви говори нищо, нали?

Жак Монри си сложи семпли очила за далекогледство и огледа монетата внимателно. Този път се помъчи да види нещо повече, преди да е чул обясненията на домакина. Макар силата му определено да не беше в историята, единственото, което искаше в момента, бе да е на висотата на своя меценат. Но тази игра не беше по силите му.

— Ще ви помогна — усмихна се язвително мосю Шарпантие. — Представете си, че голата жена е Земята, гръцката богиня Гея, и главата ѝ сочи географския север. От тази изходна точка на запад се

намират Касиопея и Южният кръст, а на изток — съзвездието Дева и Венера, съвсем близко до зенита. Значи става въпрос за звездна карта, мосю Монри. Карта, по която можем да познаем една дата.

— Карта ли? Не смятате ли, че това е твърде рисковано?

Облак бял дим забули лицето на Meteor map, който го вдиша, без да трепне.

— В никакъв случай, мосю Монри. Талисманите се правят, за да се улови духът на висшето в елементите от низшия свят. Разбира се, при днешното ниво на астрономията тази монета е груба и неточна „карта“, но дава достатъчно ориентири, за да разберем, че ни сочи приблизително една дата.

— Дата ли? — Инженерът бе все така слисан. Тоя човек, червив с пари, или нямаше никаква представа от астрономия, или се подиграваше с него.

— Точно така. Но странното е, че тази дата, обозначена приблизително с позицията на звездите и планетите върху монетата, съвпада с тяхното разположение през тези месеци. Удивително, нали? През тези месеци! През седемнайсети век враговете на Катерина и на Франция, най-вече англичаните, разпространяват клевети за този амулет, твърдейки, че е дело на някаква последователка на сатаната. Имената на падналите ангели, изписани върху него, като Анаел или Асмодей, сякаш потвърждават това, но всъщност всичко е чиста астрономия. Дори жената върху обратната страна е ясна алузия за съзвездието Дева.

— Предполагам, че ме повикахте, за да потвърдя тезата ви. Така ли е?

— Съвсем не. Отново грешите — рече Шарпантие със злорада физиономия, сякаш бе доволен, че тормози този рационален ум. — Повиках ви, защото искам да ви помогна да решите проблема си. Разказвам ви за амулета, за да имате някаква представа, преди да пристъпите към действие.

Пълният мъж се надигна от бюрото си и широко отворил очи, зарея поглед през един от прозорците, гледащи към площад Конкорд. Там долу величественият обелиск, подарен от Мехмед Али на французите и „откраднат“ от централната фасада на египетския храм в Луксор, блестеше под позлатения си връх.

— Значи сте научили вече за снимките от сателита? — прошепна Жак Монри, сваляйки очилата си.

— Още от първия опит.

— И?

— Изобщо не се изненадах. Всичко е предсказано в тази монета, която вие сякаш не искате да разчетете. Трябваше да го предположа, липсва ви херметическа подготовка, както на всички.

— Каква подготовка?

— Хер-ме-ти-чес-ка — изрече на срички Шарпантие. — Например и до днес не знаете, че талисманите са древноегипетско изобретение за привличане на небесните сили на земята. Не онези талисмани, които днес всички си представят, като чуват тази дума: обикновени глупости за късмет. Нищо подобно! Става въпрос за връзки между този свят и отвъдния, които се „активират“ само в определени моменти и които Хермес — име, дадено от гърците на бог Тот — учи хората да владеят.

— Но няма да отречете, че дори да приема тази хипотеза, между Хермес и Катерина де Медичи има дълъг исторически период. И то поне от двайсет и пет века — подхвърли заядливо инженерът.

— Ако не и повече, наистина. Но това, което не знаете, е, че един велик роднина на Катерина — прочутият флорентински търговец Козимо де Медичи, се сдобива с екземпляр от *Corpus Hermeticum* — кратък вариант на изгубените днес Книги на Хермес, и нарежда на Марсилио Фичино да го преведе на латински някъде около 1460 година. Така фамилията опазва тайната за изработването на талисмани и я предава на мъдри хора като Нострадамус. След него е имало и други, които са изработвали по-малки талисмани, като този на Катерина, и гигантски — като Париж.

— Като Париж ли?

Meteor map погледна машинално навън, сякаш се мъчеше да открие зад матовите прозорци някой детайл от града, убягнал му досега. Движението по Шан-з-Елизе беше натоварено по това време.

— Как? И това ли не сте забелязали? Триумфалният път, който минава тук отпред, прекосява и много от безспорните египетски символи: пирамиди, обелиски, фонтани със сфинкове. И всички те са амулети! Впечатлен от Египет, след военния си поход Наполеон бива посветен в масонството и влиза в ложа, наречена точно Египетският

Хермес, към която се присъединяват баща му и брат му Жозеф. Представяте ли си? Наполеон искал да превърне столицата си в гигантски талисман, покровител на политическите му планове. Но тогава не знаел, че други преди него и неговата жена са създали свой амулет, следвайки херметическите указания, дошли от Йерусалим и Египет.

— Други ли?

— Изслушайте ме, моля — сръза го Шарпантие. — Тези други са тамплиерите. А Медичите във Флоренция узнават за подготовката на строежа на суперталисмана във Франция през тринайсети век, когато проектът вече се осъществява, и запазват тайната до епохата на херцогиня Катерина и на папа Климент VII. И този суперталисман, мосю Монри, с формата на съзвездие Дева, обхваща стотици хектари площ и върховете му са маркирани с катедрали.

— Катедрали!

Монри подскочи на мястото си, хващайки се за страничните облегалки. Без да каже нищо повече, се помъчи да махне нервно ластика на документите, които стискаше в ръце. Макар и късно, инженерът започна да прави връзката между някои неща.

— Точно това не можахме да снимаме с ERS, мосю — прошепна той. — Катедралите!

Мъжът с хаванската пура изобщо не трепна при това признание.

— Знам — рече той и вдъхна отново дима на ароматната си пура. — Прибягнах до услугите на ERS, за да се уверя, че предсказанието от монетата е вярно, че както предполагаме, суперталисманът съществува и че ще се активира тези дни. Сателитните ви снимки показаха, че е така. А сега съм сигурен и че талисманът е започнал да действа преди няколко дни под звездната конфигурация, предвидена от създателите му. Не очаквах само, че ще започне да излъчва магнитен сигнал.

Опулен, инженерът се помъчи да подреди мислите си.

— И щом цялата галиматия ви е ясна, какъв е проблемът тогава?

— Проблемът, мосю Монри, не е в снимките. Всъщност в техническо отношение работата ви е съвсем успешна. Проблемът — повтори той — е в произволните действия на един от вашите служители, на Мишел Темоен. Както знаете, шефът на проекта напусна работа, след като наредихте да се проведе разследване, за да

се установи каква е вината му за „провала“ на ERS. И затормозен, реши сам да проучи аномалиите в снимките, за да ви докаже, че е невинен.

— Темоен! Не мога да повярвам, че Темоен...

— Това не е всичко. Мосю Темоен налучка интуитивно верния път, който трябва да следва, за да разбере от какво естество са уловените от ERS емисии, и отиде във Везле, откъдето започна свое разследване. Опитвайки се да ви докаже, че сигурно има някаква енергийна аномалия, която да обясни доловените от ERS сигнали, без да иска, той показа на нашите много влиятелни врагове пътя към една стара тайна.

— Тогава проблемът не е мой, а негов.

— Вижте какво — прекъсна го Шарпантие, — ако не успеете да спрете разследването на вашия човек и заради него противниците ни стигнат до информация, до която не трябва да имат достъп, последният виновник от тази верига ще сте вие и лабораторията, за която отговаряте. Разбрахте ли?

— Много добре.

Преситен от информация, Жак Монри се помъчи да подреди набързо в ума си цялата тази лавина от данни и изисквания. Докато прибираще дигиталните снимки от ERS, прецени ситуацията: ако онова, което Темоен търсеше, беше в храмовете, заснети от сателита, то явно инженерът бе тръгнал по следите на някакъв източник на мощна енергия, към който се стремяха и други хора. Някакъв „предавател“, който, доколкото разбра от казаното от мосю Шарпантие, е свързан с дистанционно управление, програмирано преди векове. С една дума, енергиен източник, който шефовете на Фондацията, поддържаща финансовия му статут, искаха само за себе си.

— Поправете ме, ако греша, мосю Шарпантие — продължи инженерът, — но сигурно противниците ви искат да използват разследването на Темоен, за да стигнат до нещо, което може да активира всички талисмани, за които ми споменахте.

— Така е.

— А защо не направят свое разследване?

— Дълго е за обяснение, но да кажем, че става дума за група хора, на които не е разрешено да се намесват директно в историята от

векове.

— Това има ли нещо общо с енергийния „източник“ на талисманите?

— Има много общо.

— И какво представлява този „източник“?

Мосю Шарпантие пое дълбоко въздух, преди да отвърне:

— Длъжен съм да отговарям на въпросите ви, така че ще ви кажа. Става въпрос за Ковчег на Завета.

Монри облещи очи.

— А противниците ви?

— Ангели, драги господине. Паднали ангели. Колкото и да не ви се вярва, вече сте се забъркали в хилядолетно единоборство.

Инженерът се по дразни.

— Моля ви! Нали знаете, че не съм вярващ?

— Не искам да съм груб с вас — побърза да смекчи тона си мосю Шарпантие. — Независимо дали вярвате или не, трябва да ви кажа, че организацията, която оглавявам, има много сериозни противници. Всъщност от години се мъчим дискретно да пазим всички гигантски „талисмани“, които сме открили в Европа, но за да постигнат целите си и да ни попречат, нашите противници използват Темоен.

— Противници ли? Аз мислех, че Фондацията ви е благотворителна.

— Така е. Тези врагове, повтарям за последен път, не са бизнес конкуренти. Знам, че ви звучи странно, но в случая те представляват дяволската фракция. Ако досега сте смятали, че дяволите са същества с рога, с червена кожа и остра опашка, грешите. И те са хора от плът и кръв, както ангелите, само че идват от друго място.

— От друго място ли? Искате да кажете — извънземни? Моля ви!

— Не. Нямам предвид извънземни, нито астронавти от друга планета или нещо подобно. Те идват по други пътища, през други, така да се каже, врати. И са способни на всичко, за да ни отстранят от този проект и да получат контрол над талисманите.

— Какво значи „способни на всичко“?

— На всичко. Всъщност тия дни отвлякоха най-добрата ни агентка, която се надявахме да спре вашия инженер: бившата жена на Мишел Темоен. Сега разбирате ли защо побързах да се срещна с вас?

Метеор map се стресна. От всичко, което му бе казал неговият меценат, това беше единственото наистина сериозно нещо. Познаваше доста добре Летисия. Достатъчно, за да знае, че най-странното нещо, в което тази жена се беше забърквала изобщо, бе някаква банална женска масонска ложа, която посещаваше стриктно веднъж в седмицата. Помнеше я като интелигентна и уравновесена жена. Идеална, за да омиротвори такъв чудак като Темоен. И мисълта, че може да е попаднала в ръцете на някакви откачалки, на някаква сатанинска секта — защото какво друго можеше да бъде според казаното от Шарпантие, — го ужасяваше.

Изнервен, Жак Монри започна да схваща положението.

— Кажете, мосю Шарпантие, вие масон ли сте? — запита той внезапно.

— Може да се каже. Имам предци зидари, работили по катедралите. А това буквално значи масон, нали?

— Но все пак не разбирам — прекъсна го съвсем сериозно инженерът — защо ми казвате всичко това. Какво очаквате от мен?

— Искам да тръгнете незабавно за Амиен, където, както разбрахме, отива в момента Мишел Темоен. Трябва да спечелите доверието му, да му разкажете каквото знаете и да спрете разследването му. Не е трудно, нали?

— Само това ли?

— Щом се оттегли от сцената, противниците ни ще изгубят главната следа към източника на суперталисманите и тайната ще бъде опазена още дълго.

— И няма да осведомите полицията?

— Темоен вече е предупредил жандармерията в Шартр за станалото, но не мисля, че в случая ще знаят какво да правят. Ние ще се заемем със спасяването на Летисия.

— Как може да сте толкова сигурен?

— У нея има микрофон с предавател. Не се тревожете. Това е наша работа.

Шарпантие се завъртя на пети и взе една книга от махагоновата полица зад бюрото си. Беше средно голяма, с мека подвързия, и той я погали нежно, сякаш това бе неговата утеха.

— Четете ли на испански? — попита.

— Малко. Като дете летувах в Коста Брава и там понаучих някои основни неща.

— Тогава я прочетете по пътя. Кола на Фондацията ще ви откара още сега в Амиен. Открийте Темоен и го махнете оттам.

Meteor map взе книгата в ръце и без дори да я погледне, зададе един последен въпрос на мосю Шарпантие:

— А монетата? Не казва ли защо се активира този суперамулет от катедрали? И какво е това „нещо“, което го активира?

Пълният мъж го погледна косо.

— Съжалявам, не мога да ви отговоря. Извинете, но няма да ви кажа нищо повече, докато не се уверим, че вашият служител се е отказал от разследването.

Жак Монри сведе глава в знак на разбиране и хвърли бърз поглед на книгата, която държеше. Над заглавието — *Пикатрикс. Краят на мъдреца и по-добрият от двата начина да се напредва* — имаше рисунка на магьосник с дълга брада, държащ папирус в дясната си ръка и перо в лявата.

— Ще видим! — промърмори той.

— Прочетете я — настоя пълният мъж. — Марсилио Фичино се е вдъхновил от нея и от *Corpus Hermeticum*, за да създаде трактата за талисманите *De vita coelitus comparanda*. Знаете ли какво означава?

— Нямам представа.

— „Как да овладеем живота на звездите“.

CLAVIS^[1]

1129 ГОДИНА

На Жан от Авалон му трябваха два дена да си възвърне говора и зрението. Внезапното му появяване сред малка група очевидци при абсидата в църквата Света Богородица в Шартр бе предизвикало какви ли не слухове в общността. Малкото, което се знаеше със сигурност, беше, че рицарят се сгромолясал зад централния олтар като градушка в бурна нощ; никой не бе видял как точно е станало, но всички бяха усетили труса.

Тези дни не остана и един слуга на графа, на когото да не се зловидят привилегиите на абата на Клерво. В крайна сметка точно рицарите на служба при този монах бяха видели всичко с очите си и надлежно му бяха докладвали.

Хората бяха познали. Тамплиерите наистина разказаха подробно на абата на Клерво как другарят им бил избълван от някакво пъклено чудовище. Някакво невидимо същество, което навярно бе открило между зъбите си тялото на този благочестив християнин. Те разказаха подробно, разбира се, и за двамата мъже с него, за които също се правеха какви ли не залози, от невероятни по-невероятни.

Бернар, който беше сдържан и наблюдателен духовник, се изненада, че на това място се бяха случили толкова много необикновени събития. Затуй, без да се мае, побърза да посети начаса Жан и неговия оръженосец. И добре направи.

Всъщност на Филип успя да даде само последно причастие вечерта след завръщането му и да заповяда тленните му останки да бъдат погребани веднага. Тялото му, слабо и осакатено, буквално бе покрито с рани; той почти нямаше коса, а тази, която му бе останала, беше белезникава и се чупеше. Освен това устните и върховете на пръстите му бяха съвсем посинели — като на жестоко изтезаван

затворник. Мъчеше го и нещо като проказа, от която не можеше да диша и да движи краката си.

Не успя изобщо да продума. Дори не отвори очи. И затова когато най-сетне издъхна, прегърнал все още меча на господаря си, всички помислиха, че Господ се е смилил над него и му е спестил страданията, които щяха да бъдат още по-големи, ако се свестеше. За тази дяволска напаст сякаш нямаше лек.

Покрусен, абатът посети в килията му и затворника, заловен от тамплиерите в църквата Света Богородица. На войните се бе сторило подозрително, че стои там прав и наблюдава фантастичното завръщане на Жан от Авалон, без дори да трепне или да падне на колене пред чудото. Сякаш някакъв дух шегобиец бе обладал този нещастник и го бе довлякъл в църквата само за да му създаде проблеми. По-късно, посъзвел се, затворникът заяви, че се казва Родриго и е арагонец, а след един-два ужасни разпита в ръцете на гиганта Сент Омер призна дори, че е наемник на орлеанския епископ и е следил отблизо кервана на тамплиерите, дошъл от Светите земи.

Беше голяма изненада.

Бернар говори с него почти час. Нареди да му свалят оковите и да му дадат храна. И така затворникът, седнал с лицата с варено месо, слушаше този благочестив монах, който се мъчеше да спечели доверието му, уверявайки го, че всички грехове ще му бъдат простени, ако признае защо е тук.

Но Бернар не научи много от чужденеца. Поклонник от Компостела, избягал от господаря си в Монсон, скитник по природа, този човек призна, че е претършувал талигите, но не разбрал какви са ония многобройни плочици с надписи.

— Казахте ли за тези плочи на орлеанския епископ? — запита го абатът.

— Да, казах му.

— А той какво ви отговори?

— Ами не помня.

— И не ви ли заповяда още нещо?

— Да. Нареди ми да не ги изпускам от поглед.

И накрая, още същия ден, белият монах бе заведен в малко жилище, намиращо се на три преки от църквата. Там едно местно семейство бе дало щедър подслон на третия от „завърналите се“ в

Шартр. Всички, които го бяха видели преди него, го уверяваха, че бил голям чудак. Бил облечен в опърпана риза и се държал наистина много странно. Казаха, че можел да говори на толкова езици, та се разбирал дори с дърветата от градината на това семейство.

Та така Бернар, придружен от двама монаси, отиде и в дома на Кристиан ковача. Жена му и двамата му синове току-що се бяха навечеряли, а гостът им се бе прибрал вече в стаята си, както казал — да се усамоти за молитва.

Жената на Кристиан — бретонка с дебели бедра и широка усмивка, им каза, че старецът се съвзел много бързо от пътуването, но се оплака, че бил с мрачен нрав и почти не говорел. Както цял Шартр, така и семейството на ковача гореше от нетърпение да узнае какво точно е станало в църквата Света Богородица. Нямаше съмнение, че е чудо, но какво? Старецът не им казал.

Като мина през ковачницата и влезе в жилището, Бернар благослови семейството и помоли да го оставят насаме с чужденеца. Кристиан се подчини. И така, разбрал коя стая в къщата служи и за килия, и за спалня на госта, той се отпрати към нея, като помоли придружаващите го монаси да не ги безпокоят.

Стаята — ако можеше да се нарече така — бе част от конюшната, преградена с дъсчена стена и разчистена, за да се отвори място за сламеника и импровизираната маса, върху която стояха разни стъкленици с грижливо налепени етикети.

Под светлината на дебела вощеница, останала несъмнено от някоя голяма свещ от църквата Свети Леополд, дългокос старец четеше дебела омърляна книга.

И Бернар позна тези коси.

— Глук? — В гърлото му заседна буца. — Вие ли сте, учителю?

Гласът на Бернар отекна в тишината на стаята. Без да помръдне, старецът вдигна поглед от ръкописа, който държеше, и се взря спокойно сред полумрака в белия силует на абата. Изглежда, и той го позна, макар да не го показва веднага.

— А, Бернар! — реагира най-сетне. — Трябваше да предположа, че сте тук.

Монахът протегна ръце да помогне на друида да стане и те крепко се прегърнаха. Като го притисна до гърдите си, Бернар усети колко е измършавял.

— Глук, учителю, какво правите тук? Не съм се и надявал да ви срещна в такъв подходящ момент.

— Хубаво, че го казвате, Дьо ла Фонтен — усмихна се друидът. — Защото врагът иска да сложи ръка на това място и да си присвои онуй, което донесохте тук.

— Вече знаете, че...

— Хайде, Бернар! Нали аз отворих Вратата на вашия страж, рицаря от Авалон, в криптата. Щом го видях, разбрах, че скрижалите трябва да са някъде тук, защото тя се отвори лесно. Че нали точно този рицар бе избран в Йерусалим да открие Вратите и после да ги запечата заедно със скрижалите? Нали той бе посочен от Провидението да погребее тези места и да не допусне да попаднат в ръцете на нечестивци?

Абатът кимна.

— И все пак, Глук, страхувам се да не изгубя този толкова ценен товар, преди да съм си свършил работата.

— Казвате това заради смъртта на майстор Бланшфор, нали?

— И защото заловихме един шпионин на орлеанския епископ, който, изглежда, е проследил кервана в края на пътя от Троа дотук.

Друидът видя как ведрото лице на белия монах помръкна.

— Но, Бернар, не помните ли уроците ми? Нима сте забравили, че спокойствието на духа е най-важното в борбата със Злото? Ако тревогата ви надделее, все едно сте загубили битката. А освен това никой не може да отвори Вратите на нашия Господ, ако няма ключа за тях. И никой не може да използва този ключ, ако не притежава книгата с указания за това.

— Книга с указания ли?

Цистерцианецът хвърли машинално поглед на книгата, която друидът четеше.

— Драги ми Бернар! Не помните ли годините, когато подготвихме този план за вас? Не помните ли и напътствията, които получихте в горите край Клерво, където ви показахме магическите символи на Вратите?

— Помня лабиринта. Метафора за вътрешния път и за поклонението пред Светите врати в Йерусалим, Рим и Сантяго. Помня стълбата. Алегория, която говори за пътя на Яков към небето и за достъпа до свещеното познание. Помня.

— Нищо не сте забравили — рече друидът.

— Да.

— Тогава съм дошъл точно навреме. Ще говорите с Жан от Авалон и ще научите как да използвате ключа. Това ще е началото на славен период, в който творенията ви ще никнат като стрели, сочещи небосвода, и ще привличат над главите на християните благословията на небесните светила. А в тях ще впишете и символите, на които ви научихме, за да могат и други да ги разчетат, когато настъпи моментът.

Глук взе внимателно вехтата книга, написана на латински, и я подаде на Бернар. Беше с груба подвързия и външните краища на страниците ѝ бяха почернели от мръсотия.

Без да я пуска, друидът обясни на Бернар, че оригиналният текст е написан на арабски от мъдреците от Харан — града, към който се отправя Яков, когато получава видението със *Scala Dei*. След това един арабин — един от посветените жители на Харан — занася копие в прекрасната библиотека в Кордоба, откъдето след Реконкистата то стига до предтечите на Школата за преводачи на Алфонсо X в Толедо. Там най-сетне бива преведено на латински и „аз го взех от хранилището им“, рече той накрая.

Книгата със заглавие криптограма *Крайт на мъдреца и подобрият от двата начина да се напредва* съдържаше четири трактата, в които подробно бе обяснена науката за звездите. „Изучи най-вече четвъртата част — и по-точно главата, посветена на Хермес и на организацията, превърнала един град в подобие на небесния Йерусалим от Откровението на свети Йоан — посъветва го той, — а после използвай тази мъдрост, за да определиш мястото, където ще издигнеш своята Врата, и пропорциите, които ще дадеш на това творение, за да го опазиш“.

— Бланшфор знаеше тези пропорции, учителю — оплака се абатът.

— Но не разполагаше нито със скрижалите, нито с познанието за тяхното използване — прекъсна го Глук. — А ти и твоите хора ги имате.

— И кой уби *magister comiciani*?

— Рицарят Жан ще ви разкрие и това, защото имаше достъп до тези истини и до много други, когато се възкачи на небето, където са били Енох и Йезекил.

— Разбирам.

Бернар от Клерво не видя повече Глук. След като му бе връчил книгата, която бе пазил толкова години, абатът реши, че друидът е сметнал житейския си дълг за изпълнен. Такива бяха горските мъдреци — непредсказуеми, необикновени. Глук щеше да умре в усамотение, по своя воля, а следовниците му — сред които бе и самият Бернар — щяха да продължат, явно или тайно, мисията му: да изградят докрай връзката между Земята и Небето.

Както бе споменал Глук, Жан от Авалон беше последната брънка, преди да се пристъпи към действие. Но тамплиерът, видимо състарен, все още се съвземаше в къщата за гости, която епископ Бертран им бе предоставил.

— Не знам дали ще оживее — тюхкаше се абатът. — Скоро погребяхме оръженосеца му.

— Ще се съвземе. Ще видите.

Предсказанието на друида окуражи Бернар. Воинът прекара още няколко дни сред влажни кърпи и легени с топла вода, преди да започне да разказва по малко историята си.

— Отче — промълви най-сетне рано сутринта в Деня на свети Юлиан, — вече знам, че аз съм ключът, който ще отвори Вратата.

Това признание възрадва Бернар. Той не се отдели цял ден от тамплиера, сам се грижеше за него и го насърчаваше да излее душата си.

— Вие приехте да бъдете този ключ още в Йерусалим, братко Жан. Всичко, което ви се случи после, е резултат от плана, който Господ подготви за човек, достоен като вас. Не се бойте от нищо.

— Господарю — продължи рицарят, — при пътуването отвъд Вратата бях в рая и в ада. Един ангел, чието лице изобщо не зърнах, ме водеше през небесните сфери и така обозрях частите, на които е разделена Вселената. Летях до Йерусалим, следвайки пътя на Пророка на неверниците, и видях как една врата към ада се отваря точно под Свещения град. Там зърнах и друга врата, през която се възкачваш направо до Божия трон.

— Продължете.

— Невидимият ангел ми показа с безкрайно търпение и как трябва да строим нашите храмове по образ и подобие на небесното тяло на Пресветата Дева и как те, обхванати от потока, който свързва

звездите една с друга, ще ни помогнат да се възкачваме на небето и да говорим с ангелите, докато сме още в тленните си тела.

— Със собствените си очи ли видяхте това?

— Дори повече, господарю. Онова същество с мощен глас ми показва много неща, които има да се случат. Като насън видях какво ще стане през хилядната година, която иде след хилядната, бедствията, които ще опустошат земята ни, и опасностите, които ще застрашат вярата ни. И още ми показва и хилядната година след хилядната, и чудесата, които ще станат тогава. Но преди всичко, отче, готов съм за свещеното дело, с което трябва да се захванем здраво на това свято място.

— Говорете. Вие сте видели, не аз.

— В земята на Шартр трябва да пазим само скрижалите, свързани със земеделието. Ще ги отделим грижливо и усърдно от свещения товар, като внимаваме много за надписите по изумрудената им повърхност. Тези скрижали говорят с безкрайна мъдрост за това как нашият Господ е създал всички растения и форми на живот на земята. И това ще бъде храмът на Спика и ще е свързан със звездата Спика от съзвездието Дева, най-блестящата му перла.

— Какво още трябва да направим?

— Скрижалите, посветени на музиката и на силата на песента, ще се пазят в Амиен, където ще вдигнем най-голямата църква, която някога е имало. В крайна сметка музиката е Словото Господне в чист вид, за което се говори в първата глава на Битие. Същото ще направим и със скрижалите, които описват движението на Слънцето, те ще бъдат отнесени в Еврьо. Познанието трябва да се разпростре и тайнствената сила, скрита в тези каменни книги, да се превърне в мрежа, която ще закриля благоверните и ще благославя царството ни.

— А съобщи ли ти ангелът дали ще живеем достатъчно, за да доведем докрай делото си, Жан?

Макар и изнемощял, рицарят удостои абата с тържествуващ поглед, какъвто той не бе виждал досега върху ъгловатото му лице.

— Не — отвърна му съвсем спокойно. — Дори няма да видим полагането на първия камък на това велико дело, отче. Но можем да разчитаме на нашите хора, които ще изпълнят свещения си дълг. Само посветените ще разберат какво сме направили със скрижалите и ще ги пазят във времето.

— А така наречените charpentiers?

— Дърводелците, учителю, ще ни наблюдават отблизо. Не се тревожете. Глук, последният от тях, когото сте виждали, ще остави голямо потекло и наследниците му ще просъществуват до края на света.

Бернар коленичи до леглото на рицаря и благодари на Господа за всичко, което му бе казано. Всъщност той не отправяше благодарност само заради думите на рицаря, а защото сега разбираше, че краят на пътя му е близо: имаше ключа (Жан), имаше указанията как да го използва (книгата на Глук) и за да изпълни плана си, му оставаше само да открие точното място на Вратата.

— Знам, че вече сме към края на нашата мисия, рицарю промълви абатът от Клерво, галейки нежно бледата му ръка. — И все пак Бланшфор, майсторът, който знаеше къде да търси Вратата и който бе видял със собствените си очи плановете на Енох за строежа на новия храм, ни липсва.

— Не мислете повече за него. Пиер дьо Бланшфор прекрачи свещения праг като мен и получи достъп до онези знания, които днес аз притежавам. Математика, геометрия, хармония оттогава нито една от тези науки не ми е чужда. Освен това, което ви разказах, и аз видях божествения план. Но за разлика от Бланшфор, съм рицар и ако стане нужда, мога да се защита.

— А не знаете ли случайно кой го уби?

— Той умря, защото се приближи твърде много до небето, носейки в себе си медния астралаб. Сигурно знаете, че всичко, което е от божествено естество, отхвърля метала и го превръща в смъртоносно оръжие. Дори ние, рицарите тамплиери, научихме този урок в Светите земи, като слушахме историите на евреите за Ковчег на Завета и небесното му съдържание.

— Значи е умрял като Филип, вашия оръженосец — рече абатът.
— Но кой и защо го е обезглавил?

— Фамилията на Раймундо де Пеняфорт, орлеанския епископ. Родът му е от дяволи, впълтили се в тяло, които са знаели какво подготвяте, и той се е опитал на всяка цена да го предотврати. Като обезглавяват magister comiciani, спазвайки прастарата си традиция на злосторници, са искали да разберете колко близо са до скрижалите. И че скоро — рано или късно — ще ги откраднат.

— Но това няма да стане.

— Да, засега.

— Засега ли?

Жан от Авалон въздъхна, преди да продължи:

— Природата и целите на дяволите не са много по-различни от тези на самите charpentiers. Трябва да знаете, че и те се стремят към същото като вас: да издигнат храмове върху Вратите и да контролират тези подходи към Небето. Взели са главата на вашия майстор, спазвайки без съмнение старата традиция за освещаване основите на сградата, която ще се строи. Знаете много добре, че главата е хранилище на всички тайни и център на вътрешното просветление. Тя трябва да се пожертва, за да има дух покровител, който ще пази мястото; стълб, на който ще се държи цялата постройка.

— Знам това. — Абатът се наведе. — Йоан Кръстител е обезглавен като символ на колоната, която трябва да поддържа мистичното здание на Христовото тяло. Затуй и Орденът на тамплиерите отдава дължимото на главата^[2].

— Там, където занапред ще се почита череп или глава, със сигурност ще има някоя скрита врата. Независимо дали е пазена от Тъмните сили, или от рицарите на Светлината.

— Мога ли да разчитам на думата ви?

— Можете. От другата страна на Вратата видях, че храмовете, които ще пазят скрижалите и тайната за отварянето на Вратите, ще бъдат построени и ще просъществуват поколения наред.

— Слава Богу!

Жан от Авалон бе започнал отново да говори мъдро. Развълнуван от този неограничен достъп до мъдростта на по-висшите, абатът целуна ръката му и промълви нещо съвсем тихо. Явно изтощен от усилията да говори, рицарят едва долови онова, което абатът се опита да му каже. „Отсега нататък — дочу той — заслужавате да ви наричаме Жан Йерусалимски, защото точно там, в небесния Йерусалим, получихте просветлението. Още утре ще ви пратя един от моите монаси, за да му продиктувате всичко, което сте видели за нашето бъдеще, и това познание да бъде записано“.

— Амин — рече тамплиерът.

— Амин.

[1] Ключ (лат.). — Б. а. ↑

[2] Една от големите загадки, свързани с Ордена на тамплиерите, е точно култът към някаква странна глава, която те наричат Бафомет. За съществуването ѝ се узнава доста късно, по време на открития процес срещу рицарите през XIV век. Истинското значение на думата Бафомет е зашифровано в самото съществително, като е използвана изкусната еврейска система, наречена Атбаш. Методът е прост: всички букви от еврейската азбука се подреждат в два успоредни реда и когато една дума трябва да се зашифрова, буквите ѝ се заменят със съответните от другия ред. И тя лесно може да се разчете, като се погледнат отново успоредните редове. Така, ако изпишем думата Бафомет с еврейски букви и я прочетем чрез шифъра Атбаш, ще получим гръцката дума София. А това значи мъдрост. Тази система се използва много за шифроването на прочутите свитъци от Мъртво море и на други документи от гностическо естество, което идва от *gnosis* — термин, означаващ „познание“. — Б. а. ↑

ПИКАТРИКС

Жак Монри не откъсна поглед от Пикатрикс през по-голямата част от пътуването си по шосето за Амиен. Седнал в удобния мерцедес 190 Е, който „Фондация Шарпантие“ му бе предоставила, той имаше достатъчно време да добие някаква представа за съдържанието на книгата.

Както подозираше, оказа се доста разнороден средновековен трактат за магии и с напътствия как да се правят амулети. В началото му се стори, че е някое от онези елементарни книжлета, разпространени в Европа навярно през XII-XIII век и пълни с нелепи предписания за спечелване любовта на желания човек или за богатство и късмет за онзи, който успее да ги изпълни. Съдържаха четири трактата или части, коя от коя по-неясни. Историческите препратки към титаните, управляващи Нубия, или към всемогъщите царе на Египет нямаха нищо общо с онова, което бе учил, за да получи бакалавърска степен, и освен това знанията за Слънчевата система, споменавана често-често, се свеждаха — съвсем логично — само до седемте планети, познати тогава.

Но точно когато щеше да затвори Пикатрикс, отегчен от четенето на глупости, и да се изтегне на кожените седалки на мерцедеса, попадна на един пасаж, който му направи впечатление. Възвраща се от кабинета на мосю Шарпантие, се надяваше да открие нещо такова. Нещо, което да оправдае желанието на неговия меценат да прочете тази книга.

В този пасаж се твърдеше, че копитите наследили от древните египтяни както вярата, така и уменията да си служат с мощни магически талисмани. Дотук беше доста смислено. Но освен това се казваше и че техните амулети — противно на онова, което той си мислеше — не били само обикновени монети, като тази на Катерина де Медичи, или късчета пергамент с изписани символи „за власт“, а можело да бъдат скрити както в градежа на големи сгради, така и в

геометричното разположение на градовете. Всичко всъщност зависело от звездните фигури, спрямо които са ориентирани основите им.

— Като Париж! — измърмори той, спомняйки си за срещата на Шан-з-Елизе.

В книгата се казваха и невероятни неща, например: „При строежа на градове — четеше той — трябва да се използват звездите, а при градежа на къщи — планетите; всеки град, който се строи така, че Марс или която и да е звезда от същото естество да е в центъра на небето, ще стане свидетел как повечето му управници умират от острието на меч“.

В Пикатрикс се споменаваха и за някакъв град, издигнат от самия Хермес, „който е широк дванайсет мили и където той построил цитадела с четири врати, по една за всяка посока“. И продължаваше: „На източната врата сложил орел. На западната — бик. На северната — лъв. На южната — крилато куче“. Инженерът се изненада: не бяха ли това образите, които по традиция се свързваха с четиримата евангелисти? Нали Йоан се сравняваше с орел, Лука — с бик, Марко — с лъв, а Матей — с някакво крилато същество?

Това беше последното, което прочете. Пикатрикс отново се впускаше в нелепи глупости за силата на суперталисманите, на които никой човек с малко ум не би обърнал внимание.

И така, мислейки за последния пасаж като за част от някоя от гатанките без отговор, Монри се унесе, питайки се дали мосю Шарпантие не искаше да го накара да повярва, че катедралата в Амиен, безспорно най-голямата в цяла Франция, е нещо като новия храм на Хермес в Пикатрикс. „Доста хитро“, помисли си той. Но все пак истината бе, че катедралите също са разположени спрямо четирите посоки на света и понякога по фасадите им има евангелисти.

Колата влезе в Амиен по булевард Пор д'Авал към шест часа следобед. Продължи по улица Франк Мюрие, с еднофамилни къщи на три етажа в стил осемнайсети век, и зави по Сен Льо, водеща право към централната фасада на огромната катедрала. Като паркира до една дървена къща, почти руина, с доста съмнителния надпис Дом на поклонника, шофьорът събуди Монри.

— Господине — каза му, потупвайки го по ръката. — Пристигнахме.

Инженерът се протегна, доколкото можа, надигайки се с мъка на седалката. И щом видя западната фасада на катедралата, покрита частично със скелета, разбра, че точно оттук трябваше да започне да търси Мишел Темоен. Величествената катедрала беше много повнушителна, отколкото си бе представял. Нито една снимка не можеше да пресъздаде истинската представа за това застроено пространство от 7700 квадратни метра, побиращо десет хиляди богомолци за една служба.

Впечатлен, Монри слезе от мерцедеса и с бърза крачка се отправи към страничната врата на храма, която се намиреше точно под огромната каменна статуя на свети Христофор. Влезе през малката дървена врата и се озова съвсем близо до централния кораб, до преплетената мозайка. Катедралата беше почти празна, неколцината туристи, останали в този час, снимаха припряно със светкавиците, старайки се да не привличат вниманието на пазачите.

Meteor map се огледа.

В началото нищо не му направи впечатление, но при втория „оглед“ по дължината на северната стена усети, че там нещо не е наред. Погледна още два-три пъти нататък. Там нямаше туристи. Беше нещо от самия храм.

И наистина в напречния кораб, няколко метра пред него, на северната стена имаше розетка, представляваща нещо необичайно. Дотолкова, че си помисли, че е някаква оптическа измама, заблуда. За да провери, инженерът пристъпи няколко крачки и се увери в това, което подозираше: нервюрите на централния кръг от плетеницата образуваха обърната звезда с пет върха! Средновековният символ на Луцифер!

Нямаше никакво съмнение. Това беше обърната звезда с пет върха, същата, която бе виждал толкова пъти по филми и книги за черна магия и за дявола. Изтръпна. Какво правеше такъв „печат“ на толкова видно място в храм като този? А може би мосю Шарпантие беше прав и сега той, без да иска, бе въвлечен в някаква схватка между ангели и демони?

Мъчейки се да запази спокойствие — за тези неща наистина беше много лесно, — Монри се разходи из страничните кораби на храма, търсейки своя „обект“. Спря пред параклис на свети Никасий,

точно зад централния олтар, и се възхити на прекрасните витражи, на които царе свиреха на арфи.

— Музиката — обясняваше в този момент един гид на малка група туристи пенсионери — е много важна в епохата на апогея на катедралите. Храмовете се строели с математическите пропорции, които Питагор прилага при струните на музикалните инструменти, за да звучат хармонично. А Питагор донася тези знания от Египет.

„Египет“, повтори си Meteor man, отдалечавайки се от групата към друг параклис — на свети Августин Кентърбърийски. Един надпис гласеше, че абсидата била променена при Наполеон III, но витражите били оригинални. От XIII век.

Бяха наистина великолепни. Квадрати с малки сцени с хора, вършещи трескаво нещо. На една от тях, най-ясната, се виждаха двама души с бели пелерини, които носеха ковчег на два пръта, прекарани по дължина от двете му страни. От други четири „винетки“ по-горе се разбираше, че този ковчег е пристигнал по море и че мъжете в бели пелерини го поемат, за да го отнесат къде ли?

След малко Монри все пак се досети. Кивотът! И сякаш получил божествено просветление, професорът подскочи на каменната настилка. „Точно това търси и Темоен“. Един свещеник, който в този момент излезе от съседната сакристия, мина край него и го погледна с недоумение. И разбира се, той не пропусна тази възможност.

— Питате дали има други изображения на Ковчег на Завета ли? — измърмори старецът, гледайки го с живите си сиви очи.

Инженерът кимна.

— Разбира се, млади човече. Всеки витраж има своето каменно копие и кивотът, който виждате на източната вътрешна стена на катедралата, се открива точно на противоположната стена.

— На външната западна стена.

— Точно така — усмихна се той. — За съжаление няма да можете да го видите съвсем ясно. Клирът харчи почти всичките си средства, за да поддържа чиста фасадата, и непрекъснато сме в ремонт. Не можете да си представите как въглеродният диоксид разяжда камъка.

— А знаете ли кое от двете е направено по-напред — витражът или западната фасада?

Свещеникът се усмихна отново, сякаш трогнат от невежеството на този изнервен посетител.

— Какви неща питате само! — възкликна той. — В тази катедрала най-напред е завършена западната фасада. Чакайте да помисля. Трябва да са я вдигнали същите хора, които са строили катедралата в Шартр, така че сигурно е през 1220 година или някъде там. И затуй изисква най-много грижи.

— Така ли?

Острата брадичка на Meteor man се сбръчка. Винаги, когато беше впечатлен от нещо, той правеше тази гримаса, хапейки доволно ъгълчето на устните си, докато обмисляше следващия си ход. И разчувстван, той хвана жилестите ръце на свещеника и като ги разтърси здраво, му благодари за отзивчивостта с банкнота от сто франка. „За реставрацията“ — каза, пъхайки я в дланите му. Клетият свещеник не разбра за какво става дума, но прие неочаквания жест. „Свети Йоан — помисли си — привлича много заблудени души тук и им показва истинския път на вярата“.

Навън нямаше никого. Беше събота и работниците, които почистваха фасадата, не се мяркаха наоколо, затова скелетата зад сивкавото импрегнирано платнище изглеждаха пусти.

Вратата с кивота трябваше да е онази, със света Богородица. Намираше се по-надясно и представляваше немного дълбок портик в готически стил, ограден с барелефи във формата на медальони, които заради металните платформи на скелето се виждаха едва-едва. Барелефите бяха удивителни: мъже с фригийски шапки гледаха сякаш към планетите и звездите, мереха с ръце и после издигаха кули на земята. „Като в Пикатрикс“.

Сцени от бягството на Йосиф, Мария и детето Исус към Египет с едно магаре, на тримата влъхви и на райското дърво се виждаха сред барелефи с Мойсей пред един стълб от облаци, който показва пътя на избрания народ по време на Изхода.

Макар да не познаваше много добре Библията, Монри знаеше, че тези сцени са от различни нейни части и от различни епохи. Но имаше и нещо общо между тях — всички сякаш бяха свързани с някои звезди, изсечени в камъка, което му напомни за амулета на Катерина.

Ала преди да успее да разгледа по-добре разположението на небесните тела точно когато прокарваше ръце по един барелеф на мъж

с тояга, гледащ към небето, някакъв глас му викна отвисоко.

— Не го пипайте! — ревна. — Това е тоягата на Аарон!

Изненадан, инженерът вдигна глава. От няколко метра отгоре, над решетестия прозорец със статуята на Богородица с младенеца, го гледаше втренчено едно пълничко зачервено лице. И това не беше някой от работниците.

— Мишел! — Meteor man го позна веднага. — Вие сте нали?

Главата мигом се скри, последва бързо трополене на стъпки по железните платформи. И щом те стихнаха, лицето на Мишел Темоен с добре оформени мустаци беше вече на сантиметри от неговото.

— По дяволите, професоре! Какво правите тук?

— Не мислите ли, че аз трябва да ви задам този въпрос?

— Добре — поколеба се той, — събирам факти, за да ви обясня защо ERS направи такива странни снимки преди няколко дни. Още съм отстранен от работа, не помните ли?

— Разбира се, че помня.

— Мислех, че секретарката ми ви е уведомила, че ще пътувам. Как ме открихте?

— Дълга история, Темоен.

— И тук станаха много неща, знаете ли? Но мисля, че вече имам отговора на някои въпроси.

Монри изчака инженерът да си поеме дъх от бързото спускане и го подкани да седне на каменната балюстрада.

— Всъщност вече не ми трябва отговори за ERS, Мишел — рече професорът, без да чака повече. — Сам ще оттегля обвинението, което повдигнах, и ще помоля адвокат Д'Орсе да забрави упреците за немарливост към вас.

— Виж ти. Станало ли е нещо, което трябва да знам?

— Говорих с „Фондация Шарпантие“, както ми казахте, и те не са изненадани от резултатите от ERS.

— Шарпантие ли? — Лицето му тутакси помръкна, като си спомни последните думи на Летисия, преди да я отвлекат. Трябва да говоря веднага с Фондацията.

— Чакайте малко. Нека ви обясня нещо преди това.

— Вие не разбирате, професоре.

— Напротив, разбирам. В известен смисъл Фондацията беше в течение на всички ваши действия през това време. Те знаеха, че сте

тук, и ме пратиха да говоря с вас. Страхуват се, че вашето разследване на „аномалиите“ в катедралите ще бъде използвано от трети лица, за да се сдобият с нещо непозволено.

Последната дума ядоса Темоен.

— Непозволено ли? Така ли наричат отвличането на Летисия? — викна той. — Помните ли Летисия? А? Помните ли я?

Гневните думи на Темоен отекнаха под портика на Света Богородица. Невъзмутим, професорът дори не трепна.

— И това знаят, Мишел. Всъщност вече я търсят и ще я намерят, приятелю.

— Какво?

— Летисия е една от тях.

— От тях ли? Какво искате да кажете?

Гневът на инженера внезапно премина в любопитство.

— Че е работела за Фондацията и те са предвидили, че може да я потърсите. Така ми казаха. Явно връзката, която направихте между Луи Шарпантие, от когото взехте идеята за „звездната ориентация“ на катедралите, и Фондацията със същото име, е вярна. Те са нещо като тайно общество.

— Добре — отвърна инженерът, без да обръща особено внимание на последните думи на професора. — Да предположим, че ще я открият. Но не разбирам защо пращат вас да ме спрете.

— Оказва се, че по случайност CNES е замесен в нещо, което не ни касае. И щом клиентът, въвлякъл ни в това, нарежда да спрем, значи трябва да го направим. Ще ви кажа само още едно нещо: в Париж моєю Шарпантие ми показва старинен амулет, върху който разположението на звездите, изглежда, съвпада с днешното им място на небосвода над Франция. Обясни ми, че е някакъв пророчески знак, че тия дни нещо в тези храмове ще се активира. Тоест, те са знаели какво ще стане.

— Нещо ли? Какво ще се активира?

— Нещо, свързано с катедралите. Някакъв суперталисман или нещо подобно, което е част от една врата. Всъщност не разбрах много добре безсмислиците, които ми наговори той, въпреки че дори ми даде да прочета една книга.

— Говорил ви е за някаква врата? Летисия ми каза, че катедралите са нещо като Небесни врати.

— И вярвате ли й?

Дори тъмните стъкла на очилата на Темоен не успяха да скрият пламъка в очите му.

— Да. Истината е, че й повярвах.

— Това си е ваше право естествено.

— Кажете ми, спомена ли ви мосю Шарпантие нещо за Ковчега на Завета?

Монри изчака две-три секунди, преди да отговори:

— Да. Че каквото и да има в него, той е причината за емисиите, прихванати от нашия сателит. Мисля, че го нарече „източник“.

— Точно така! А в кивота, както обясни Летисия, са Изумрудените книги на Хермес.

— И за Хермес спомена, наистина.

— Професоре, ние сме само две нищожни пионки върху някаква шахматна дъска, за която не знаем нищо. И ако сега не успеем да разберем какво става, ще си останем цял живот със съмненията. Не знам — продължи — какво, по дяволите, представляват книгите на Хермес, нито какво има в тях, но знам, че крият нещо като енергийна батерия. И тя е толкова силна, че наш дълг е да я открием и да упражним научен контрол над нея. Представете си, че някой друг, без нужната подготовка, я открие случайно, ще е истинско бедствие!

Meteor map се поколеба.

— И къде смятате, че е скрита тази батерия?

— В кивота естествено. Още ли не сте го видели?

Усмивайки се, Темоен посочи през скелето нещо правоъгълно, намиращо се точно над короната на Богородица. Беше доста голям ковчег, подобен на онзи, който бе докоснал при северния портик на катедралата в Шартр, изсечен в камък, запечатан със същите пломби. От двете му страни имаше седящи статуи на главните патриарси от Стария завет. Там бяха Яков — от Scala Dei, Аврам — който закриля Скалата на хълма Мория, Соломон — пазител на кивота в Храма, Давид.

Удивен, Монри го разглежда доста дълго, без да продума. Беше същият ковчег, който бе видял по витражите на параклиса на свети Августин Кентърбърийски. Съвсем същият, но от камък.

Когато се увери в това, което виждаше, треперейки, той предложи нещо, което никога досега не би му хрумнало да направи.

— Ще го отворим ли? — промълви.

— Разбира се, професоре.

Последните думи на Мишел Темоен се чуха съвсем ясно по мощния микрофон сименс, инсталиран на тавана на реното.

— Стигна твърде далеч — рече Глория, широко отворила очи. — Казах ви, че няма да го спрем, като задържим помощничката му. Твърде упорит е.

Жерар и Рикар не отговориха, а отец Роже, необичайно спокоен, остави напористото момиче да продължи:

— Ако не направим нещо, книгите на Хермес ще попаднат в ръцете им! И Вратата ще бъде тяхна!

— Може би — рече сдържано духовникът, гледайки втренчено южния портик на катедралата и силуетите на Монри и Темоен, които се отправяха към скелето.

— Но, отче!

— Може би всичко е част от Божия план. От знака, който отец Теодор чака в Синай.

— Знак ли? Какъв знак? — изсумтя Глория. Духовникът не отговори.

LIBER PROFETORUM^[1]

КЛЕРВО

Приготовленията за потеглянето на кортежа на белите монаси от Шартр се забавиха с почти още осем месеца. През това време Бернар следеше отблизо състоянието на Жан от Авалон. Но въпреки всичко, нито молитвите му, нито лековете, които му даваха, успяха да спрат процеса на бързо стареене, рушащ ден подир ден здравето на рицаря. Както преди това с Филип, оръженосеца, плътта на тамплиера ставаше все по-мека и костите му скоро започнаха да се провиждат през тънката и гладка като на змия кожа. Всички си мислеха, че краят му сигурно е близо. През тези месеци епископ Бертран и семействата в града положиха изключителни грижи. Всеки ден, още в зори, се приготвяха пресни зеленчуци и бульони от месо само за болния. После, по изгрев, палеха камината и сменяха чаршафите му. Към третия час го миеха от главата до петите в голяма делва с топла вода и веднага след това проветряваха стаята и я приготвяха за неотменното посещение на отец Андре. Жан можеше да ходи, но не искаше. И така писарят на Бернар сядаше в долния край на леглото с един дървен аналой и оставаше там до пладне, когато се сервираше основното ядене. После рицарят подремваше до късния следобед; молеше се в компанията на друг монах и след скромната вечеря отново се отпускате на сламеника.

Така отец Андре изписа стотици бележки под диктовката на Жан от Авалон. Това бяха преди всичко къси поеми, майсторски съчинени от тамплиера, които накрая бяха събрани в книга с релефни корици, подвързана от сръчния монах от Опито.

Книгата, която Жан реши да подпише незначайно защо „Жан Йерусалимски, разумен сред благоразумните и мъдър сред мъдреците“, потегли, разбира се, заедно с другия товар и хората към Клерво, където пристигнаха през май 1130 година, в разгара на пролетта. Беше я

озаглавил *Таен дневник на пророчествата* и въпреки че само Бернар и отец Андре я прочетоха до края, хората от кервана, които се връщаха отново у дома, говореха едва ли не по цели седмици само за нея.

И все пак едно събитие наруши реда на нещата. И негов герой беше Родриго, затворникът, когото бяха заловили в църквата Света Богородица в деня на завръщането на тамплиера.

Заедно с талигите със скрижалите — няколко десетки, от които останаха на съхранение в Шартр — арагонецът бе част от „зестрата“, която цистерцианците отнесоха със себе си. Бернар смяташе, и то не без основание, че той не му бе казал още всичко за връзката си с прелата на Орлеан, и реши да помоли епископ Бертран да му го предаде. Защото, макар през цялото време Родриго да бе споменавал едва-едва за Раймундо де Пеняфорт, той разказваше надълго и нашироко за странстванията си по пътя към Сантяго с подробности, които стреснаха абата.

Каза му например, че пътят е земното подобие на Млечния път и че по протежението си, от самото Везле, е белязан с множество местни имена, говорещи съвсем ясно за това небесно сродство. Почти в права линия, каза му той, срещал селища като Les Eteilles, близо до Люзенак; Estillon^[2] — при разклоненията на Пиренеите в Сомпор, или Lizarra^[3], възникнал не толкова отдавна като повратна точка по пътя на Яков.

— И какво значение предавате вие на този път на земята? — подпита го абатът.

— Същото, каквото и вие. Че Господ е създал земята по образ и подобие на рая и че от нас зависи дали ще се приближим до този съвършен свят или не.

— И защо, смятате, Господ е белязал земята със звезди?

— Със звезди и стълби, отче — уточни арагонецът. — Не забравяйте селищата, чието име се родее с видението на Яков за Scala Dei: Ескалада, Ескаланте, Ескалона.

— Не ми отговорихте.

— Ами очевидно е. Това са места, откъдето молитвите ни стигат по-бързо до небето. Където всичко, което правим, мислим или казваме, отеква по-силно там горе, в царството, обитавано от Небесния ни Отец.

— Разбирам.

Заради тези и други подобни разговори Бернар от Клерво сметна Родриго за безобиден и затуй му даде килия и му позволи да се движи свободно из манастира.

И това беше грешката му.

А тези месеци бяха изпълнени с усилен труд. Брат Андре преработи книгата на Жан от Авалон — вече Жан Йерусалимски — и я преписа цялата на чисто в пет екземпляра, които скри под ключ. През това време абатът се занимаваше с разчертаването на груби карти на района и с определянето на точките, от които да започне строежът на храма, където ще бъдат положени скрижалите. Маркира отправната точка в близкия Везле — като междинно място между бъдещите катедрали Света Богородица на север и Звездния път към Сантяго на юг, и прокара основните линии, очертаващи съзвездието Дева върху картата на Франция.

И точно тогава се случи.

Стана в нощта на Свети Тома, по-точно на 3 юли, когато белите монаси се бяха събрали в църквата в Клерво за първата утринна служба. Бяха четирийсетина монаси, защото един от синовете на графа на Шампания, дошъл да провери докъде са стигнали картографските дела на братството, бе повикал всички на службата без изключение.

Рицарите още спяха, слугите също, ала не само монасите не бяха в леглата си в този час. Родриго, който нито за миг не бе преставал да поддържа физическата си форма, знаеше много добре какво точно трябва да направи при това положение. Щеше да се покатери до втория етаж на сградата, където бяха спалните на петимата тамплиери, които помагаша на Бернар за опазването на скрижалите, и да залови онзи, който щеше да му „върне свободата“.

Речено — сторено.

Докато съвсем наблизко ехтеше *Te Deum*, арагонецът, бърз като гуцер, се покатери по пълзящите растения по западната стена на сградата и скочи до витражите на коридора. Никой не го видя. Макар да се движеше в полумрака, сиянието на пълната луна заливаше в сребристи отблясъци глинените плочки на пода. Лесно щеше да се ориентира.

Босоног, той подмина килиите на Монбар, Сент Омер, Д'Англиор и Д'Анже и се спря пред тази на рицаря от Авалон. Беше идвал и друг път, тъй че прецени добре движенията си. Огледа се наляво и надясно

по коридора — да е сигурен, че никой не го следи — и отвори съвсем тихо вратата.

Пантите не изскърцаха.

Щом влезе и затвори вратата зад себе си, си пое дълбоко дъх. Притиснат до хладната стена, изчака очите му да свикнат с тъмнината и да почне да различава предметите наоколо. Едно легло с балдахин на четири крачки пред него, вдясно някакъв дървен сандък, в който трябва да бяха рицарските доспехи, писалище, камина.

После отправи поглед към открития прозорец. Сигурно някъде там, откъдето се процеждаха глухо молитвите на братята, рицарят пазеше пророческата книга, за която толкова бе чувал.

До писалището имаше малък шкаф с много чекмеджета. Изработен несъмнено от сръчните ръце на отец Кризостом — майстора мебелест, — той изпъкваше, защото бе направен от по-светло дърво.

Приблужи се тихо до него и щом протегна ръка да отвори най-голямото чекмедже, усети удар в гръкляна.

— Значи пак сте по петите ми.

Родриго се вцепени. Машинално посегна с две ръце към гърлото си, почувствал натиска на извитото острие на кама — хладно голо оръжие, което можеше да му среже гръкляна още преди да си е поел дъх.

— Не говорете — заповяда му строго гласът. — Знам за какво сте дошли. И ще го получите. Наистина ще го получите!

Ръката, която държеше камата, се премести внезапно на раменете му и го повали до стената. Паникьосан, Родриго облеци очи, мъчейки се да види своя нападател.

Не стана нужда да се взира дълго. След миг някъде пред него се чу глух трясък, сякаш стената се разцепи, и в същия момент блесна маслена лампа, изпълвайки килята с така познатата миризма. Там, с лампа и кама в ръце, стоеше самият Жан от Авалон.

— Е? — Рицарят го гледаше от високо и не му даваше възможност да мръдне. — Какво ви накара да дръзнете и да нахълтате в стаята ми? Сигурно единственият екземпляр от Дневника, който написах и който още не е заключен?

Родриго кимна.

— И къде смятахте да го занесете?

— В Орлеан.

— Още ли сте верен на епископа?

— Той ме закриляше.

— Ами ако аз ви подаря живота? — рече тамплиерът.

— Тогава, господарю, ще съм верен на вас.

Жан подаде ръка на Родриго и му помогна да стане. Макар и с малко натъртено рамо, арагонецът се изправи с доста по-голяма лекота, отколкото притежаваше немощният мъж пред него.

— Чуйте тогава какво ще ви кажа — рече му той. — Ще вземете тази книга и ще напуснете Франция. Ще прекосите Средиземно море и ще поемете по пътя за Александрия към Светите земи. И където видите място като това — във владение на Божиите раби, ще помолите да ви приемат за послушник, а като плата за прехраната ще им дадете тази книга.

— И защо ме пращате в тия далечни земи?

— Защото там са корените. Там започва всичко. Оттам тръгват скрижалите, които пазим днес, и там в бъдеще ще разберат знака, който моята книга предвещава.

— Знак ли?

— Знакът, сочещ деня, когато Вратите ще се отворят завинаги.

Родриго видя как рицарят вдига взор почти като в транс, сякаш вижда сиянието на Небесния Йерусалим от Откровението, спускащ се над Клерво.

— Това ще ни помогне ли да идем на Небето, господарю?

— И много повече.

Родриго избяга още в зори с Дневника под мишница и изпълни дадената дума. Рано сутринта, когато отец Андре отиде при Жан, както всеки ден, го намери в леглото, в пълно снаряжение, със суров израз на лицето. Сигурно бе предал Богу дух малко след като крадецът напусна килията му. Но това е подробност, която никой никога не узна.

[1] Книга с пророчества (лат.). — Б. а. ↑

[2] Названия, идващи от корена на *stella* — „звезда“ (лат.). — Б. пр. ↑

[3] Днес Естеля (Навара). — Б. а. ↑

LAPSIT EXILLIS

Да преодолее клатенето на платформите по скелето за почистване на катедралата беше по-трудно, отколкото Монри си представяше. Главната стълба се издигаше успоредно на централната колона, поддържаща портика, и сякаш висеше в празното пространство. Когато професорът стигна до височината на откритото строго лице на Богородица, тя сякаш впи невиждащ поглед в него.

Обзе го странно чувство. Все едно се готвеха да осквернят нещо свято. Нещо, което не бе поставено там, за да го пипат двама безбожни инженери от ХХІ век.

Но Темоен нямаше намерение да се отказва. Щом се покатери ловко до седящата скулптура на Мойсей — брадат старец, държащ една от старозаветните плочи и коронован с рогата на мъдростта, — той подкани Meteor map да направи същото до левита, облечен като пазителите на кивота.

— Тук е — рече Мишел и лицето му светна. — Нали е прекрасен?

— Така е. Но как смяташ да го отвориш?

— Ами масивен ковчег е. Капакът сигурно е прилепнал, значи ще трябва да го счупим.

— Но с какво?

— С това.

Темоен му показа два чука, оставени на скелето до маркучите за вода под налягане, с които чистеха мръсотията по скулптурите.

— Мишел — прошепна професорът, преди да вземе чука. — Нещо ме притеснява тук.

— Какво точно?

— Притеснява ме това, че ковчегът е над портика с Богородица. Кивотът е от Стария завет, а Богородица — от Новия. Долу също има релефи от двете епохи. И ако строителите на катедрали са такива, каквито ги смятам, не мислиш ли, че в това се крие някакъв ключ?

— Не знам. Взemi чука, махни всичко метално по себе си и да го отваряме вече.

— А металните чукове?

— В първия момент може да не подейства. Не мисля, че кивотът, ако е тук вътре, е направен от самия камък. В него просто е скрито нещо.

На триста метра оттам, точно на ъгъла на катедралния площад и улица Кормон, екипът на Рикар, който ги подслушваше, чуваше съвсем ясно целия разговор.

— Мисля, че ще го отворят, отче — настоя Глория, разтревожена. — Все още имаме време да ги спрем.

— Не! Те явно не разбират с какъв могъщ символ си имат работа, но може би така е по-добре.

— Могъщ символ ли?

Каталунецът, следящ показателите на чувствителния микрофон, не можа да сдържи любопитството си пред брат Роже.

— Да, братко. Не разбират защо Ковчегът на Завета е над Богородица, защото не знаят, че Светата Дева е новият кивот, съдържащ Новия завет. Тя е като Граала, съхранил Христовата кръв, и слага печата на новия договор с Господа. Древните хора са умеели да разчитат тези символи и са ги тачели.

— Не всички.

— Така е, Глория. Не всички са можели да ги разчитат. Силен удар сложи край на разговора. Стереофоничният екип на Рикар се стресна.

— Чукаат по него, отче! Отварят кивота!

Така беше. Варовиковата плоча върху каменния ковчег на фасадата започна да се пропуква под редуващите се удари с чукове на инженерите. За щастие слънцето над Амиен беше на заник и около скелето не се мяркаше никой, който да види това светотатство. Старинната скулптура, оцеляла почти осем века, бе подложена на най-тежките удари, откакто строителите на храма я бяха поставили там.

Жак Монри усети пръв. На шестия удар част от капака поддаде и каменните отломки паднаха вътре.

— Празен е — усмихна се доволно Темоен.

След още два удара с чука отворът стана колкото шахматна дъска.

В началото не усетиха, но скоро ги облъхна силна кисела миризма, напомняща на амоняк. И неприятното усещане за световъртеж ги принуди веднага да скочат на скелето и да се поотдалечат от дупката. Не успяха дори да надникнат вътре.

Долу отец Роже се усмихна, доволен.

— Това е силата на „източника“ — рече, без да откъсва очи от бинокъла.

— Какво става, отче?

Глория, която бе излязла от колата, се приближи до прозореца.

— Наложих се да се отдръпнат от кивота. Няма да се учудя, ако започне да им прималява, сякаш са затиснати от каменна плоча и ако изгубят чувството за време.

— Чувството за време ли?

— Онези, които са се приближили до източника — като Жан Йерусалимски или Мишел дьо Нотрдам например, са страдали с години от периодични халюцинации. То е, защото са били подложени на огромен натиск.

— Затова ли са можели да „виждат“ бъдещето?

— Затова и, защото са минали през Вратата. Знаем, че Жан Йерусалимски е минал два пъти през нея: в Купола на Скалата в Светите земи и в Шартр. Колкото до Нострадамус, много е възможно — благодарение на Медичите — да е успял да мине през нея в Реймс.

— Този натиск няма ли да засегне и нас, след като сме толкова близо?

— „Източникът“ сигурно е бил изолиран, преди да го скрият. Надявам се.

— Има ли някакви данни за гравитационната сила на кивота?

Изненадан от въпроса на Глория, отец Роже свали бинокъла от очите си.

— Да, има. В еврейския Мидраш се говори, че кивотът можел да се издига във въздуха, да се носи като безтегловен и дори да превозва тези, които били наблизко. Освен това се казва, че всеки път, когато се „надигал“ срещу враговете и политал над земята, издавал нещо като стон.

— Няма да ни засегне от това разстояние, нали?

— Предполагам, че въздействието му ще е много слабо. Колкото да подплаши извършителите на кощунството.

— Надявам се.

На Монри и Темоен им трябваша няколко минути да се съвземат. Седнали на скелето, с ръце и дрехи, покрити с белезникав прах от камъка, те оглеждаха съсредоточено ковчегата отвън, без да смеят все още да надникнат вътре. Миризмата и страшната умора — сякаш силите им бяха засмукани от направената дупка — ги бяха омаломощили.

— Явно вътре има нещо — прошепна Темоен.

— Да го извадим тогава.

Инженерите отново се наведоха предпазливо над каменния ковчег и започнаха да вадят парчетата от горната плоча, закриващи отвора. Не беше трудно. Камъкът бе доста ерозирал и се отделяше лесно.

След минути Темоен надзърна вътре. Пространството бе с големината на малък телевизор. Очевидно размерите му не съвпадаха изобщо с тези на кивота. Освен това на пръв поглед му се стори празно. Но после разбра, че не е.

На дъното лежеше нещо, потънало в сивкава пепел и приличащо на плоча, увита в пергамент. Темоен първо духна силно, вдигайки облак прах наоколо, за да я очисти.

— Какво е? — запита Монри.

— Прилича на кварцова плоча. Чакайте.

Мишел бръкна решително вътре, обхвана с две ръце плочата и я надигна. Беше много тежка и той трудно я извади. Един последен слънчев лъч проблесна внезапно в следобеда и тя засия.

— Все светии! — изръмжа отец Роже, гледайки през бинокъла.

— Какво става, отче?

— Това е *Lapsit Exillis*!

— Какво? — Облегнат на потенциометъра, закръгленият Рикар пребледня.

— *Lapsit Exillis*. Едно от имената, дадени на Граала през дванайсети век, когато се узнава за съществуването му. Всъщност — обясняваше трескаво отец Роже — това е ключово име, разпространено от френския средновековен поет Кретиен дьо Троа, което значи *Lapis ex coelis*. „Небесен камък“.

— И какво представлява?

— Една от плочите на Хермес. Една от плочите на Енох. На Имхотеп. На Мойсей. Една от Божиите книги!

Темоен започна да разгъва бавно пергамента, в който бе увита каменната плоча. Внимавайки при всяко изшумоляване, положи огромни усилия да не го скъса никъде.

Щом го махна, прокара ръкава на дрехата си по камъка, за да го очисти и види в истинския му блясък.

Плочата — защото приличаше на такава — беше с мек зеленикав цвят. Съвсем гладка, сякаш кристална, тя като че излъчваше някаква приглушена собствена светлина. Заинтригуван, Мишел доближи нос до камъка и откри още нещо: върху едната ѝ страна някой бе направил съвсем прост и красноречив чертеж. Това бяха два концентрични кръга около масивна сфера. Единият от тях беше пресечен по средата и сякаш се въртеше около центъра.

— Това е чиста геометрия — рече изумен. — Прилича на хелиоцентричната теория.

— Невъзможно.

Монри сбръчка брадичка, мъчейки се да разбере нещо в този чертеж, което не беше както трябва.

— Не — проговори тежко той. — Не е това, Темоен.

— Какво е тогава?

— Чертеж на атома на водорода.

— На водорода ли?

— Поне така изглежда. Водородът е най-разпространеният елемент в пространството.

— И какво?

— Не разбираш ли? Казват ни къде да търсим Вратата.

— А емисиите, които уловихме?

— Водород! Излъчвали са формулата на водорода!

Темоен върна плочата в ковчега. И веднага се сети за разговора с отец Пиер. Ами ако този кварц, поставен, за да излъчва сигнали в пространството, е дяволско дело? Тази идея беше толкова абсурдна, че не посмя дори да я спомене пред Монри.

Ами ако?

Няколко метра по-надолу, все още в реното, отец Роже се усмихна. Като не можеше да спре събитията, той се сети за мъдрите думи на Бернар от Клерво: „Господ е дължина, ширина, височина и

дълбочина“. Щом геният от Клерво бе открил Всевишния в геометричните константи, то без съмнение самият той е имал достъп до тази плоча и до многото други покрай нея. Сигналът, макар и онези двамата да не го знаеха, беше даден. Или по-точно — изпратен. „Горките charpentiers — измърмори си отецът. — Току-що изгубиха монопола си“.

ПРАТЕНИЦИТЕ МАНАСТИРЪТ „СВЕТА ЕКАТЕРИНА“ (ЕГИПЕТ)

Теодор прихвана брадата си да не му пречи и прекоси тичешком двора на библиотеката, за да съобщи добрата вест на отец Василий. Епископът не беше вече за подобни подвизи, но въпреки това заслиза бързо, като млад послушник, по стълбите на компютърната зала.

Нагласи огромния сребърен кръст, който висеше на гърдите му, като го пъкна в пояса, и влезе, без да чука, в кабинета на библиотекаря.

— Ваше Преосвещенство! — стресна се той. — Какво правите тук?

Василий, който в момента четеше един пасаж на коптски от апокрифното Евангелие на Тома, се почеса по оплешивялата глава и изчака епископът на Света Екатерина да си поеме дъх.

— Вече го получихме.

Запъктян, Теодор размахваше рециклираните листове, на които принтираха електронната поща.

— Пристигнаха резултатите от последния сондаж на ERS-1. Спешно е.

— Успокойте се, Ваше Преосвещенство. Какво изпращат? Сведения от френския сателит ли? За катедралите?

Епископът кимна и преглътна.

— И какво показват?

— Че неидентифицираната емисия от микровълни е започнала да се излъчва от Амиен в 19,30 часа местно време — отвърна той, четейки. — Предавателните центрове в Шартр, Еврьо, Байо и Реймс са усилили едновременно честотите си, подемайки я. Създава се впечатлението за координирано действие от неизвестно естество. Вероятно и други сателити, освен ERS-1 и ERS-2, скоро ще започнат да улавят тези емисии. Гръбнакът на Василий изпука.

— Да, да — измърмори старецът. — А Роже? Той знае ли нещо?

— Естествено. С очите си е видял как по това време двама инженери от CNES извадили от западната фасада на Амиен една от плочите на Енох. Не може да е случайно.

Василий се хвана за масата.

— Пресвета Богородице! — възкликна той. — Това ще стане причина.

— Вратата да се отвори, наистина. Както предрича Жан Йерусалимски. И както предсказахте вие преди няколко дена.

— И не са опитали да го предотвратят?

— Не е дело на онези charpentiers. Задържахме една жена от техните хора в Шартр, за да не предава повече информация на непосветени, но само толкова успяхме да направим.

— А! — изсумтя Василий. — Този договор за ненамеса между ангелите! Винаги ли сме го спазвали?

— Да. Както всички charpentiers, така и ние.

— Какво ще правите с жената?

— Ще я освободим, разбира се.

— Добре, добре — съгласи се той. — Нека ви обясня тогава какво може да стане оттук нататък.

Библиотекарят взе книгата *Таен дневник на пророчествата*, която беше до него, и я отвори на последната страница. Без да откъсва поглед от лицето на задъхания епископ, почти скрит зад снежнобялата си брада, той прокара пръст по текста, сякаш щеше да го чете опипом.

— Винаги сме смятали, че Вратите се отварят, за да се възкачваме на Небето, нали, Ваше Преосвещенство?

— Да — кимна отецът, без да разбира много добре какво искаше да каже старият Василий.

— А всъщност не е така. Зад идеята фикс да се опазят Вратите затворени и под контрол се крие някакъв ирационален страх, обзел както поборниците на Светлината, така и тези на Мрака.

— Страх ли? Какъв страх? Не сте споменавали никога за това.

— Защото Жан Йерусалимски не го е написал. Зашифровал го е в една графика, която се повтаря във всеки от оригиналните екземпляри на творбата му.

— Продължавате да увъртате — настоя Теодор.

— Ще се задвижат невидимите панти на Голямата врата, която скоро ще се отвори, но не, за да се възкачим ние на Небето, а за да

слезе то тук и да дойде царството му. И „онези горе“ да се завърнат. Ние, потомците на онези, които според Библията са се събрали с дъщерите човешки, винаги сме се бояли от това завръщане.

Теодор го погледна с недоумение.

— Какво искате да кажете?

— Сигналът, който сателитите са уловили, е за тях, за „онези горе“. Не разбирате ли? Това е математическа формула. Написана е на Божия език, който абатът от Клерво е разбирал така добре. Жан Йерусалимски го е казал съвсем ясно. Увил е всеки от своите *lapsit exillis* в пергамент, на който предупреждава онзи, който успее да го разчете, какво ще се случи. И щом *lapsit* се появява на бял свят, механизмът се активира.

— А графиката, за която споменахте?

— Погледнете какво казва брат Роже.

— Да, вярно — съгласи се той и започна да рови в купчината листове с имейли, която носеше. — В доклада си говори за някакъв пергамент. Чакайте да видя. Ето. Всъщност казва, че плочата, която инженерите извадили в Амиен, била увита в пергамент и праща копие от изобразеното на него.

— Покажете ми го.

Епископът подаде съответния лист на стареца и той, с трепереща ръка, го постави до последния свитък от тамплиерския ръкопис. Двете рисунки бяха като две капки вода. Копирани майсторски и педантично от един и същи художник.

— Погледнете.

— Сега виждам онова, което е видял Яков.

— Да. Завръщането. Скоро ще бъдат тук.

И като казаха това, Василий и Теодор се прекръстиха.

ПОСЛЕДНА БЕЛЕЖКА НА АВТОРА ПРОРОЧЕСТВОТО НА ХЕРМЕС

Мнозина говорят за завръщането на Древните. Това не е фантастика.

В *Kore Kosmoi* — една от малкото книги, посветени на херметическата наука и приписвани на египетския бог Тот, когото евреите припознават като Енох — има потресаващ разказ, който хвърля светлина върху този въпрос. Разказ, тясно свързан, разбира се, с предходните страници. В него богинята Изида разказва на малкия си син Хор, че Тот — богът на мъдростта, е описал всички небесни тайни в поредица от книги, които сам скрива някъде в Египет. Става въпрос за книги, които могат да променят облика на Земята, но които ще бъдат открити едва когато настъпи подходящият момент.

Изида — богиня на всички богини, обяснява това на своето отроче така:

Този разказ, скъпи сине, не може да остане недовършен; трябва да ти предам какво каза Хермес (Тот), когато остави книгите. Той каза така: „Тези свети книги, написани от тленните ми ръце, бяха помазани с мирото на безсмъртието от Него, създателя на всичко, който е нетленен във времето, и ще останат невидими за очите и скрити за хората, които идват или се раждат в долините на тази земя (Египет), до момента, когато небесата, вече прастари, не създадат хора, достойни за тях“. И като изрече тези думи за написаното от него, Хермес бе приет в храма на вечността.

Дали не сме вече на прага на това време? Мисля, че е така.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.